

12. Munzur Doğa ve Kültür Festivali ardından...

Bu yıl, 12.'si düzenlenen Munzur Doğa ve Kültür Festivali **25 Temmuz Nazımiye** etkinlikleri ile başlayarak **29 Temmuz** günü merkezde yapılan etkinlikle sonlandırıldı.

İlçe festivalleri ile birlikte 4 gün süren festival gerek içeriği gerekse de kitlede yarattığı etki bakımından değerlendirilmesi gereken bir noktada durmaktadır. ✓ Sayfa 10-31-32

“Devletin mahkemelerinde işimiz yok

Munzur Festivali sırasında Hozat'ın bir köyünde köylü kadınların yaşadıklarına ilişkin **Yeni Demokrat Kadın** olarak bir röportaj gerçekleştirdik. ✓ Sayfa 13

Özgür gelecek

Paşeroja Azad

Sayı: 39 Yaygın süresi

8-21 Ağustos 2012

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

Süreyyapaşa Hastanesi'nde taşeron işçiler, “**Bizim tercihimiz çadır**” diyerek direnişe geçti! ✓ Sayfa 04

BEDAŞ'ta direnen işçiler “**kararlılığımız ilk günkü gibi**” diyor! ✓ Sayfa 05

TUAD ile hapisanelerdeki **tecrit** uygulamaları üzerine konuştuk. ✓ Sayfa 20

Tozkoparan halkı barınma hakkına sahip çıkıyor

“Kentsel dönüşüm” saldırılarına karşı örülen direnişlerden birisi de İstanbul-Güngören'e bağlı **Tozkoparan** semtinde sürüyor.

Üç yıl önce kurulan **Tozkoparan Derneği (TOZDER)** bu konuda faaliyet yürütüyor.

Biz de Özgür Gelecek Gazetesi olarak Dernek Yönetim Kurulu Başkanı **Ömer Kiriş** ile röportaj yaptık. ✓ Sayfa 29

“Kentsel dönüşüm” saldırısına karşı örgütlenerek mücadeleyi yükseltelim -3- (S/28)

TC devletinin halka bakışı:

“Kararlı tutumumuz sürececek!”

Türk hakim sınıfları, Suriye Kürdistanı'ndaki gelişmeler üzerine bilinen reflekslerini gösterdiler: “Eyvallah etmeyiz!” TC devleti, bu müdahale tehdidiyle bilinen halk düşmanı yüzünü göstermeye devam ediyor.

Son olarak **Malatya'nın Sürgü** beldesinde Kürt-Alevi aileye yönelik linç girişimi karşısında yapılan açıklamalar **İstanbul Ayazağa**'da Kürt işçilere, **Muğla Dalyan**'da Kürt esnafa yönelik saldırılar sonrasında yapılan açıklamalar “münferit” tekerlemenin devam ettiğini gösteriyor.

TC devletinin Kürt ulusuna ve Alevilere yönelik sal-

dırgan ve katliamcı tutumu son yaşanan gelişmelerle bir kez daha kendini açık ediyor. TC devleti, bu gelişmeler karşısında en yetkili ağızlarından Türk, Kürt uluslarından ve çeşitli milliyetlerden halkımıza yönelik saldırıda kararlı tutumunu sürdürdüğünü açıklıyor.

Başta Kürtler olmak üzere Aleviler ve demokratik talepleri dillendiren, hak mücadelesi verenler “terörist” olarak tanımlanıyor ve halka karşı mücadelede kararlı tutumlarını devam edeceğini ilan ediyor.

Devletin bu “kararlı” tutumuna yanıtımız demokratik devrim mücadelesinde ısrar olmalıdır.

Suriye'ye "demokrasi", Şemdinli'ye bombardıman!

"Esed ve eli kanlı yoldaşları, sonlarının geldiğini; akıbetlerinin, kendilerinden önceki diktatörlerden farklı olmayacağını artık iyice anlamış durumdadırlar. Son günlerde artan zulüm ve gaddarlık, kaçılmaz sonun yaklaştığının bariz sinyalleridir. Kardeş Suriye halkı da, Ortadoğu da, artık bu eli kanlı diktatörden; onun, kan üzerine bina edilmiş rejiminden inşallah kurtuluyor. Bugün bir kez daha kardeş Suriye halkına sabır, metanet ve dirayet temenni ediyoruz. İnşallah, zafer Suriye halkının olacaktır. İnşallah, Suriye'de zalimler kaybedecek, Hak galip gelecektir. Suriyeli kardeşlerimizle gönül birliği yapmaya, onlara destek vermeye devam edeceğiz. Suriye halkının bağımsızlık, özgürlük, hak ve adalet mücadelesini, bugün her zamankinden daha fazla destekliyor; tüm Suriye halkına selam ve dayanışma mesajlarımızı iletiyoruz."

Bu sözler Erdoğan'ın 1 Ağustos günü televizyonlardan yayımlanan "Ulusa Sesleniş" konuşmasından. Erdoğan, ne kadar da demokrat, insan hak ve özgürlüklerine düşkün değil mi? Zulme maruz kalmış Suriye halkına gösterdiği bu ilgi ve yardımlaşma takdire şayan. Suriye halkının özgürlük mücadelesine verdiği desteğe ne demeli?

Tam bir demokrat!

Peki ya, Myanmar'ın Arakan bölgesinde yaşanan insanlık dramı karşı-

sındaki şu açıklamaları; "Arakan'da, Müslümanların kadın çoluk çocuk demeden katledilmelerine, tehcir edilmelerine uluslararası toplum seyirci kalmamalıdır."

Karşımızda şapka çıkarılacak gerçek bir Müslüman duruyor! Ne var ki büyük bir itina ile çizilen bu muhteşem tablonun bazı hataları var. Çünkü biz Erdoğan'ı ve temsilcisi olduğu TC devletini kulağa hoş gelen, insanı cezbeden bu sözleriyle değil **kanlı tarihlerinden biliyoruz**.

TC'nin ve Erdoğan'ın, Suriye'de Esad karşıtı eylemler başladığı günden bu yana takındığı demokrat maskenin de, Müslümanlar için döktüğü sahte gözyaşlarının da gerçek nedenini biliyoruz.

Büyük Ortadoğu Projesi'nin eş başkanı TC, Suriye'de ve Ortadoğu'da halkların değil efendileri olan **emperyalistlerin sözcülüğüne** soyundu. TC ve Erdoğan'ın daha düne kadar "**aile dostu**" olduğu Esad'la kanlı bıçaklı hale gelmesi bundan.

Elbette TC'nin Suriye'ye yönelik derin ilgisinin en önemli bir diğer nedeni, kırmızı çizgisi ise burada bulunan **Kürt muhalefeti**, Kürt halkıydı. Esad karşısında demokrasi balonu uçuran Erdoğan, söz konusu Kürt halkı olduğunda yüzünü gizleme ihtiyacı bile duymadı.

Son olarak Kürt şehirlerinde ilan edilen özerklik karşısındaki "**eyvallah demeyiz**" tavrı, gerçek kimliği-

nin bir dışavurumundan öte bir şey değildi. Demek ki Erdoğan konu **Kürt ulusu** olduğunda; demokrasi, insan hakları, zulüm, zorbalık gibi kavramlarla arasındaki mesafeyi bir anda yok edebiliyor. Kimliği olmayan, vatandaş sayılmayan **Suriye Kürtlerinin** kazanımları karşısındaki yaklaşımı tam da onun ve devletin gerçek resmi. Elbette biz bunu yeni öğrenmedik. Bu gerçeği, Kürt halkının acı ve zulümle yoğrulmuş tarihinden biliyoruz.

Sözgelimi, 28 Aralık 2011'de Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı **Roboski** köyünde sınır ticareti yapan köylüler, Ankara'nın emriyle bombalanmış ve çoğu çocuk 34 Kürt genci parçalanmıştı. Buraya gelmeden önce **2009**'dan bu yana 8 bini aşkın yurtseverin gözaltına alındığı, 4 bini aşkın insanın tutuklandığını hatırlatmıyoruz.

Kadınlara, işçilere, gençlere, Alevilere, Türk kimliği ve Sünni inancı dışında kalan tüm kesimlere yönelik zorbalığını ise hiç saymıyoruz bile. İşçi ve emekçilerin azgın bir zulüm altında, korkunç bir sömürüye tabi tutulduğu; birer birer iş cinayetlerinde can verdiğini, tutsakların diri diri yakıldığını da henüz hatırlıyoruz.

Zaten, Türk egemen sınıfları faşist karakterini, katliamcı gerçekliğini sık sık güncellemekte bir beis görmüyor.

Hakkârî'nin (Colemerg) **Şemdinli** (Şemzinan) ilçesinde 23 Temmuz

günü başlayan, giderek yayılan ve bugüne değin devam eden çatışmalarda devletin ortaya koyduğu refleks de hafızamızı tazelememize yardımcı oluyor.

PKK'nin, gerillanın "**gur kaç**" taktikini "**gur kal, alan hâkimiyet kur**" biçiminde yaşama geçirmesiyle birlikte yaklaşık iki haftadır bölgede hâkimiyeti kaybeden Türk devleti, fiili OHAL'i yaşama geçiriyor. Gece gündüz, dağı taşı bombalayan, gerillanın üzerine **fosfor gazı** sıkılan devlet, köyleri de ıskalamadı. Çok sayıda köy yerle bir oldu.

İlçe giriş çıkışlar engellenirken **bölge**, adeta panzer, tank, Özel Tim ve paralı askerler tarafından **işgal edilmiş durumda**. Egemen sınıf basınının yaşananlar karşısındaki sessizliği; Erdoğan'ın "**Şemdinli'de neler oluyor?**" diye soran AKP'li yöneticilere öfkesi, Davudoğlu'nun "**biliyorum ama söyleyemem**" sözleri, devletin bölgede yaptıkları yapabilecekleri konusunda büyük kaygı uyandırıyor.

Roboski'de "**başarılı bir operasyonla**" köylülerin üzerine bomba yağdıran devletin, benzer bir katliam söz konusu alanda yapması uzak bir ihtimal değil!

Şemdinli'de gelişen süreç karşısında; devrimci ve ilerici güçlerin reflekslerini güçlendirmesi ve yaşanabilecek katliamların önüne geçmek adına tepki vermesi acil bir ihtiyaç.

Bu ateş faşizmi yenecek

Armağandır sevdamız
Yarınlara
Devrim için düşen yürekli
Umutlara
Gelecek günler ışık tutacak
Kavgamıza
Hep birlikte söyleyeceğiz
Türküümüzü
Faşizme karşı
Sözümüzü
Eylemimiz
Yaşamak
Şiarımız
Yaşatmak
Emeğimiz ayrılıkları sevda ile
Buluşurmak
Silahları elden ele
Dolaşmak
Bedenleri canla
Kazanmak
PARTİZAN aşkı ile aydınlanmak...
(Bir ÖG okuru)

Andrea Romero-Jerez, uzun zamandır mücadele ettiği kanser hastalığına, 14 Temmuz 2012 tarihinde yenik düştü.

Cenazesi 19 Temmuz günü, ailesi ve en yakın dostlarının yanında MLPD ve ATİF/ATİK aktivistlerinin de katıldığı bir törenle, Heidelberg şehrine bağlı Dossenheim Köyü'nde, renge renk gül yaprakları ve birkaç avuç toprak eşliğinde defnedildi. O da, kendinden önce giden yoldaşları gibi güneşin çocukları arasına uğurlandı.

Andrea Romero-Jerez, enternasyonalizmi kendi kişiliğinde tereddütsüzce içselleştirmiş Alman bir devrimci ola-

Andrea Romero-Jerez güneşe uğurlandı

rak, 1980'li ve 1990'lı yıllarda Türkiye'deki demokrasi ve devrim mücadelesi eksenli sorunları ve talepleri yaptığı nitelikli tercümelemlerle Avrupa ilerici kamuoyunun bilgisine taşıyandı. Büyük bir titizlik ve disiplinli bir çalışkanlık içerisinde üstlendiği İngilizce ve Almanca tercümelemler sayesinde çeşitli dillerde çıkan propaganda materyallerimizde Andera'nın emeği unutulmazdır.

ATİF yaptığı açıklamada "**O, Almanca olan anadili yanında, İngilizce, İspanyolca ve Türkçe'yi de rahatça konuşabilen çok dilli bir insan olarak, enternasyonalizmi kendi kişiliğinde cisimleştirdi. O, aktif mücadele içinde olduğu dönemlerde, eylemlerdeki militanlığı, görevlerdeki disiplin anlayışı, çizgideki ilkeliliği, politik mücadeledeki taktikliliği ve eleştiri-özeleştirideki tutarlılığı ile herkese örnek bir devrimciydi. ATİF'in kurumlaşmasında, ATİK'in kuruluş aşamasında, gelişmesinde ve özellikle de**

gençlik örgütümüz YDG'nin kuruluş süreçlerinde Andrea Romero Jerez'in çok ciddi katkıları olmuştur" dedi.

Açıklama "**Jerez 2000'li yılların başından itibaren de çok ağır sağlık sorunları ile boğuşmaktaydı. Örnek politik kimliği yanında, onun sade kişiliğini, ruhundaki zarifeti, müzik, doğa ve kedi sevdalısı hallerini onu yakinen tanıyanlar çok iyi bilirdi. Yaşamının son günlerinde, kemoterapinin ve ilaçların etkisiyle olsa gerek, çaldığı müzik aletlerini kullanamayacak kadar bitkin olsa da, son nefesinde güneşli gülücüklerini bizlere emanet bıraktı. Onu mücadelemizde yaşatacağız. Onun kendi doğal enternasyonalist kişiliğinde tasarladığı ve günlük yaşamında yansıttığı gibi, Avrupa yerli halkları ve göçmenler arasındaki işkilerde gerçek toplumsal bütünleşmeyi yansıtan, candan tavırlarını daima örnek alacağız**" şeklinde sona eriyor.

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya **İzmir:** 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsaray Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 85 01 Faks: 0049 203 40 69 16

Yaygın süreli **Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

Eşek Kullanmak Ya da Amerika'dan Mühendis Getirmek!

AKP'nin deprem vergisinden toplanan parayı "mücahitlikten müteahhitliğe terfi eden"lere peşkeş çektiği ve bu sayede "ileri demokrasi" açılımı gibi "duble yol atılımını" yaptığı günümüzden yıllar önce, benzer şekilde bir yol yapımı hikayesi vardır. Bu hikayeyi aktarmadan önce günümüzde AKP tarafından sürdürülen "her nevi inşaat" çalışmasının, TC devletinin kuruluşu ile birlikte kurumlaşan, onun yarı-feodal yarı-sömürge yapısına uygun bir durum arz ettiğini belirtelim.

1950'li yıllarda Amerikalı mühendisler Türkiye'ye gelmiş. Bir kısım imar çalışmalarına rehberlik ediyorlarmış. O zamanlarda yol güzergâhını belirleyecek alet, kalifiye çalışan vb. yok. Dönemin karayolları mühendisleri eşeği yokuşa sürüyorlar, arkasından işçiler de şerit metre çekiyorlar ve eşeğin ayak izlerine kazık çakıp istikamet belirliyorlarmış. Bunu gören Amerikalı mühendis, pratiği kavrayamamış ve sormuş: "Ne yapıyorlar böyle?" Yanıt, "rampada yolun güzergâhını belirliyorlar" olmuş. "Nasıl yani, anlayamadım?" demiş Amerikalı. "Eşek % 7 eğimin üstüne çıkmaz. Biz de eşeğin izinde kazık çakıp rampada yol güzergâhı belirliyoruz" demişler.

Amerikalı katılarak gülmeye başlamış. Yatışınca da sormuş: "Peki, eşek bulamayınca ne yapıyorsunuz?" Yetkili bezgin ve sıkıntılı bir şekilde cevap vermiş: "Amerika'dan mühendis getiriyoruz!!!"

Yukarıda aktarılan hikaye yaşanmış mıdır bilinmez? Ama 1950'lili yıllarda, Adnan Menderes döneminde, tıpkı günümüze benzer bir şekilde başta yol olmak üzere çeşitli alanlarda "atılım"lar vardır. Türk komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağaları, ne zaman emperyalizmle ilişki içine girse (ki buradaki ilişkinin niteliği, bağımsız ve özellikle de işbirlikçi bir muhteva ifade etmez. Olan süregelen bağımlılığın farklı bir boyutta yeniden üretilmesi ve uşaklık temelinde olduğunu vurgulayalım.) böyle "atılım"lar olagelmıştır.

Diğer bir ifadeyle ülkemiz topraklarında emperyalist politikalar doğrultusunda atılan adımlar, özellikle de ekonomi alanındaki politikalar, halkımıza her daim; **"muasır medeniyetler seviyesine ulaşmak"**, "küçük Amerika olmak", **"çağ atlayabilmek"**, "iki anahtar alabilmek" gibi sloganlarla sunulmuştur. Gerçekte emperyalist sömürü, tahakküm ve politikalar bu türden söylemlerle gizlenmiştir.

Dolayısıyla Amerikalı mühendise verilen cevabın yanında bir gerçek var ki o da başta kara-demir yol yapımı olmak üzere (iç pazarın dış pazarla bütünleşmesi) bu türden inşaat faaliyetleriyle, Türk burjuvazisinin "komşu ülkelere açılması"yla emperyalist sömürü ve tahakküm arasında bağ vardır.

Türk Hakim Sınıfları Emperyalizme Göbekten Bağlıdır!

Hatırlanırsa savaş yılları hariç Osmanlı'nın son yılları, onun sömürgeleşmesine paralel olarak başta demiryolları olmak üzere "her nevi inşaat" çalışması

Bugün Türkiye bölge ülkelerine emperyalistler tarafından "rol modeli" olarak gösteriliyorsa vardır bir hikmeti mutlaka! Demek ki TC devleti ve Türk hakim sınıfları emperyalistlerle iyi iş tutmaktadır! Ortada onlar açısından kazançlı bir durum vardır. Onlar açısından kazançlı bir durum varsa halkımız açısından da sorun var demektir.

içinde geçmiştir. Tarih kitapları demiryolu yapımı ile sömürgeleşme arasında bağ kurarlar.

Burada önemli olan husus sömürgeleşme, yarı-sömürgeleşme yolunda uygulanan politikaların mutlaka ama mutlaka emperyalist politikalarla bağlantı içinde olmasıdır. Tıpkı bugün TC devletinin, Türk hakim sınıflarının coğrafyamızda üstlendikleri rol gibi! Bugün Türkiye bölge ülkelerine emperyalistler tarafından "rol modeli" olarak gösteriliyorsa vardır bir hikmeti mutlaka! Demek ki TC devleti ve Türk hakim sınıfları emperyalistlerle iyi iş tutmaktadır! Ortada onlar açısından kazançlı bir durum vardır. Onlar açısından kazançlı bir durum varsa halkımız açısından da sorun var demektir.

TC devletinin Osmanlı'nın sömürge yarı sömürge yapısının yarı-sömürgeleşme devam kararı (ki Milli Mücadele bunu sağlamış, Türk burjuvazisi ve büyük toprak ağaları emperyalistlere bu ülkeye Rum ve Ermeni burjuvazisi aracılığıyla değil benim aracılığım ile gireceksin mücadelesini vermiştir!) olarak kurulduğu biliniyor. Ve tam da bu yapıya uygun olarak "demir ağlarla ördük anayurdu dört baştan!"

Ancak kapitalizmin ekonomik krizi nedeniyle dönemin Kemalist diktatörlüğü, yabancı sermayeyle istediği bütünleşmeyi sağlayamamış buna da "devletçilik" ya da "planlı kalkınma" denmiştir! Kapitalizm ekonomik krizini bir dünya savaşıyla atlattıktan sonradır ki ülkemizde de yeni yatırımlar gündeme gelmiştir.

Kimi çevreler bunu TC devletin yeniden yarı sömürgeleşmesi olarak değerlendirebilirler de gerçekte var olan emperyalizmin dönemselsel ekonomik politikasının Türkiye'ye yansımalarıdır. Bu doğrultuda Amerika'dan mühendis gelmiştir. Zaten bu süreçten sonra Amerika'dan Başbakan da geldi, "kurtarıcı Derviş"ler de! Ama bu süreçte dillendirilen hep "yatırım" oldu, "kalkınma hamleleri" oldu, "baraj ve yol yapımı", "inşaat" vb. vb. oldu.

Hatırlanırsa seçim döneminde Başbakan Erdoğan'ın en çok kullandığı argümanlardan biriydi duble yol yapımı! Her fırsatta bu "muhteşem hizmetleri"ni dile getiriyor ve diğer inşaat faaliyetleriyle birlikte propaganda ederek halktan oy istiyordu. Sonradan bu duble yolların sermayesinin deprem vergilerinden karşılandığı açığa çıktı ama kim tutar "büyük usta"yı! AKP'nin temsilcisi olduğu burjuva-feodal klik, kanın (rant ya da kâr olarak da okuyabilirsiniz) tadını almıştı bir kere! AKP'nin temsilcisi olduğu Türk burjuvazisi; emek yoğun sömürünün çok yoğun olduğu, entelektüel ve bilimsel anlamda da fazla bir birikim istemeyen ve bu anlamıyla tam da yarı-feodal, yarı-sömürge yapıya uygun bir "kalkınma hamlesi" olan inşaat sektöründe (diğerleri tekstil ve turizmdir)

atılım yaptı! Bu alanda yaşanan sömürünün ve kârın boyutu Türk komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağalarının iştahını kabarttığı için sırf inşaat işleri için bankalık bile kuruldu!

Başbakan seçim mitinglerinde, açıklamalarında özellikle Kürt ulusal sorunu söz konusu olduğunda köpürüyor ve **"814.578 km² vatan toprağında ameliyat yaptırmam"** diye naralar atıyordu! TC devleti sınırları içinde "ameliyat yaptırmayacağı"ni söyleyen Erdoğan, Suriye'de Esad diktatörlüğüne karşı savaşmaları için başta Libya olmak üzere çeşitli ülkelere paralı askerleri ve Suriye'deki Arap Sünni halktan askerleri Adana'da kurulu üste Suudi Arabistan ve Katar'la birlikte eğitiyor! Bir nevi Tayyip Erdoğan Suriye üzerinde ameliyat yapıyor! TC devletinin ve Tayyip Erdoğan'ın bu ameliyattaki rolü ise kuşkuyla yer bırakmayacak kadar açık. TC devleti bu ameliyatta ancak ve ancak Arap petrodolar sermayesi karşılığında, ABD emperyalizminin bölgesel çıkarları doğrultusunda bir neşter görevi görüyor.

Faşizmin Saldırganlığına Karşı Örgütlenelim!

Aynı devlet Suriye'de emperyalist politikalar doğrultusunda büyük bir şevkle yer alırken, birden "acı bir gerçekle" karşılaştı! Esad diktatörlüğü yıkılırsa Suriye Kürdistanı'nda özerk bir Kürdistan kurulması! Gelişmeler biliniyor. O nedenle ayrıntısına girmeye gerek yok! Yaşananlar TC devletinin Kürt ulusal sorunundaki tavrının nasıl olduğunu bir kez daha teyit eder mahiyette oldu. TC açısından en iyi Kürt ölü Kürt'tür! Olmazsa Barzani gibi olsun!

Burada dikkat çekici olan TC'nin tavrı değil Kürt Ulusal Hareketinin tavrıdır. Son süreçte bölgede ve özellikle de Suriye'de yaşananlar dört parçadaki Kürt ulusal hareketleri açısından muazzam önemde gelişmelerdir ve özellikle de politik motivasyon açısından bulunmaz değerdedir. Bu gelişmeler karşısında ise Türkiye Kürdistanı'ndaki ulusal hareket önderliğinin **"Nasıl ki, Yavuz Sultan Selim Ortadoğu'ya açılacağı vakit ilk önce Kürtlerle uzlaşarak bu açılımı yapmış ve başarmışsa, bugünkü TC devleti ve hükümeti de eğer Ortadoğu'da bir rol oynayacaksa ve bir misyonun gereğini yerine getirecekse, bunu ancak Kürt karışıklığını bırakarak yapabilir."** (M. Karayılan, 02 Ağustos 2012-ANF) ifadeleri dikkat çekicidir. Türk hakim sınıflarının bölgede oynadıkları rol ve misyon onların emperyalizmle ilişkileriyle paraleldir. Onlardan bağımsız bir duruş içinde ol(ma)mayacakları açıktır. Kürt hareketinin önderleri ne söylediklerinin bilincinde olacak kadar tecrübe sahibidir. Bu ifadeler yeni değildir ve öteden beridir söylenmektedir. Proleter hareket açısın-

dan tarihe not düşülmelidir.

Öte yandan ülkemiz açısından dikkat çekici olan bir diğer yan ise T. Kürdistanı'nda yaklaşık 15 gündür Ulusal Hareket gerillalarının izlediği askeri çizgidir. Burjuva-feodal medyada sansüre ve kuşkusuz ki çarpıtılarak haberleştirilen Şemdinli'deki (Şemzinan) çatışmalarda ortaya çıkan tablo önemlidir. Ulusal Hareketin açıklamalarına göre bütün Botan-Zagros bölgesi ve özellikle de Oramar-Şitazin gerillanın kuşatması altında bulunmaktadır.

Gerillanın temel taktiği olan vur-kaç taktiğiyle birlikte, birçok yerde vurup orada mevzilenme, alan hakimiyetini geliştirme biçimindeki bir taktik süreci gündeme aldığı ifade edilmektedir. Bu durum ülkemizde Ulusal Hareketin gerilla savaşında geldiği düzeyi göstermesi açısından çarpıcıdır. Yine bir o kadar çarpıcı olan nokta gerilla savaşı açısından riskli olan mevzi savaşı verme, cephe savaşına başvurulmasıdır. Ulusal Hareketin bu konuda tarihsel tecrübeleri vardır. Yaşanan bu hamlenin Suriye Kürdistanı başta olmak üzere bölgedeki gelişmelerle ilgisi vardır.

Ulusal Hareket T. Kürdistanı'nda "çözüm" olarak sunduğu Demokratik Özerklik için mücadele ettiğini ifade etmektedir. Bu talebi ülkemizdeki Kürt ulusal sorununa gerçek anlamda çözüm olmayacağını bilincinde olarak, faşizm koşullarında demokratik bir talep olarak görüyor ve destekliyoruz. Gerçek çözümün ulusların kendi kaderini tayin hakkının kayıtsız şartsız kabulünden geçtiği bilinen bir doğrudur. Önemli olan, bilinen bu doğruyu yaşamda pratikleştirmektir! Dolayısıyla Kürt ulusuyla her alanda dayanışmak, mücadele siperlerinde olmak gerekir.

Malatya Sürgü'de Alevi Kürt bir ailenin maruz kaldığı linç saldırısı, hemen akabinde İstanbul Ayazağa'da ve Muğla Dalan'da Kürtlere yönelik saldırılar da göstermektedir ki demokratik devrimini gerçekleştirilememiş ve bu anlamıyla belli başlı sorunlarını tam olarak çözememiş ülkemizde Türk hakim sınıfları bu çelişkileri kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda ustaca kullanabilmektedir. Artan faşist saldırganlık "büyük usta" Tayyip Erdoğan ve AKP'sine özgü değildir. TC devletinin üzerinde yükseldiği sınıfsal zemindir.

Yaşananlar karşısında gösterilen tepkiler önemli ama yeterli değildir. TC devleti her demokratik talebe azgınca saldırıktan imtina etmemektedir. Peri Suyu'na yapılmak istenen baraja karşı gösterilen tepkiye anında karşılık vermek ve tutuklama saldırısı gerçekleştirmek TC devletinin bilinen halk düşmanı refleksinin sonucudur. Zira aynı devletin "kendi evlatları" karşısında elinin ne kadar yavaş olduğu ve hatta hatta işkenceci polis S. Selim Ay'ı müdürlükle taltif ettiği basına yansıdı!

Devlet devletliğini yapıyor! Peki devrimciler ve komünistler? Ne eşeğe ne de Amerika'dan mühendise ihtiyacımız var! Halkımızın binlerce yıllık sınıf mücadelesini deneyimini ve MLM bilimini birleştirebildiğimiz oranda yolumuz meşakkatli ama aydınlıktır.

"BİZİM TERCİHİMİZ ÇADIR OLDU"

Kartal: Süreyyapaşa Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Maltepe-Başıbüyük'ün en güzel ve en ormanlık alanının içerisinde yer alır. Hastanenin bulunduğu bölgedeki çam kokusu ve temiz hava, İstanbul'un diğer bölgelerinde kolay kolay bulunamayacak cinstendir. Ama gelin görün ki, bu güzelim alandaki hastanede çalışan işçilerin çalışma koşulları için aynı güzel sözleri söylemek mümkün değil. Bir ahtapot misali tüm ülkeyi saran taşeronlaşma, senelerdir bu hastaneyi de avucunun içine almış durumda.

Geçtiğimiz günlerde yemekhane ihalesini yürüten firmanın değişmesi sırasında işçilere imzalatılmak istenen 7 sayfalık sözleşmeyi imzalamayan **Dev Sağlık-İş Sendikası** üyesi 3 işçi işten çıkarıldı. 10 seneyi aşkın zamandır günde 12-13 saat çalışan, ek çalışma ücretleri ödenmeyen, sudan gerekçelerle haftalık izinleri yakılan işçiler, işten çıkarıldıkları 23 Temmuz'un ardından Süreyyapaşa Hastanesi karşısında çadır açtılar. Hastanede 11 yıl çalışan **Serkan Kaşka**, 10 yıl çalışan **Hamdi Azbay** ve 9 yıl çalışan **Ethem Aktürk**, çadırı tercih etmelerinin nedenini, tüm bu çalışma koşullarının patlak vermesi olduğunu altını çiziyorlar.

"Durmak yok, direnişe devam edeceğiz"

Özgür Gelecek: Ne kadar zamandır burada çalışıyorsunuz?

Serkan Kaşka: 2002'den bu yana, yemekhanede çalışıyorum. Bir önceki çalıştığımız firma Türkmen Gıda'ydı. Yeni gelense Avira Gıda. Gelen şirket önümüze bir kağıt koydu, "alın, imzala- yın bunu" dedi. Biz de "önce bir okuyalım" dedik. Daha önce çalışan "şirketin yeni dönem ihalesini kaybetmesi neticesinde iş kanunundan doğan tüm alacaklarımızı ödeyerek işimize son vermiştir" diye bir madde var.

Orada "maaşlarımızı aldık" yazsa, tamam. Ama bütün haklarımızı almadım ki! 10 senedir her gün 4 saat fazla mesai yapmışım, onlar var. Kıdemim, ihbarım var. Var allah var! Bu yüzden biz de imza atmadık. Sonra bize işbaşı yaptır- madılar. Hastanede başhekimini, müdürü hepsiyle konuştuk. Onlara "gerçek patron"un onlar olduğunu söyledik. "Biz bir şey yapamayız, taşerona karışamayız. Benim önüme her gün bir sürü dosya geliyor. Okumadan imza atıyorum. Siz de atsaydınız" diyor başhekim. Son-

ra bize başka iş teklifi ile geldiler. "Sizi Kuleli'deki askeri hastaneye gönderelim" dediler.

Niye beni başka yere gönderiyorsun ki? Ben senelerdir burada çalışıyorum. Beni alacaksan burada işe al! Sonra diyor ki "ikinizi alırım ama Hamdi'yi almam"! Bu arkadaşımız bizim sendika temsilcimiz. Bir de Muşlu ve Kürt diye almak istemiyorlar sanırım. Bize iki gündür dönecekler onu bekliyoruz, hala dönmediler. İl Sağlık Müdürlüğü'nden 2 müfettiş geldi, "sizin yerinizde olsak biz de imza atmazdık. Bu kağıtlar yasal değil" deyip, başhekimin yanına gittiler, bir daha yanımıza uğramadılar.

- Bundan sonraki süreçte neler yapmayı düşünüyorsunuz?

- Eylemler yapacağız. Durmak yok, direnişe devam edeceğiz.

"Asıl işveren Süreyyapaşa'dır"

- Senelerdir burada çalışıyorsunuz. İşten çıkarılmadan önceki çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz?

Hamdi Azbay: Sendikalı olmadan önce günde 12-13 saat çalışıyorduk. Bu mesailerimizin karşılığında herhangi bir ücret almıyorduk. Her hafta mutlaka birkaç arkadaşımızın haftalık izinleri iptal oluyordu. Mesela bir arkadaş bardak kırıyor, "haftalık iznini yaktım" diyor. Hastane müdürüne bizzat gidip, "firma bizi fazla çalıştırıyor" dedim, çalışma şeklini anlattım. "Tamam, tamam. Sen git ben hallederim" dedi.

Aradan 2-3 sene geçti, değişen hiçbir şey olmadı. Biz de artık gidip sendikaya üye olmaya karar verdik. 2002'de burada ihaleyi alan bir firma senelerce bizi çalıştırdı. Ardından firma gitti, hastane firmaya "nasıl çalıştın?", "işçilerin parasını düzenli yatırdın mı?" diye hiçbir soru sormadı bile. Biz de 2005'te hastaneyi mahkemeye verdik. 2 sene sürdü mahkeme, sonra kazandık. Avukatımız mahkeme kağıdını getirdiğinde üzerinde "...asıl işveren Süreyyapaşa Hastanesidir" yazıyordu. Buna rağmen hastanenin işçilere olan duyarsızlığı devam etti. Her şeye sessiz kaldı. Nitekim bu-

Hamdi Azbay

Serkan Kaşka

Ethem Aktürk

gün patlak verdi.

Gelen firma 7 sayfalık bir sözleşme verdi. Dedim, "bir avukata gösterelim, biz anlamayız." "Sen çok konuşuyorsun, sen kimsin?" dedi. Beni ofise çağırdılar, gittik. İmza atmadım, arkadaşlara da söyledim. Onlar da bizi tehdit ettiler, "İmza atmayanları işten çıkaracağız!" "Şahsım adıma, karşılığın ne olursa olsun, ben imza atmayacağım" dedim. Beni dışarı attılar. Sonra tekrar girdim, tekrar attılar. En son biz üç arkadaş

"imza atmayacağız" dedik ve çıktık. Diğer arkadaşlar korkudan mecburen attılar. Mecburen diyelim, kendi tercihleri.

Serkan Kaşka: Bizim tercihimiz de çadır oldu. İşten atıldıktan sonra Başhekime gidiyoruz, müdüre yolluyor. Müdüre gidiyoruz, diyor "Ahmet'e git". Ahmet'e gidiyoruz, diyor "Mehmet'e git". Tam 10 gün bizi böyle hastane içinde kapı kapı gezdirdiler. En son sendikamızla konuştuk, çadır kurmaya karar verdik. Şimdi müdür diyor ki "bana niye gelmediniz? Biz böyle olmasını istemedik." Biz ister miydik?

Ne daha önceki ne de şimdiki firma suçlu. Buradaki tek suçlu bu hastane. Bu kadar senedir bir kere bile gelip, "arkadaşlar bir sorunuz var mı?" diye sormamıştır. Bize diyor ki "bizden para isteme, bizi mahkemeye verme." "Tamam, o zaman çıkış belgelerimi ver, işsizlik maaşından faydalanayım" diyorum. "Bizden çıkış kağıtlarını da isteme" diyorlar. Ne yapacağız o zaman? Eve gidip yatacak mıyız?

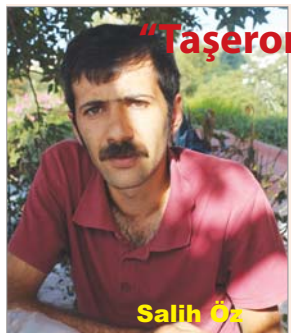
Hamdi Azbay: Hastane sanki işverenin sekreteri, ona çalışıyor.

"Bu ülkedeki hukuk patronların hukuku"

İstanbul: HEY Tekstil işçileri 4 Ağustos Cumartesi günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'ndaydı. Basın açıklanmasını kitle adına direnişçi işçilerden **Mehmet Zeki Gördeğir** gerçekleştirdi. "Biz işçiyiz! Patronların çaldığı emeğimizdir. Ekmek paramızdır, çalışan soframızdaki ekmeğindir, ev kiramızdır. Çalışan bizim yaşamımızdır" diyen Gördeğir'in ardından Yenibosna'daki Kıgılı fabrikasından hiçbir gerekçe gösterilmeden işten çıkarılan bir kadın işçi söz aldı. Kadın işçi, "13 gündür direnişteyim. Patron tek kişi olsam bile direnişte olunca işçilerden korkuyor" dedi ve direnişe devam edeceğini vurguladı.

THY önünde kadın dayanışması

İstanbul: 4 Ağustos Cumartesi günü THY'nin Taksim'de bulunan şubesi önünde, Sendikal Güç Birliği Platformu Kadın Koordinasyonu'nun çağrısıyla THY işçileri için destek eylemi gerçekleştirildi. Birçok kadın kurumunun da destek verdiği basın açıklamasını okuyan **Emel Türker;** THY'nin kadın işçilerin çalışma koşullarından, işçilere mobbing uygulanmasından bahsetti. Açıklamada söz alan THY emekçisi **Dilek Gözyılmaz;** "AKP'nin kadını yok sayan, işçiyi ve emekçiyi kabul edilmez koşullara mahkûm eden faşist politikalarına boyun eğmeyeceğiz!" dedi.

"Taşeronu bu topraklardan silene kadar..."

Taşeronlaşmanın yaygınlaşması ve Dev Sağlık-İş'in örgütlenme çalışmalarını üzerine sen-

dika örgütlenme uzmanı **Salih Öz** ile kısa bir sohbet gerçekleştirdik.

- Biz diyoruz ki "sağlık, bir ekip işidir!" Yemekhanesinden temizliğine kadar, hepsi sağlık hizmetidir. Sağlık hizmetinin taşerona verilmesi, sağlık açısından ciddi bir sorundur. Bizim temel sloganlarımızdan biri de "İnsan ihaleyle çalıştırılmaz, sağ- lıkta taşeron olmaz!" Çünkü hukuksuz bir çalışma biçimidir ve biz temelde taşerona karşı mücadele edi-

yoruz. Şu an Türkiye bir taşeron cumhuriyetine doğru gidiyor. Taşerona karşı mücadelede kullandığımız mahkeme kararları değiştirilmek isteniyor.

Mesela, "asıl işin taşerona verilemeyeceği..." ve bir de "üst işveren, işçinin tüm alacaklarından ve haklarından sorumludur" maddeleri değiştirilmeye çalışılıyor.

Taşeron çalışma, temel çalışma biçimi haline getirilmeye çalışılıyor. Neden

bu çalışma biçimini tercih ediyorlar? Çünkü hakkını bilmeyen ve hak vermedikleri bir işçi profili yaratmaya çalışıyorlar.

Örgütlü olunmadığı yerlerde kıdem tazminatını yok ediyor, ek çalışma ücretlerini ödemiyor, yıllık ücretli izinleri kullanılmıyor.

Yani insan onuruna yakışır bir çalışma biçimi değil. Taşeronu bu topraklardan silene kadar mücadele edeceğiz.

Emekçinin gündemi

DDSB Eğitim ve Tatil Kampı'nda buluşalım

DDSB açısından gelenekselleşen ve bu yıl üçüncüsü düzenlenecek olan Eğitim ve Tatil Kampı sınıf hareketinin içinden geçtiği kritik bir dönemde sınıf içinde devrimci bir odak oluşturma hedefiyle çalışmalarını sürdüren biz sınıf devrimcileri açısından önemli bir tartışma ve deneyim aktarımı işlevine sahip olacaktır.

Her benzeri etkinlik gibi öncelikle örgütsel gücü pekiştirmek ve kolektif çalışmayı ileri taşıma işlevine sahip olan tatil kampı aynı zamanda politik çalışmayı da içerdiğinden güncel yorumlama ve sürece müdahil olma konusunda da kapasitemizi geliştirecektir. Yalnızca bir eğitim çalışması olarak ele alınmaması ve tatili de içermesi sebebiyle de yıl boyunca çalışan işçi ve emekçilerin dinlenme hakkını mümkün olan en üst düzeyde verimle değerlendirmelerini de mümkün kılacaktır.

Küresel ekonomik krizin derinleşmesi ve dünya ekonomisinin daha da dip noktalara doğru gidişatını sürdürmesi, bu krize paralel şekilde Ortadoğu'da sertleşen yeniden paylaşım kavgaları ve bu kavga'nın orta yerinde ABD emperyalizminin taşeronu olarak TC'nin kör-maceracı politikaları önümüzdeki dönemde ülkemizdeki devrim ve demokrasi güçlerinin net bir konumlanışa sahip olmasını şart koşmaktadır.

Bu sürecin bire bir etkilediği Kürt ulusal sorununun geldiği nokta ve savaşın giderek sertleşmesi ve tüm muhalif kesimlere dönük artan saldırganlık ve tutuklama dalgası, önümüzdeki süreçte daha net ve güçlü bir direniş hattının oluşturulmasını gerekli kılmaktadır.

Tüm bu gelişmeler içinde sistemin işçi sınıfının ve emekçilerinin mevcut haklarına yönelik saldırıları artmakta ve kölece çalışma şartları norm haline getirilip derinleştirilmek istenmektedir. Sistem öylesine pervasızlaşmıştır ki sendikanın grev ilanından bir gün önce hiçbir uluslar arası sözleşmeye ve anayasaya uygun olmayan bir keyfilikle havacılık işkoluna grev yasağı getirebilmekte ve en güvenceli işkolları arasında sayılan bu işkolunda 300'ün üstünde çalışmanı işten kovabilmektedir. Sendikal hakları için harekete geçen işçiler türlü baskılarla karşılaşırken yüz binlerce işçinin toplu sözleşme hakkı bakanlık yetki vermediği için Ocak ayından bu yana gasp edilmekte, tüm çalışanların yalnızca % 6'sının yararlanabildiği sendikal haklara dahi tahammül edilememektedir.

Halktan toplanan vergilerle sermayeye her türlü imkan sağlanmakta, kreş ve işyeri doktorunun masraflarının devletçe karşılanması üzerine hazırlık yapılmakta, çalışanların en büyük güvencelerinden olan kıdem tazminatı gasp edilmek istenmekte, çalışma rejimi tamamen değiştirilerek güvencesiz, örgütsüz, esnek, kölece şartlar dayatılmaktadır. Kiralık işçi büroları, bölgesel asgari ücret gibi planlar bu çerçevede dahilindedir.

Halkımıza yönelik çok ciddi saldırıların gerçekleştiği bir dönemde sınıf mücadelesinin daha da sertleşeceği ve işçi sınıfının tepkisinin yükseleceği açıktır. Günümüzde işçi sınıfı içinde örgütlenme çalışması veren sendikaların ve sendikasız birçok fabrikada açığa çıkan işçi eylemlerinin bize gösterdiği mücadele etme ve haklarını savunma konusunda istegün ve iradenin geliştiğidir. Ancak sınıf bilinçli işçilerin, devrimci demokratik güçlerin sınıfla bağlarının oldukça zayıf olduğu bu dönemde sürece yön verme ve mücadeleyi ileri taşıma konusunda yetersizlikleri aşmak için yoğun bir çabaya ihtiyaç bulunmaktadır.

Bu nedenledir ki DDSB Eğitim ve Tatil Kampı sınıf içinde yoğun şekilde örgütlenme mücadelesi veren, direnişlere öncülük eden, güvencesizleri-taşeronları örgütlemek için çabalarını yoğunlaştıran ülkenin farklı bölgelerinde yaşayan ve farklı sektörlerde çalışan DDSB'li işçi ve emekçilerin bir araya geleceği önemli bir olanak sunmaktadır. Somut saldırılar ve somut gelişmeler karşısında somut ve pratiğe dönük eğitim ve tartışmaların yürütüleceği bu kampa katılmak ve katkı sunmak önümüzdeki dönemde daha örgütlü, daha güçlü, daha kolektif bir DDSB'yi inşa ederek sınıf içinde devrimci bir odak oluşturma gayretlerimizi pekiştirmek için oldukça değerlidir.

TORBA YASA VE ESNEK "KAZIKLAR"

Hatırlarsınız OECD Genel Sekreteri Gurria'da "Asgari ücretiniz çok yüksek, kıdem tazminatı meselesini bir an önce çözmelisiniz, esnek çalışmanın hemen uygulamaya girmesi gerekir" şeklinde bir açıklama yapmıştı. Bu ifade bize uluslararası sermayenin hedefini açık ediyor.

Esnek çalışma = güvencesizlik

Nitekim son dönemlerde tekrar gündeme gelen ve uzunca bir süredir tartışma konusu olan **istihdam büroları** ve **kiralık işçi çalıştırma** hükümlülüklerinde sona gelindi.

Kıdem tazminatının fona aktarılması gündeminden sonra kiralık işçilik, taşeron işçilik ve uzaktan çalışma düzenleme gibi saldırılar aslında yaşananlara ve yaşanacaklara dair kimi verileri ortaya koyuyor. Devlet bütçesini güçlendirme esasına dayana bu saldırıyı krizin faturasının emekçilere kesilmesi şeklinde okumakta fayda var. Zira Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından hazırlanan meclis tarafından fırına verilen ve "işsizliği azaltılması" söylemleri ile servis edilen taslakla çalışma hayatının esnekleştirilmesi ve olağanca güç ile artı değer yaratılması hedefleniyor. Öyle ki bu saldırı paketinin ekonomik niteliğinin yanı sıra siyasal boyutu da oldukça kapsamlı. Buz dağının öte tarafında örgütsüzlük saklı.

Kiralık işçi mi güvencesizliğin kendisi mi?

Başlangıçta, kamu alacaklarını yeniden yapılandırması olarak servis edilen ve içinde emek sömürsünü kolaylaştıran yasal düzenlemeleri alan Torba Yasa'nın ciddiyeti daha görünür oldu. Tasarıya

dair söylenecek tek bir şey varsa o da genç işsizliği ve kadın işsizliği kategorileri içindeki işsizlere, güvencesiz, "esnek" istihdam yolu açarak ekonominin körpe, ucuz emek beklentisine cevap vermesidir. Bu gün yasal düzenlemeye kavuşturulacak olan İstihdam Büroları da bu düzenlemenin koordinasyon merkezi olacak konuma sahip. İstihdam büroları ile esasta sağlanacak olan kiralık işçilerdir. Mevcut yasadaki "işçiyi geçici olarak devralan patron grev ve lokavt aşamasına gelen bir toplu iş uyuşmazlığının tarafı ise, işçi grev ve lokavtın uygulanması sırasında çalıştırılmaz" hükmü yeni taslakta bulunmuyor. Öyle ki bir şekilde işçinin elindeki önemli bir silah olan grev işlevsizleştirilmeyi hedefleniyor.

Uzaktan çalıştırma

Torba yasanın 76. Maddesinde "çağrı üzerine çalışma" başlığı "**çağrı üzerine çalışma, evden çalışma ve uzaktan çalışma**" başlığıyla değiştirildi. Şimdi daha özgün bir biçimde tartışılan bu madde, işgücü piyasalarında serbestleşmeye, esnek çalışma biçimlerinin ve yetersiz istihdamın yaygınlaşmasına yol açacak. Bu düzenleme ile çağrı üzerine çalışma biçimindeki kısmi süreli iş sözleşmesi

ile birlikte sözleşmesizlik de yasallaşiyor ve sözleşmesiz çalışmanın süresi "**haftada 20 saat**" olarak belirleniyor. Kısaca işçinin istismar edilme durumunda, eğer elde edebileceği hakkı, talep edebileceği hakkı, gerçek çalışmanın çok gerisinde kalacak olan bir süre ile sınırlandırılıyor.

"Esnekleşme katı ol!"

İlerleyen süreçte beklenen gerçekleri söylemek bir felaket tablosu çizmekten öte saldırı dalgasına karşı mücadele hattının örülmesi gereksinimini ortaya çıkarıyor. THY'de bu gün dolaysız biçimde getirilen grev yasağı diğer iş kollarına da aynı biçimde getirileceği anlamına gelmiyor.

Bu süreçte de devlet kamburu olan işsizler ordusunu kendi elinde bir silaha dönüştürme çabası içinde. Bunun adı esnek çalıştırmadır.

Örülen her mücadele hattının hayati derecesi ancak saldırıların boyutu ve buna karşı mücadele ihtiyacı kavrandığı oranda anlam kazanacaktır. THY, Togo, BEDAŞ, Roseteks ve daha birçok direniş sadece kendi ekonomik taleplerini kazanma yönünde varolan direnişler değildir. **Örgütlenme talebi her şeye rağmen devletin saldırılarına karşı kaldırılmış bir bayraktır** ve direnişlerde bu bayrağın ta kendisidir.

Devletin ve basın aygıtlarının aracılığı ile propaganda edilen saldırılar "davulun sesi uzaktan güzel gelir" misali yakından duyulduğunda gerçek yıkımı bize gösterecektir. Biz de diyelim ki direnişin sesi yakından da uzaktan da umut vaad ediyor.

Bize esnekleşme katı ol diyor!

TOGO'DA DİRENİŞ 100'LÜ GÜNLERİNDE

Ankara TOGO ayakkabı fabrikasında düşük ücretle ve kötü koşullarda çalışmak zorunda bırakılan işçiler Deri-İş sendikasına üye olduktan sonra işten atılmıştı. Patron, işçilerin sendikalı olduğunu öğrenmesinin hemen ardından işlerine son vermişti.

İşçiler 28 Nisan'dan beri fabrika önünde direnişler ve 100'lü günlere ulaşan direniş ilk günkü gibi kararlılıkla sürüyor. Yaz mevsimi olmasından kaynaklı ziyaretçi sayısının azalmış olmasına rağmen bu durumun geçici olduğunun farkındalar. Ramazan ayı olmasından dolayı direnen 35 işçi iki gruba ayrılarak direnişi birer gün arayla nöbetleşe sürdürüyor. Yaz sıcağı ve hemen hemen bütün işçilerin oruçlu olması nedeniyle bu yola başvuran işçiler Ramazan bittiğinde önceki gibi tam kadroyla devam edecekler.

Direnişin ilk gününden itibaren direnişe destek veren YDG, İzmir ve Diyarbakır'dan gelen YDG'lilerle birlikte 2 Ağustos'ta TOGO'ya bir destek ziyareti gerçekleştirdi. Direnişteki işçiler, şehir dışından gelen YDG'lilere direnişle ilgili bilgi verdi. Ramazan ayından beri her akşam iftarlarını birlikte yapan işçilerle birlikte iftar yaparak, sohbetlerle türkülerle ziyaretlerini sonlandırdılar.

Deri-İş'ten Togo işçileriyle dayanışma çağrısı

H.Merkezi: TOGO işçileri için Deri-İş Sendikası'ndan imza kampanyasına çağrı var. Elimize ulaşan çağrı metni şöyle:

"Togo Ayakkabı işçileri için online Labourstart Kampanyası'na destek verelim. Deri-İş Sendikası'na üye olan ve sendikalı oldukları için işten çıkarılan Ankara'daki 35 Togo ayakkabı işçisinin işe geri dönmesi ve 4 Nisan tarihinde Bakanlığa yapılan yetki başvurusunun cevaplanması için IndustriALL Küresel İşçi Sendikası'nın desteğinde Labourstart internet sitesi tarafından başlatılan online imza kampanyasına destek verelim. Destek için:

http://www.labourstartcampaigns.net/show_campaign.cgi?c=1490

BEDAŞ'ta kararlılık ilk günkü gibi...

İstanbul: Devletin "esnek çalışma" adı altında güvencesizleştirme saldırılarının arttığı bugünlerde örgütlenerek direnmeyi seçen işçilerin mücadeleleri devam ediyor. Bu direnişlerden birisi de Enerji-Sen'de örgütlendikleri için işten atılan BEDAŞ işçileri. "Direnenler kaybedebilir ama direnmeyenler zaten kaybetmiştir" şiarıyla mücadelelerini sürdüren işçileri direnişin 75. gününde ziyaret ettik ve işçilerden Kemal Oban'la sohbet ettik.

- Merhaba, mücadelenize dair neler söylemek istersiniz?

- Biz geleceğimiz ve iş güvenliğimiz için örgütlenmeye başladık ve bugün direnişimiz 75. gününde devam ediyor. Direnişimiz işçi sınıfına yönelen her türden saldırıya karşıdır. Tabii bunun yanında direnişin bize getirdiği kimi avantaj ve dezavantajlar da var. Maddi sıkıntılar yaşıyoruz örneğin, ancak bunun yanında şunu da söyleyeyim; **biz çalışırken de zaten maddi sıkıntı çekiyorduk.** Manevi açıdan ise mücadelemiz onurlu, gururlu bir mücadeledir. Buradan aldığımız güçle direnişte nice 75 günler devirsek de ilk günkü coşkuyu kaybetmeyeceğiz. Çünkü haklı olduğumuzu biliyoruz.

- İşten atılmamız BEDAŞ'ın çalışma gücünü etkiledi mi?

- Tabii ki etkiledi. Etkilemez olur mu? Mesela biz işten 116 kişi atıldık. Bizden sonra içeride işi bilen 100 arkadaşımız kaldı. Bütün iş onların üzerine yığıldı. BEDAŞ, işten atılmaların ardından bizim yerimize 100'ün üzerinde işçi aldı ancak onlar bizim performansımıza erişemediler. Giremedikleri semtler var. Bu durumdan BEDAŞ rahatsızlık duyuyor mu bilemiyorum ama mağdur olan yine halkın kendisi. Sonuç olarak kesilmeyen her fatura ileriki süreçte halka toplu fatura ve kesim olarak geri dönecek. Kesim için ise 20 TL açma parası ödemek zorunda kalacak herkes. Anlayacağımız halktan BEDAŞ'ın hataları yüzünden zorunlu para gasp edilecek. Halktan alınan para açma kesme işlerini alan taşeron şirket ser-

mayesine gidecek. Yani her ne koşulda olursa olsun taşeron şirketler kazanacak.

- Başka bir sorum da sizin DİSK bünyesinde yer alma mücadelenizle ilgili. DİSK neden bu konuda direniyor?

- Bu konuda çeşitli söylemler var. Konuyla ilgili sendikamız bir açıklamada bulundu. Bu açıklamada DİSK göreve çağırıldı. Biz DİSK'i kendi örgütlülüğümüz olarak görüyoruz. DİSK işçi sınıfının bir örgütlenme alanı ise bizi bünyesine almalı ve bu anlamıyla elinden geleni yapmalı. Bu tavır DİSK'in nasıl bir pozisyonda olduğunu da gösterecek.

"Her gün başka biri olarak çıkıyoruz direniş alanından!"

- Biraz da direnmek üzerine konuşalım isterseniz. Direnmek nasıl bir duygu?

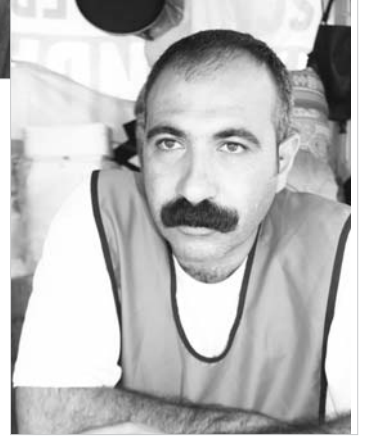
- Direnmek öyle kolay bir şey değil. Burada her şeyden önce kendinle yüzleşiyorsun. Çalışyorsun, okuyorsun, saldırıya uğruyorsun vb. Her şeyden önce açlığı ve yoksulluğu daha fazla hissediyorsun. Bu yüzden biz arkadaşlarımızla burada irademizi sınıyoruz bir anlamda.

- Son olarak bir etkinlik gerçekleştirdiniz, örgütlenme sürecini nasıl ele aldınız?

- Etkinliğimiz oldukça coşku-luydu. Gerçekten de başka etkinliklere benzemedi. Biz işçiler olarak semt semt, mahalle mahalle, ev ev gezerek direnişimizi anlattık. Oldukça da iyi karşılandık. Gittiğimiz her yerden bize destek olmalarını istedik ve sonuç olarak da bunun karşılığını aldık. Çalışmalarda bize destek olanlar da oldu.

- Eğitim çalışmalarını yapıyor musunuz?

- Elbette. Bu bizim için çok önemli. Gerek sendikamız bünye-

sinde gerek kimi aydın-yazar ve akademisyenler buraya gelip bize eğitim veriyorlar. Ayrıca kendi içimizde de işçi sınıfının yaşadığı sıkıntılar, örgütlenme sorunları ve güncel konular üzerine tartışıyoruz. Ayrıca birçok yazılı kaynak da elimize ulaşıyor. Devrimci basın elimize ulaşıyor, kimi burjuva basından da alıyoruz. Okuyoruz, araştırıyoruz, karşılaştırıyoruz ve buradan çıkarken her gün başka biri olarak çıkıyoruz.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Biz direnmeye devam edeceğiz. Zaten son süreçte **esnek çalışma** adı altında bizleri daha fazla açlığa, yoksulluğa sürükleyecek yasalar getiriliyor. Bunlara karşı örgütlenmemiz ve direnmemiz gerekiyor. Bu açıdan daha fazla dayanışmaya ve örgütlenmeye ihtiyaç var.

Mahle Mopisan işçisi grev kararı astı

İzmir: İzmir Gazimir Serbest Bölge'de kurulu bulunan Almanya merkezli Mahle Mopisan Yedek Parça Sanayi ve Ticaret A.Ş işçi-

leri yapılan TİS görüşmelerinden sonuç alınamaması üzerine 20 Temmuz günü fabrikaya grev kararı astı.

Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu ve yaklaşık 350 işçinin bulunduğu fabrikada; sendikamızın % 16'lık zam, gece mesailerine ek ücret ve 4 ikramiye talebine karşılık; patronun tüm sosyal haklar dâhil % 12 zam önerisi üzerine bir yürüyüş gerçekleştiren işçiler, fabrikaya grev kararı asarak 60 günlük yasal sürede talepleri-

nin karşılanmaması üzerine greve gideceklerini duyurdu.

% 100 Alman sermayeli ve dünya genelinde 112 fabrikası bulunan Mahle Mopisan'da daha önce de, Birleşik Metal-İş'in örgütlenme sürecinde sendika üyesi işçiler işten atılmıştı. Mahle Mopisan patronu, işçilere uyguladığı baskı ve yıldırma politikalarıyla Türk Metal'e üye olmaya zorlamış ve Birleşik Metal'in 2.5 yıldır sürdürdüğü örgütlülük sürecine rağmen yetki hakkını da Türk-Metal'e verilmeye çalışmıştı.

Fındık Dalda Tekleme -1-

Yeni fındık sezonunun başladığı günlerde, fındığın günümüz şartlarındaki ekonomik-siyasi konumu ve sorunları hakkında hazırlayacağımız bu yazımızda vereceğimiz bilgilerin yararlı olacağını, fındıkla ilgili üretim ve üretim ilişkileri hakkındaki bilgi eksikliklerini gidereceğini umuyoruz.

Öncelikli olarak fındığı tanımlamamız gerekirse, fındık için sert kabuklu bir kuruyemiş diyebiliriz. Bu tanım, kullanım alanı ve ekonomik değerinin anlaşılması açısından yetersizdir. Fındığın ekonomik konumu dikkate alındığında, kuruyemişlikten öte gerek Türkiye ve gerekse dünya ekonomisi içerisinde önemli bir yere sahip olduğunu söylemeliyiz. Çikolata ve tatlı sektörünün olmazsa olmaz hammaddesini oluşturan fındığın bu sektörde hammadde olarak kullanılabilecek başka bir alternatifi yoktur. Çikolata ve tatlı sektörünün dünya ekonomisi içerisindeki payı 80-90 milyar dolar civarındadır. Bu devasa rakam içerisinde Türkiye'ye fındık ihracatı sonucu giren para ise 1 milyar ile 2 milyar dolar arasında değişiklik göstermektedir.

Üretime Göre Bölgesel Dağılım

Türkiye'de üretim üç ana bölgeye ayrılmaktadır: 1. Standart bölge, 2. Standart bölge ve çerezlik bölge. Birinci bölgeye, **Artvin**, Rize, **Trabzon**, Giresun ve **Ordu** illeri girerken; ikinci bölgeye; **Samsun**, Sinop, **Kastamonu**, Zonguldak, **Bolu**, Sakarya, **Kocaeli**, Düzce ve **Bartın** illeri girmektedir. Üçüncü bölge ise başta **İstanbul**, **Çanakkale**, Edirne ve **Bursa** illeri olmak üzere toplam 25 kadar ili kapsamaktadır.

Fındık Alım Fiyatları ve Maliyet (Kg/TL)

Yıl	Fiyat	Artış %	Maliyet*	Üretim Ton
2002	1.61	-	2.04	615.000
2003	2.50	54,80	2.60	450.000
2004	5.15	102.0	3.69	358.000
2005	7.40	47.50	4.30	530.000
2006**	4.00	-46.30	3.54	661.000
2007**	5.15	26.25	4.59	530.000
2008**	4.00	-22.33	3.54	800.000

Kaynak: Fiskobirlik TMO
*TZOB
** TMO Alım fiyatı

Son verilere göre Türkiye'de 640.000 hektar dikili arazide 400.000 üretici fındık üretimi yaparken, üretim doğrudan 2 milyon nüfusu kapsamaktadır. Dolaylı şekilde fındık üretimi veya üründen etkilenen 6 milyon nüfusla beraber fındık üretimi genel olarak 8 milyon insanı ilgilendirmektedir.

Fındık Üretimini Yapıldığı Dikim Alanları

Türkiye üretimdeki liderliğinin yanı sıra, fındık dikim alanları açısından da lider konumunda olup, 2007 rakamlarına göre 640.000 hektarlık alanla dünyada % 81'lik bir paya sahiptir. Dünya genelinde ise dikili alan miktarı 803.635 hektardır.

Türkiye fındık dikim alanlarını artıran bir ülke durumundadır. Fındık dikim alanları 1980'li yıllarda 425.000 hektar iken, 2008 yılında 640.000 hektara çıkmıştır. Bu artışın sebebi sonradan dikim yapılan bu arazilerde fındık ürününün devlet desteğinde olup, diğer ürünlere göre daha kârlı olmasından kaynaklanmaktadır.

Üretim

Fındık; başta Türkiye olmak üzere, İtalya, İspanya, Yunanistan, Fransa, Gürcistan, Azerbaycan ve ABD'de üretilmektedir. Dünyada her yıl gerçekleştirilen üretim miktarı ortalama 800.000 ton civarındadır ve bu rakamın % 75'ini Türkiye üretmektedir.

Türkiye'de fındık üretim miktarının yıllara göre değişiklik göstermesi tamamen iklim koşullarına bağlıdır. 2004 yılında oldukça düşük gözükürken üretim miktarı, 2008 yılında 800.790 tonla rekor kırmıştır. Bu durum özellikle üretimde ağırlığı oluşturan Türkiye için probleme neden olmakta, ortaya çıkan fazla üretim çoğu zaman elde kalıp bozulduktan sonra yağ üretimine ayrılmaktadır.

İhracat

Türkiye tarafından dünyada 100'ün üzerinde ülkeye fındık ihracatı yapılmaktadır ve yapılan ihracatın hemen tamamı iç fındık olarak yapılmaktadır. Türkiye'nin yaptığı ihracatın dünyada yapılan fındık ihracatına oranı % 75'lik pay ile ilk sırayı oluşturmaktadır.

Fiskobirlik

Üreticiyi "desteklemek" amacı ile 1938'de kurulan Fiskobirlik, kurulduğu tarihten itibaren 2000'li yıllara kadar fındıkla ilgili fiyat ve ihracat gibi konularda önemli rol oynamıştır. Sözümler üreten üretici kooperatifi olan ve üreticilerin büyük bir bölümünü zorunlu üyeliğe tabi tutup üye yapan Fiskobirlik, hiçbir zaman bir üretici kooperatifi olarak görev yapmamıştır. Bu durumun farkında olan üretici, Fiskobirlik'e sahip çıkmayıp kendi kooperatifi olarak görmediği gibi yalnızca devletin adına fındık alımı veya ticaretini yapan bir "banka" olarak değerlendirmiştir.

Fiskobirlik zamanla tüccarın haricinde arz fazlası fındığı alıp depolayan bir kurum haline gelmiştir. Böylece iç ve dış piyasada tüccarın önünün açılıp rahat hareket etmesi sağlanmıştır.

Fındık fiyatları sezon başlamadan çok önce asıl olarak Hamburg Borsası'nda Avrupalı tekellerin talepleri doğrultusunda yerli işbirlikçi tüccarlar tarafından belirlenip devlete kabul ettirilir. Fındık alımı bu fiyat üzerinden yapılır, arz-talebe göre zamanla değişkenlik gösterir.

Emperyalizmin son 30 yıldır uyguladığı ekonomik-politikalar gereği; kamuya ait işletmelerin özelleştirilmesi yönündeki uygulamaları neticesinde 2000 tarihinden itibaren Fiskobirlik vb. kurumlarla ilgili yasal düzenleme kararı alınmıştır. 16 Haziran 2000 tarihinde 4572 sayılı kanun ile Fiskobirlik vb. kuruluşların özleştirilmesi neticesinde

devlet desteği ortadan kaldırılmıştır. Fiskobirlik bu yasa rağmen 2003 yılına kadar devlet tarafından desteklendi, 2003'ten sonra ise desteğini çekip daha sonra devreye TMO'yu soktu.

Tablodaki rakamlardan anlaşılacağı gibi, 2002 ile 2005 tarihleri arasında fındık alım fiyatlarının yükseldiğini ve 2005'te zirve yaptığını görüyoruz. 2006'dan sonra ise devlet destekli TMO'nun açıkladığı fiyatların gerilediği, 2006, 2007, 2008'de ise maliyetin çok az farkla üzerinde olduğu görülmektedir. 2008 fiyatı 2007 alım fiyatının % 22 gerisindedir.

Fındık alanlarının genişlemesini, 1983'den itibaren alınan yasal tedbirlerle önleyemeyen devlet 2009'da yeni bir yasal düzenleme ile devreye girer. Tamamen örgütsüz ve dağılmış olan üreticinin buna karşı direnme ve fiyata müdahale etme şansı hemen hemen yoktur. Bu durumda piyasada fiyat belirleme konusunda kozlar tamamen Avrupalı tekeller ile tüccarların eline geçmiş oldu. Devlet ve devletin başı AKP hükümeti bu durumda doğabilecek tepkileri önlemek amacıyla yeni bir yasal düzenleme ile üç yıllık destekleme kararı aldı. Yeni destekleme düzenlemesi iki şekilde uygulanacaktı.

Birincisi: Ruhsatlı üreticiler için "alan bazlı gelir desteği" adı altında 3 yıl süreyle dekar başına 150 TL'lik bir ödeme yapma kararıydı.

İkincisi: 176 bin hektar ruhsatsız alanın sökülmesi için 81 bin üreticiye dekar başına 600 TL'lik ödeme kararıydı.

AKP hükümetinin karar aldığı bu 3 yıllık destekleme programı 2012 yılında bitmiştir.

Buraya kadar anlatmaya çalıştığımız, devletin genelde tarım ve özel olarak fındık politikasının mevcut devlet anlayışı ve tarım politikalarıyla fındık üreticisi köylülere bir fayda sağlanması mümkün değildir. Bu tamamen bir sistem sorunudur.

(Bir ÖG okuru) (Devam edecek)

NOT: Buraya kadarki anlatımlarımız içerisinde yer alan bazı yasal rakamsal veriler ve bir takım teknik bilgiler konusunda Ziraat Odaları Birliği'nin "fındık raporu" isimli yazısından yararlandık.

Fındıklı halkı: "Sizleri tanıyoruz!"

H. Merkezi: Rize'nin Fındıklı ilçesinde HES'e karşı halkın direnişi de sürüyor.

İlk girişiminde başarısız olan Ayen Enerji bu kez de Çayen Enerji olarak bölgeye geldi ve ÇED toplantısı düzenlemek istedi. Şirketin bu girişimine karşı **Fındıklı Derelerini Koruma Platformu** tarafından 26 Temmuz günü bir eylem örgütlendi.

"**Fındıklı Dereleri Özgür Akacak**" diyen Fındıklı halkı, şirket temsilcilerini ısırgan otları ile karşılayınca şirket yetkilileri çareyi kaçmakta buldu ve ÇED toplantısının

düzenlendiği Halk Eğitim binasına sığındı. Uzun süre burada bekleyen kitle ÇED toplantı tutanağı kendilerine gösterilmeden Halk Eğitim önünden ayrılmama kararı aldı. Bir süre sonra Fındıklılılar, kendileri bir tutanak hazırlayarak ÇED toplantısının halkın muhalefeti nedeniyle yapılamadığı ve halkın yeni bir toplantı girişimine karşı olduğunu kayda geçtiler.

Fındıklılılar bu tutanağı Halk Eğitim binasında kalan şirket yetkililerine de imzalatarak eylemlerine son verdiler.

"Solaklı özgürdür, özgür akacak"

H. Merkezi: Karaçam ve Köknar köylüleri, Trabzon Solaklı Vadisi'nde yapılmak istenen HES'i protesto etmek için Özel Okan Üniversitesi Kadıköy Kampüsü önünde "**Okan Üniversitesi'ni tercih etme, Solaklı Vadisi'nde yaşamı yok etme**" pankartı açarak; "**Katil Okan vademizden defol**", "Katil devlet yıkılacak elbet", "**Solaklı özgürdür, özgür akacak**" sloganlarını haykırdı.

Kitle adına açıklama yapan Köknar köylüsü **Yaşar Narcı**; HES projesinin sahibi olan Okan Holdingi ve onun üniversitesi olan Özel Okan Üniversitesi'ni protesto etmek için orada olduklarını söyledi. Solaklı Vadisi'ni yok etmeye çalışanların Şekerbank ve Okan Holding olduğunu belirttik; "**Okan Holding, Şekerbank gibi şirketler taşeron firmaları ile birlikte Solaklı'dan defolup gitmeden peşlerini bırakmayacağız**" dedi.

4 + 4 + 4 Zorunlu Kademeli Eğitim Yasası...

Kademeli eğitim yasa da halkın yararı gözetilerek çıkarılmış bir yasa değildir; tamamen devletin bekası ve ihtiyaçları doğrultusunda çıkarılmıştır.

AKP hükümetinin çıkardığı 4+4+4 Zorunlu Kademeli Eğitim yasa ile ilgili tartışmalar epey bir süredir gündemde. Yeni eğitim öğretim sezonunun başlamasına az bir zaman kala tartışmalar yeniden gündemin ön sıralarındaki yerini almaya başladı.

Kademeli eğitim yasasına yönelik çeşitli kesimlerden farklı tepkiler gösterildi. AKP hükümeti ise çoğunluğunun sağladığı avantajla tasarımı meclisten geçirdi. Şunu baştan belirtmek gerekiyor; parlamentodan bugüne kadar halkın yararına herhangi bir yasa çıkmadığı gibi bundan sonra da çıkmaz. Kademeli eğitim yasa da halkın yararı gözetilerek çıkarılmış bir yasa değildir; tamamen devletin bekası ve ihtiyaçları doğrultusunda çıkarılmıştır.

Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer televizyonda kanal kanal gezip yasanın zaruriyetinden bahsedip; çocukların bir an önce hayata hazırlanmaları, geleceklelerini daha kolay kurmaları için erken yaşta meslek seçimine yönlendirilmeleri gerektiğini ve çocukların geleceğini düşündüklerini söylüyor.

Mevcut eğitim sisteminin yarattığı sorunlar ortadayken AKP'nin "çocukların geleceğini düşünüyoruz" demesi tamamen demagojiden ibarettir. Öğretmenlik yapmaya çalışanların kadro fazlası haline gelerek açığa alınması, onlarca sınıf öğretmenin

atama beklemesi, binlerce öğrencinin sınav sistemi çarklarında öğütülmesi, istedikleri bölümleri değil de kazanabilecekleri alanları tercih etmek zorunda kalmaktan dolayı yaşadıkları mağduriyet ortadayken; onlarca diplomalı işsiz varken ve bununla birlikte yaşanan hak gasplarından doğan mağduriyet gençlerin geleceklerini karartırken, AKP'nin çocukların geleceğini düşünmesi koca bir yalandan öte bir anlam taşımaz.

Başbakan Erdoğan'ın "dindar nesil yetiştireceğiz" söyleminin hemen ardından kademeli eğitim ile birlikte Din dersi seçmeli ders haline getirildi. Bununla Kuran'ın Arapça öğretimi ve peygamberin hayatının öğretilmesi hedeflenmektedir. Hükümet bu düzenlemeyle dini eğitim ve öğretimi devlet tekeline alarak halk çocuklarına devlet dinini öğretecektir.

Anadilde Eğitim

Bu eğitim yasaının bir diğer yönü de Kürt ulusunun anadilde eğitim talebidir. Eğitim Bakanı Ömer Dinçer, Kürtçe'nin "seçmeli ders" olabileceğini belirtmiştir. Kürt ulusunun anadilde eğitim talebine karşılık Başbakan Erdoğan "Anadilde eğitim ülkeyi böler, biz iktidarda oldukça anadilde eğitim olmayacaktır" demekle kalmamış "yarin başkaları da isterse biz ne

AKP hükümetinin topluma dayattığı kademeli zorunlu eğitim salt bir okul eğitimi değil aynı zamanda ve bu aygıtlar aracılığıyla ezilenlerin ideolojik eğitimidir.

yaparız" diye de asimilasyona, inkârcılığa ısrarla devam edeceklerini açıklamıştır.

Bu açıklamalardan sonra AKP bölgedeki desteğini kaybetmeye başlamıştır. Başta Kürt halkı olmak üzere diğer toplumsal kesimlerin haklı ve meşru talepleri, AKP maskesini düşürmüş, gerçek yüzünü deşifre etmiştir. AKP yaşanan kopuşu görmüş ve bunun önünü alabilmek için din eğitimi ve Kürtçe'nin seçmeli ders olacağı gibi bir demagoji yaparak Kürt ulusunun tepkisini dindirmeye çalışmıştır. Bununla birlikte Kürt ulusal sorununun çözümü konusunda herhangi bir adım atmadığı gibi operasyonlara, tutuklamalara devam etmiştir/etmektedir.

Ezenlerin eğitimi gericedir

Ezenlerin, ezilenlerin çocuklarına yazım, öğrenim eğitimi bir kültür olarak da en iyi öğrettiği yer okullardır. İyi düşünmek, iyi bilmek vb. şeklinde öğretilen "iyi" de "düşünce" de "öğrenim" de ezenlerin kültürüdür. Ezenler, eğitim aracılığıyla ezilenlerin çocuklarının kafalarının içini düzenleyip yönetirler. Bütün bunları da bilgili, eğitilmiş insan yetiştirmek için yaptıkları söylerler.

Devletin ortaya çıkması ve eğitimi tekeline almasıyla birlikte, toplumda iktisadi olarak da zayıf olanlar yani ezilenler eğitime ulaşamaz oldular. Devlet eğitimi tamamen belli azınlık bir zümreye açmıştır.

Toplumun diğer kesimlerini zorla bu haktan mahrum bırakmıştır. Devlet yaptığı yasal düzenlemelerle kendi eğitim sistemini zorunlu hale getirmiş diğer eğitim biçimlerini gayri meşru ilan edip eğitim mekânları kapatmış sürdürülemez hale getirmiştir. Ancak tüm bu baskılara rağmen ezilenler kendi eğitim ve öğrenimlerini "gayri" meşru bir şekilde ve farklı biçimler altında örgütlemiş ve devam ettirmiştir. Yasal olarak da eğitim hakkını elde etmek için talepte bulunmuş bunun için mücadele etmiştir. Devletler ne zaman kendilerini yeni düzenlerini güvenceye almış ise o zaman ezilenlerin yasal eğitimini de

devlet olarak üstlenmiştir.

Devletin okullarında çeşitli dallarda verilen eğitim aynı zamanda toplumda var olan ilerici ve devrimci kültürün de bastırılması demektir. Devletin okullarında ezilenlerin çocuklarına verdiği eğitim, öncelikle onları toplumsal olmaktan çıkarıp karşısında birey haline getirir ve yalnızlaştırır. Bir başka ideoloji içinde kendini bulan çocuklar, aldıkları eğitimle içinden geldikleri kültürel değerlere karşı belli bir bakış açısıyla bakmayı zorla öğrenirler. Bu eğitim ideolojisi ezilenlerin gerçek ideolojisi değildir. Egemen sınıfın doğrudan devlet zoruyla eğitim aracılığıyla ezilenlere aşılama çalıştığı ideolojisidir. Devletin yaymaya çalıştığı bu ideolojiye karşı ezilenlerin kendine özgü direnen bir kültürel eğitimi vardır. Fakat devlet bunu kabul etmeyip kendi ideolojisini zorla kabul ettirmeye çalışır. Okullar devletin ideolojik aygıtlarından biridir. Dolayısıyla AKP hükümetinin topluma dayattığı kademeli zorunlu eğitim salt bir okul eğitimi değil aynı zamanda ve bu aygıtlar aracılığıyla ezilenlerin ideolojik eğitimidir.

Devletin ezilenler üzerinde kurduğu ideolojik hegemonyanın başta Kürtler olmak üzere çeşitli toplumsal kesimler üzerinde dağılmasının sonucu olarak devlet. AKP aracılığıyla ideolojik hegemonyasını tekrar tesis etmek istiyor ve bunun için dini kullanıyor. AKP Kürt ulusal sorunu başta olmak üzere toplumsal talepler karşısında her sıkıştığında din meselesini gündemleştirmekte ve bu durum kültürel modernist solcuların "dini siyasete alet ediyor" diye bunlara gerici adına karşı çıkması AKP'nin toplumun büyük çoğunluğunu kendine yedeklemesinden başka bir işlevi bulunmuyor. Aynı şekilde Kuran ve peygamberin hayatının okullarda seçmeli ders olarak öğretilmesini demokratikleşme olarak görüp AKP'yi destekleyen İslamcılar, tıpkı eleştirdikleri laik Kemalistler gibi AKP'nin ideolojik hegemonyasından çıkamamaktadır ve kendilerini onunla özdeşleştirerek "devletin Müslümanı" olmayı seçmektedirler.

Kürtler statü istemiyor, statüyü var ediyor

Suriye'deki gelişmeleri fırsata çevirmek isteyen Türk hâkim sınıf temsilcilerini son günlerde bir telaş sarmış durumda. Yabancı bir telaş değil. **Kürt telaşı.**

Hatırlanacağı üzere, Suriye'deki Kürtler, emperyalizme bağımlı muhalefetin kurduğu **Suriye Ulusal Konseyi**'ne (SUK) katılmayı reddetmişti. Sadece Kürtlerin en güçlü örgütü olan PYD ve onun öncülük ettiği **Batı Kürdistan Halk Konseyi** değil, Barzani'nin etkisinde irili ufaklı Kürt gruplarından oluşan **Kürt Ulusal Konseyi** de bu meclise dâhil olmadı.

TC devletinin, Barzani üzerinden yürüttüğü politikayla Suriye Kürt Ulusal Konseyi'nin (SKUK) entegrasyonu için çaba sarf edilmişti. Ancak ne konsey, ne de Barzani bu konuda ciddi bir çaba gösterdi. Gösteremedi, çünkü SUK'un Esad sonrası öngördüğü Suriye tablosunda Kürdün yerinin esasen aynı kalmasından yana bir eğilim gösterilmişti.

Kendilerini "**Yeni Osmanlı**" diye nitelendirmekten çekinmeyen düzen temsilcileri, dünyanın değiştiğini anlamamış olmalı ki, Kürt örgütlerin kendi aralarındaki temas, gösterdikleri birlik arzusu müthiş bir telaşla karşılandı. Güvenlik zirveleri yapıldı. Bizzat Erdoğan, Kasımpaşa günlerinden kalma bir edayla "eyvallah demeyiz, müdahale

ederiz" dedi. Anlaşıldı "Yeni Osmanlı" laf değil, olsa olsa Osmanlı artığı.

Sonradan kendilerine Büyük Devlet etiketini yapıştırdıklarını hatırlayan TC devleti adına Davutoğlu söz almaya başladı. Endişelenecek bir şey yoktu! Batı Kürdistan Halk Konseyi (BKHK) ile Suriye Kürt Ulusal Konseyi, üstelik Barzani'nin ev sahipliğinde, Hewler'de bir araya gelmiş, yedi maddelik bir anlaşma imzalayarak Yüksek Kürt Konseyi'ni teşkil etmişlerdi. Yüksek Konsey'de iki yapının temsili eşit oranda gerçekleştirilecekti. Yüksek Konseyin görevi, kontrol altına alınan bölgeleri yönetmektir.

Kürtlerin birliği üzerine Davutoğlu, Barzani ile görüşmüştü. Ertesi günün gazete başlıkları bellidir: "**Mesajımızı aldı!**" Güvenlik zirveleri sonrası yapılan telaşlı açıklamaların yerini Davutoğlu'nun mutedil konuşmaları yer aldı: Abartmaya gerek yok. Kürtler Suriye'de blok oluşturacak bir demografik dağılım gösteremiyor. Qamişlo'dan İdlib'e her yan Kürt değil ki, Araplar, Türkmenler de var. Ashında, Davutoğlu, Kürtlerin sergiledikleri bağımsızlık arzusu ve birlik pratiği karşısında, beşerî coğrafya yerine dünya tarihi okusa daha ciddi şeyler söyleyebilirdi.

TC devleti, bir yandan müdahale tehdidinde bulunurken diğer yandan müdahaleyi meşru kılacak argümanlar

peşinde koşuyor. Hâlihazırda Şemzînan'da günlerdir sürdürdükleri operasyonlar dururken, Rojava (Suriye Kürdistanı) sınırından gelebilecek saldırı olasılığı geçerli akçe olmuyor. Bunun üzerine Davutoğlu, Kürtlerin haklarını da kendileri tarafından savunulacağını söylüyor. Kürtler, bayrağı göndere çekmiş, Davutoğlu, "hayır onu da biz yaparız" mı diyor! Elbette hayır. Eskimiş bir Türk devlet oyunu, İsmet İnönü'nün Lozan'da, "Biz Kürtlerin de temsilcisiyiz" demesiyle aynı. Oyunun sonu, Kürtlerin bağımsızlığının engellenmesi ve parçalanması olmuştur. Şam'ın vesayetini kabul etmeyen Kürtler, Ankara'nın vesayetini neden kabul etsin?!

Türkiye'nin müdahale tehdidinin gerçekleşmesi imkânsız olmamakla beraber konjonktürle uyumuyor. Bunu anlamış olmalı ki, daha sakın açıklamalara yönelmişlerdir. Kürt yönetiminin kabul edilebilmesi için, kurulması beklenen yeni Suriye meclisi tarafından tanınması şartı ileri sürülüyor.

Salt tehditle başarılı olamayacağının ayırında olan Türkiye'nin öncelikli ve yegâne planı Kürtleri bölmekten ileri geliyor. Davutoğlu'nun Hewler görüşmesinde SUK başkanı ile yaptığı toplantıya Barzani ve onun etkisiyle Yüksek Kürt Konseyi'nin SKUK bileşeni olan beş temsilcisinin Yüksek Konsey'in BKHK temsilcilerini haberdar etmeden katılmış olması Kürt birliğine zarar verecek bir tutum olsa da tek başına birliği dağıtıcı bir etki yaratması beklenebilir. Zira böylesi bir tutumun süreklilik arz etmeye başlaması Barzani'nin Kürtler arasında irtifa kaybetmesine yol açacaktır ki, bu durum dengelerin tamamen değişmesine yol açabilir.

Abdullah Öcalan'ın Suriye'den çıkarılmasıyla gelişen ve daha bir yıl öncesine kadar gayet iyi olan Türkiye ve Suriye ilişkilerinin, neden bu kadar hızlı bir şekilde gerildiği sorusu ortada yerde dururken; Erdoğan'ın, Esad'ı kendi halkının iradesini tanımaya davet ederken, Kürt iradesi karşısında silah kuşanmaya gösterdiği heves, ancak devletin "kendisi" Kürtlerine ve evleviyetle "kendisi" halkına yönelik sergilediği faşizmle açıklanabilir.

Gaz bombası, bu kez Mazlum'u aldı

H. Merkezi: Devlet, gaz bombasını, ölüm makinesi olarak kullanmaya ve insanları katletmeye devam ediyor.

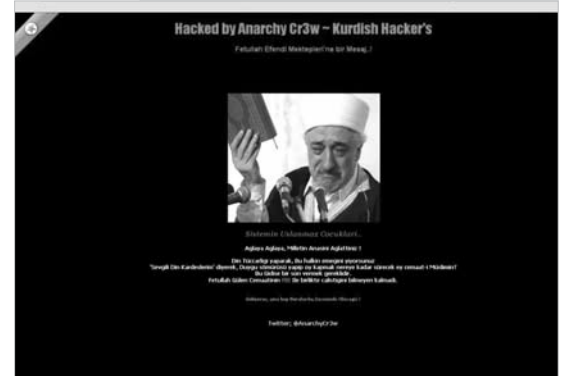
PKK lideri Abdullah Öcalan üzerinde süren ağırlaştırılmış tecridi protesto etmek için 29 Temmuz Pazar akşamı Adana Yüreğir'de biraraya gelen halka saldırı polisin attığı gaz bombası 11 yaşındaki **Mazlum Akay** isimli çocuğun başına denk gelmiş, ağır yaralanan Mazlum hastanenin yoğun bakım servisine kaldırılmıştı.

6 gündür hastanede yaşam mücadelesi veren Mazlum, 4 Ağustos günü yaşamını yitirdi. Ailesi ve yakınları yasa boğulan Mazlum ile devlet, katlettiği Kürt çocuklarına bir çocuk daha eklemiş oldu.

Türkiye'nin müdahale tehdidinin gerçekleşmesi imkânsız olmamakla beraber konjonktürle uyumuyor. Bunu anlamış olmalı ki, daha sakın açıklamalara yönelmişlerdir. Kürt yönetiminin kabul edilebilmesi için, kurulması beklenen yeni Suriye meclisi tarafından tanınması şartı ileri sürülüyor.

"Kurdish Hacker" hackledi!

Kendilerini "Kurdish Hacker" olarak tanıtan bir grup hacker, Fethullah Gülen cemaatine yakın olduğu iddia edilen **Sur Dershanesi**'nin internet sitesini hackledi.

Hackledikleri siteye PKK bayrağı ve Fethullah Gülen'in ağlayan fotoğrafını koyan hackerlar fotoğrafın altına "Ağlaya ağlaya milletin anasını ağlattınız! Din Tüccarlığı yaparak bu halkın ekmeğini yiyor-sunuz. 'Sevgili din kardeşlerim' diyerek duygu sömürüsü yapıp oy kapmak nereye kadar sürecek ey cemaat-i Müslim. Bu gidişe bir son vermek gereklidir" diye yazdıkları yazıda "**Gidiyoruz ama hep buralarda, ensenizde olacakız**" dediler.

(Kaynak: DİHA)

16 yaşında: Ağır cezada yargılandı, 3 kez tutuklandı

Mersin: 16 yaşındaki **Halil Karahan**, Mersin'de 5. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından "örgüt üyeliği" ve "örgüt adına eylem yapmak" suçlamasıyla 26 Ocak'ta tutuklanmıştı.

Karahan'ın, bir "gizli tanıgın" iddiasına dayanılarak, 9 Ekim 2011 tarihinde Mersin'in Demirtaş Mahallesi'nde yapılan eylemleri organize ettiği ve bu eylemlere katıldığı iddia edildi.

Karahan, o tarihte hapisshanede ol-

duğunu belirtmesine ve elinde belge olmasına rağmen mahkeme tutuklama kararı vermişti.

Bu da yetmezmiş gibi Karahan, Çocuk Mahkemesi'nde değil de Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılandı. Mersin 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanan Karahan, tutuksuz yargılandığı davada geldiği duruşmada üzerine atılan suçlamaları kabul etmediği, herhangi bir işyerine molotof atmadığı ve örgüt üye-

si olmadığı yönünde ifade verdi.

Yapılan birçok yasal düzenlemeye ve özellikle son çıkan 3. Yargı Paketine rağmen müvekkili olan çocuğun ağır cezada yargılanmasının kamu hukukunu ve vicdanını yaraladığını ifade eden avukat **Eyüp Sabri Öncel**, müvekkilinin haksızlık üzerine haksızlık yaşadığını ve 16 yaşında olmasına rağmen 3 defa hapisshaneye konulduğunu aktardı.

Dersim'den izlenimler...

12. Munzur Doğa ve Kültür Festivali'nin ardından...

"Festival öğretici ve olumluydu"

Bu yıl 12.si düzenlenen Munzur Doğa Ve Kültür Festivali kapsamında Hozat, Ovacık, Mazgirt, Pertek ve Nazımiye köylerine gittik. Bu yolla Dersim köylüleriyle sohbet etme fırsatını bulduk. Köylünün en çok dillendirdiği sorunlar, baraj, karakollaşma ve yozlaşmaydı. Birçoğu bu sorunların hayatlarını kötü etkilediğini ve kendilerinin Dersim'den göçe zorlandığını anlattı.

Doğayı katletmekte ısrarcı olan egemenlerin tüm ısrarına rağmen Dersim halkı ısrarla direniyor. Bunun en güzel örneğini Peri Suyu direnişinde hissettik. Peri Suyu köylüleri, büyük bir inançla direnmeye devam ediyor. Bu köyde gittiğimiz evlerde barajın zararlarının ne derece büyük olduğunu köylülerin dilinden

dinledik. Tarlalarının ve evlerinin sular altında kalmasından korkan köylüler, bu vesileyle göçe zorlanıyor. Ancak Peri Suyu direnişçileri sularına sahip çıkıp topraklarını terk etmemekte kararlı.

Bir diğer sorun da Dersim'in dağ başlarını tutan karakollardır. Sözde halkı koruyan karakollar, halkı sürekli taciz etmekte ve bu şekilde gerillalarla bağını koparmaya çalışmaktadır. Birçok köylü karakollardan ötürü tedirgin olduklarını dile getirdi. Ve yine hayvanlarını yaylaya götüren köylüler birçok kere TC askerlerinin taciz ateşine maruz kaldıklarını anlattılar. Dersim'in direnişçi ruhunu kırmaya çalışan TC'nin bütün çabalarına rağmen başarılı olamadığını gördük. Bununla birlikte Dersim merkeze uzak köylerden merkeze doğru geldiğimizde yozlaşmanın önemli bir sorun olduğunu görmekteyiz.

Merkezde yaptığımız kitle çalışmalarında gördük ki halkın yozlaştırma saldırısına yönelik tepkisi gitgide artmaktadır. Ve yine gördük ki halk bize sorunlarını anlatarak tıpkı geçmişte olduğu gibi bugün de sorunlarını çözmemizi beklemektedir. Bu da halkın Partizan'a olan güvenini göstermektedir. Burada yürüttüğümüz çalışmalardan anladık ki yediden yetmişe herkes Partizan'ı tanımakta ve aynı şekilde yine hareketimize karşı büyük bir güven ve sempati duymaktadır.

"Halkın Partizan'a olan ilgisi çok güzeldi!"

Katıldığım ilk Munzur Festivali benim için iyi bir deneyim oldu. Dersim'deki sorunların ne kadar yakıcı olduğunu daha derinden hissettik. Mücadelenin ciddiyetini daha iyi kavradık. Halkla iç içe olmamız, onların sorunlarını dinlememiz kitle ilişkilerimizin daha ileri seviyeye ulaşmasını sağladı. Bu yönüyle öğretici bir festival süreci geçirdik. Tutuklamalar ve barajlara karşı yap-

Festivali değerlendirecek olursak festivalin kültür-sanat faaliyetleri açısından yetersiz olduğunu ve içeriğinin genişletilmesi gerektiğini söyleyebiliriz.

Buradan doğru festivali değerlendirecek olursak festivalin kültür-sanat faaliyetleri açısından yetersiz olduğunu ve içeriğinin genişletilmesi gerektiğini söyleyebiliriz. Genel olarak festival halk tarafından eğlence olarak algılanmaktadır. Bunun en net göstergesi de panellerin çok az katılımıyla gerçekleşmesidir. Önümüzdeki süreçte festivallerin kültür ayağının daha iyi örülmesi gerekmektedir. Son olarak ön çalışmalarla birlikte festival çalışmalarının kitle ilişkilerimizin gelişmesi açısından öğretici ve olumlu olduğunu söyleyebiliriz.

(Menemen'den bir YDG'li)

"Festivalden iyi bir tecrübe kazandım!"

12.'si düzenlenen festivale ilk defa bu yıl katıldım. Dersim'i ilk kez göreceğimden dolayı gelirken büyük beklentiler içindeydim. Çünkü Dersim doğasıyla, politik yapısıyla Partizan faaliyetçileri için büyük önem taşıyordu. Şunu söylemek isterim ki; beklentilerim boşa çıkmadı. Dersim halkının bize olan ilgisi ve faaliyetlerimiz bu beklentilerimi karşıladı.

Geldiğimiz gün diğer alandaki yoldaşlarımız ile tanıştık. Politik sohbetler ve tartışmalar yapıp, eksiklerimizi giderdiğimiz düşünüyorum. Bu politik tartışmaların teorik anlamda eksiklerimizi giderdiğini düşünüyorum. Yanlış olan

davranışlarımızı eleştirerek düzeltmemiz de ayrı bir gelişmeydi.

Dersim'de bulunduğumuz ikinci gün merkezde diğer alandaki yoldaşlarımız ile planlı ve kolektif bir şekilde gazete dağıtımını yaptık. Dağıtım sırasında, halk tarafından sıcak karşılandık. Sorunlarını dinledik. Gözlemediğim kadarıyla halk, Dersim'e yapılmış ve daha da yapılacak olan barajlar ve karakollardan şikayetçi idi. Ayrıca halkımızı tutsak yoldaşlarımız için düzenlemiş olduğumuz "Tutsak Öğrencilere Özgürlük" eylemine davet ettik. Akşam saatlerinde konsere katıldık.

Üçüncü gün ilçelerde de faaliyet sürdürmek için Pertek'e yoldaşlarımızın bir bölümü ile gittik. Standımız kuruldu. Kitap, dergi ve gazetemizi sergiledik. Halktan, merkezde olduğundan biraz daha fazla ilgi gördük. Merkezde yaptığımız gibi gazete dağıtımlarımızı sürdürdük. Halkın sorunlarını dinledik.

Dördüncü gün Pertek'te yaptığımız faaliyetler gibi, bir grup Hozat'a bir grup ise Mazgirt'e gitti. Ben Hozat grubunun içindeydim. Hozat halkı bize oldukça ilgi gösteriyor, gazete ve dergilerimizi sahipleniyordu. Burada Ali Çelik'in anmasına katıldık. Mezarı başında hüznün, öfke ve onur duyguları içinde andık onu.

Dersim'de geçirdiğimiz beşinci gün festivalin son günüyü. Peri Suyu'ndaki tutuklamaya tepki olarak bir eylem düzenlendi. Yoldaşlarımız ile eyleme katılım gösterdik. Eylem oldukça coşkuluydu. Genel olarak festival sürecinde iyi bir tecrübe kazandım.

(Menemen'den bir YDG'li)

zat'ta diğer siyasetlerle yaptığımız yürüyüşte Ali Çelik'in mezarına yürüdük. Katıldığım ilk devrim şehidi anmasıydı ve beni çok etkiledi.

Festival sürecinde diğer alanlardaki yoldaşlarımızla tanışmak, onlarla birlikte pratik sürecin içinde bulunmak yoldaşlık kavramını bizlere kavratması açısından da büyük rol oynadı. Genel olarak Munzur Festivali'nin benim için öğretici bir süreç olduğunu söyleyebilirim.

(Muğla'dan bir YDG'li)

"Kaypakaya'ya sempati duyuyoruz ama polis bırakmıyor"

İlk kez gitmenin verdiği heyecan ve sabırsızlık duygusuyla uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Dersim'e ulaşmıştık. Dersim'e girişimizde artık rutin bir hal alan kimlik kontrolü gibi aşamalardan geçtikten sonra ilk olarak Nazımiye'deki Peri Suyu direniş çadırına ziyarette bulunduk.

Peri Suyu'nun yakınında bulunan evlerden birisine ziyarete girdiğimizde bizi bir dede ve bir nine karşıladı. Oldukça içten ve samimi karşılaşmanın ardından, burada yapılacak olan baraj hakkında "burada doğduğunu, yaşadığını ve yine burada öleceğini" söyleyen dede, Peri Suyu için yazdığı Zazaca türküyü söylediğinde hepimiz duygulandık.

Festivalin daha sonraki günlerinde ise Pertek, Xozat, Mazgirt, Ovacık ve merkezde çalışmalarımızı yoğun bir tempoda sürdürdük. Merkezin ilçelere oranla çok daha fazla olan sorunu olduğunu düşünüyorum. Burada yozlaşma, fuhuş ve özellikle gençler arasında çeteleşmenin yoğun olduğunu net olarak görebildik. Devlet politikasının bir sonucu olan bu sorunların halkı da rahatsız ettiğini gördük.

Festivalin çeşitli günlerinde ilçelerdeki faaliyetlerimiz yoğun ve verimli geçti. Gittiğimiz köylerde insanların Kaypakaya'ya bağlılıklarından, duydukları saygıdan, mücadeleye olan

inançlarından çok etkilendim!

İlçe merkezlerinde sürdürdüğümüz faaliyetler sırasında çarpıcı durumlarla karşılaştık. Bunlardan birisi gazete dağıtımını için girdiğimiz bir kafenin duvarlarında; Deniz Gezmiş, Yılmaz Güney, Mahir Çayan, Che Guevara resimlerinin olduğunu gördük ve neden Kaypakaya'nın resminin olmadığını sordüğümüzde, kafe sahibinin bize verdiği yanıt aslında bizi pek şaşırtmadı! "Daha önce astık. Polis çok baskı uyguluyor. Diğer resimlere değil ama İbrahim'in kine aşırı bir kin ve nefretle bakıyorlar. Çok denedik, biz de Kaypakaya'ya sempati duyuyoruz ama bırakmıyor polisler!"

Festivalin son gününde her sene olduğu gibi Dersim'de yapılmak istenen barajlara karşı binlerce kişinin katılımıyla bir yürüyüş gerçekleştirildi.

(Kartal'dan bir ÖG okuru)

ŞEMZINAN'DA MEVZİ SAVAŞI

PKK, "dördüncü hamle"yle, vur-kaç taktiğini ileri taşımakta, vurduğu yerde hâkimiyet kurup ilerlemektedir.

Şemzinan diye bir var. Orası Türkiye'de "bulunmuyor". **Çok uzakta...**

23 Temmuz'da HPG gerillaları Şemzinan (Şemdinli)-Gerdiya (Derecik) yolunda kontrol noktası kurup kimlik kontrolü yapmaya başladı. TSK teyakkuza geçti.

23 Temmuz'dan beridir Şemzinan kırsalında dağ, taş, ağaç bombalanıyor. Bin dolayında köylü köylerini terk etmek zorunda kaldı. Geniş bir alana yayılmış çatışma bölgesi dâhilinde kalmış diğer köylülerin durumuyla ilgili ise hiçbir bilgi yok.

Şemzinan çok uzakta...

2012 yılı ile birlikte "Dördüncü Hamle" denilen "Devrimci Halk Savaşı Stratejisi"ni uygulayacağını belirten PKK bugün Şemzinan'daki hareketiyle bunu ortaya koymuştur. Devlet, pekâlâ bunun farkındadır. Uyguladığı sansür

ve çarpıtmaya rağmen, geçtiği teyakkuz hâli bunu açıkça ortaya koymuştur.

1984 baskınlarını, "bir avuç eşkiya" işi olarak nitelendiren devletin çıkışı bugüne taşınmıştır. Şemzinan'da HPG'nin alan hâkimiyeti kurma girişimleri, "Şemdinli ve Çukurca'yı basıp bayrak dikmeyi planlamışlardı" şeklinde bir çarpıtmayla geçiştirilmeye çalışıldı. Ancak bundan kısa sürede çark ettilerse de bugün kamuoyuyla paylaştıkları tek bilgi, bölgede büyük bir operasyonun sürdürüldüğüyle sınırlıdır. Oysa herkes gerçeğin farkındadır.

PKK, "dördüncü hamle"yle, vur-kaç taktiğini ileri taşımakta, vurduğu yerde hâkimiyet kurup ilerlemektedir. Gerek yerel kaynakların, gerekse PKK yönetici ve komutanlarının aktardığı bilgilere göre Türkiye sınırlarından yaklaşık 35 km içerisinde neredeyse tamamen

HPG'nin kontrol sağladığı yönündedir. Murat Karayılan'ın ifadesiyle, "**sınır, hikâye olmuştur.**"

İki haftaya yakın bir süredir söz konusu bölge esasen HPG denetimindedir. Medyaya servis edilen haberler, TSK'nın "binlerce askerle Goman Dağı'nda gerillayı kıştırdığına" dairdir. Aynı medya organları Goman Dağı'nın gece uçaklar, gündüz helikopterlerle bombalandığını, vurulduğunu söylüyor. Bunlara dair Karayılan, "devlet kendi askerinin mevzilendiğini iddia ettiği noktaları bombalar mı?" şeklinde açıklamalarda bulunarak bu yalanı deşifre etti.

Karşı taraftan Davutoğlu'nun da, bir TV programında "Şemdinli'de neler oluyor?" sorusuna, "biliyorum ama söyleyemem" diye cevap vermesi de servis ettikleri haberlerin hiçbir şekilde gerçeği yansıtmadığını açıkça ortaya koyuyor.

Şemzinan Belediye Başkanı ise aynı soruya, "savaş var, ama bu defaki savaş mevzi savaşı!" şeklinde cevap veriyor.

O halde, Türk devletinin bu **mevzi savaşını** gizlemesinin iki amacı olabi-

li. **Birincisi**, devlet içine düştüğü acizliği gizlemeye çalışıyor. **İkincisi** ve belki de daha önemlisi, savaşın hiçbir hukuk tanımadan sürdürüldüğü, sürdürüleceği gerçeği.

Kış aylarında Kazan Vadisi'nde kimyasal silahlarla saldırı gerçekleştiren Türk devletinin yine böyle bir yöntemle başvurması hiç de uzak bir ihtimal değil. Üstelik yakın köylerde yaşayan insanların Fırat Haber Ajansı'na verdikleri röportaja göre Nirkola (Yiğitler) Vadisi'nde siyah ve gri gazlar yükselmektedir.

Bölgeye her gün asker ve araç takviyesi yapılmaya devam edilmektedir. Helikopterler havalanmakta ama düşürülmektedir de. HPG'nin bildirdiğine göre iki helikopter gerillalar tarafından düşürülmüştür.

Kuzey Afrika'dan yayılan isyan dalgası şimdi bölgenin en örgütlü mevzileri üzerinde iken Kürt Ulusal Hareketi Suriye Kürdistanı'ndaki gelişmeleri de arkasına alarak önemli bir hamle yapmıştır. Ne var ki yol uzun ve meşakkatlidir.

"Şemdinli'de neler oluyor?"

İstanbul 4 Ağustos günü İHD İstanbul Şubesi'nde bir araya gelen Kürt sanatçılar, devletin Şemdinli'de bir

süredir devam eden çatışmalar ve bölge üzerinde uygulanan OHAL karşısında sessiz kalmasına, burjuva-feodal basının gelişmeler hakkında sansür uygulamasına tepki gösterdi.

MKM'li sanatçılar adına basın açıklamasını okuyan **Meral Balık**, TC devletinin uluslararası alanda demokrasiden yana bir imaj çizdiğini, içeride ise tam tersi bir politikayı yaşama geçirdiğini, operasyonlarla Kürt halkının taleplerinin bastırıldığını, Alevilerin evlerinin taşlandığını, Kürt işçilerin her gün linçe maruz kaldığını dile getirdi. MKM'li sanatçılar yaklaşık 10 gündür Şemdinli'de şiddetli çatışmaların yaşandığını dile getirerek, ikinci bir Roboski yaşanmasından duydukları kaygıyı dile getirdi. Açıklamada, bölgede yaşananların araştırılması amacıyla bir komisyon kurulması talep edildi. Açıklamaya **Munzur Çevre Derneği** de destek verdi.

"Halk savaşı ile yükleneceğiz"

Elimize e-mail yoluyla ulaşan **Temmuz 2012** tarihli **TKP/ML TİKKO Dersim Parti Komitesi** imzalı yazıda gerillalar son dönemde yaptıkları eylemleri hatırlatarak "Partimiz TKP/ML önderliğinde savaşan halk gerçekleştirdiği bir dizi eylemle partimizin 40. mücadele yılında savaşı geliştirmedeki kararlılığını ortaya koymuştur. Bu kararlılığın kaynağı da MLM ideolojiden geçmektedir ki bundan sonra da savaşı geliştirmenin dinamiği burası olacaktır. Diğer yandan ileriye doğru atılan her adımda partimizin ideolojik rehberliğinin yanında 40 yıllık tarihsel birikimin, ders, deneyim ve değerlerin, inanç ve kararlılığı tam da bahsettiğimiz bu zeminde yükseltmektedir" dedi.

Açıklama şöyle devam ediyor; "Bu süreçte yapılan ilk eylemimiz **11 Mayıs 2012** tarihinde **Aliboğazı Vadisi**'ni vuran kobra tipi savaş helikopterine yönelik yapılan saldırıdır. Alanda bulunan TİKKO ve HPG gerillaları birçok noktadan bke ve kanas türü uzun nam-

lulu silahların yanında kleş türü silahlarla helikopterlere saldırmıştır. Çareyi ateşi kesip alandan uzaklaşmakta bulan düşman helikopteri imha olmaksızın şimdilik kurtulmuştur.

Süreçte yapılan **1 Haziran** tarihli **Desiman Gülbari köyleri** arasındaki baz istasyonunun bombalanması eylemi halkımızın haklı istemlerine karşılık düşmanın yanında bir başka açıdan da önemlidir. Daha önce **Gülizar Özkan** (Özlem) yoldaş komutanlığında aralarında **Yurdal Yıldırım** (Muharrem) yoldaşların da bulunduğu bir gerilla birliğimiz tarafından bu baz istasyonu hedef alınmış ancak teknik düzeydeki sorunlar başarıyı engellemiştir. Bugün bu eylemin gerçekleşmesi şehitlerimizden devraldığımız görevlerin tamamlanması anlamında da onur vericidir.

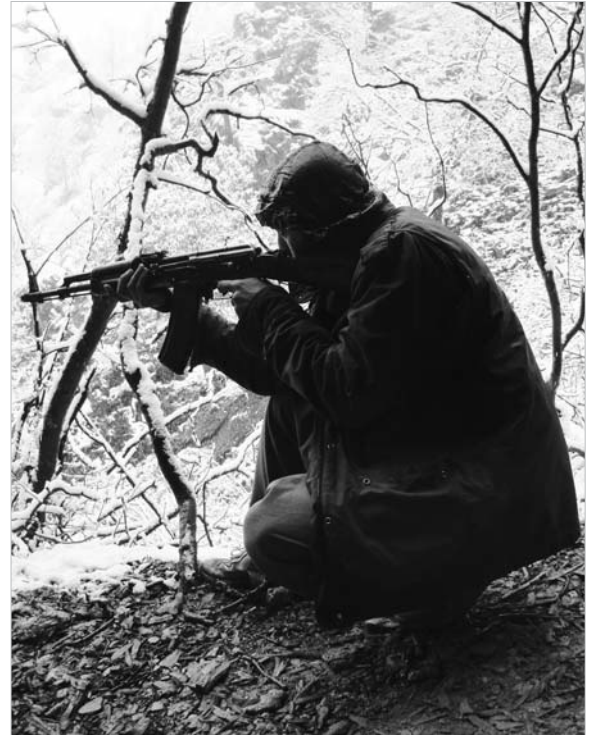
Bu dönemde yapılan diğer eylemler **15 Haziran** tarihinde **Hozat-Amutka Karakolunun** araziye çıkan güçlerinin vurulması, **22 Haziran**'da HPG ile ortak bir şekilde **Amutka Karakolu**'na dönük saldırı ve **23 Hazir-**

ran'da Ovacık-Bilgeç Karakoluna gerillalarımız tarafından yapılan roketatar saldırısıdır. Bunların yanında **3 Temmuz** tarihinde **Ovacık'ta** karakollara ekmek taşıyan bir aracın şoförü kaçırılmış, ayrıca araçta bulunan belgelere el konulmuştur."

Dersim Parti Komitesi açıklamasına; "Yapılan bu eylemler sürecimiz açısından önemli bir yerde durmakla birlikte sonuçları bakımından daha güçlü eylemler yapılması, düşmana daha ağır darbelerin vurulması esas hedeftir. Zira bizim açımızdan geçerli olan tek tek eylemlerle düşmanı rahatsız etmek değil küçükten büyüğe yaratılacak bir güçle halk savaşını her geçen gün daha güçlü yaşama geçirmek ve halk iktidarına ulaşmaktır. Yürünen yol demokratik halk devrimine aittir ve her eylemimiz bu sürecin mütevazı bir adımı durumundadır. Emperyalist-kapitalist sistemin dünya halklarına karşı giderek azgınlaşan saldırıları ve sömü-

rüsüne karşı ülkemiz topraklarını devrimin fırtına merkezine dönüştürmek için halk savaşıyla yükleneceğiz" ifadeleriyle son verdi.

Ayrıca **26 Temmuz** günü **TKP/ML TİKKO** milatlarının Dersim-Hozat girişine "Şan olsun 40. yılında Partimiz TKP/ML'ye" şiarlı bir pankart astığı öğrenildi.

Göğün yarısı

“Bu utanç bizim değil!”

Devletin işkence tarihi ve yöntemi epey uzun ve kanlı bir tarih. Ezen ezilen ilişkisini koruyan devlet aygıtı, denetimi altındaki tüm alanlarda özellikle de hapishanelerde ve gözaltında işkencenin bin bir türüsüne başvurur.

Birçok devrimciye ve özellikle devrimci kadınlara yaşamı zindan eden tescilli işkenceci **Sedat Selim Ay** işinin hakkını verdiği için olsa gerek devlet tarafından İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi (TEM) Müdür Yardımcılığına terfi edilerek ödüllendirildi. Teslim alma, iradeyi kırma aracı olarak işkencede ne kadar başarı sağlarsa aynı derecede sırtı sıvazlanır devlet tarafından. Bunun için Sedat Selim Ay'ın Türk mahkemelerinde zamanaşımından kurtulsa da AİHM'de işkence suçundan ceza alınmasının ve suçunun sabitlenmesinin hiçbir hükmü yok devlet katında. Bir devlet kurumu olan Adli Tıp'ın işkenceyi belgelememesi, savcılarının takipsizlik kararı vermesi, davaların zamanaşımına uğraması, delillerin karartılması, işkencenin belgelenmesinde cinsiyetçi bir şekilde işleyen tüm süreç bunların her biri faşizmin göstergeleri. Bunların arasında S.S. Ay bir bütünün küçük bir parçası, eli kanlı işkencecisi olabilir ancak. Üstelik yalnızca değil, kendisi gibi birçok katille devletin kurumlarında “görevleri başında” hala.

Ataerkil sömürü çarkında cinsiyet temelli sömürülen, hiçleştirilen, ayrımcılığın her türüyle terbiye edilen, canı pahasına hizaya getirilen biz kadınlar devletin işkence tezgâhlarında da “payına düşeni” fazlasıyla alıyor. Bunların en başında ise cinsel işkence geliyor. Diğer işkence yöntemleri gibi insan iradesini teslim almayı amaçlayan gözaltında ve hapishanede taciz-tecavüz bizim gibi yarı-feodal ülkelerde kadınlara dayatılan namus anlayışını ve toplumsal bellekte yerleşmiş kadın prototipini tepetaklak ettiği için, tecavüze uğrayan kadın tarafından büyük bir yıkıma dönüşmüş oluyor. Kendimize olan güveni zedelediği gibi ötekileştiriyor, yalnızlaştırıyor. İdeal olmayanın içine hapsediyor bizi. Kendimize ait olmayan bir utancın içerisinde önce kadınlığımızdan soğuyoruz sonra erkek egemen sistemin kara deliğinde yok olmaya başlıyoruz.

Diğer işkence yöntemleriyle, filistin askısı, elektrik verme vb. ile mücadele etmek, kabullenmek, direnci tazelemek daha kolay devrimci kadınlar için. Bunları saklamıyor, korkmuyoruz. Fakat kadın bilincine (cins bilincine) sahip değilssek tecavüz tehdidini iştirmek dahi iradenin kırılmasında başat bir rol oynuyor. Kadınların hayattan ve mücadeleden el ayak çekmesini sağlamak, kadın bilincini karartmak, kadının politikleşmesini, devrimcileşmesini engellemek için ellerindeki en güçlü silah cinsel işkence oluyor. Erkek cinsi için tecavüze uğrama tehdidi ile karşı karşıya gelmek de, “kadınlaşarak alçalma”, “erkekliği kaybetme” korkusunun dehlizlerinde kaybolmak oluyor. Özde diğer işkence yöntemlerinden hiçbir farkı olmayan cinsel işkence, kadınlık ve erkeklik algısı üzerinden amacına ulaşmaya çalışıyor. Düzenin biz kadınlara hayatı dar ettiği yetmiyor, kadınlıştırmayı bir tehdit ve işkence yöntemi olarak kullanıyor.

Öncelikle bu utancın bize ait olmadığını kabullenmekle işe başlayalım. Bu utanç bizim değil! Cinsel işkence de diğer yöntemlerde olduğu gibi devletin bir teslim alma aracı. Cinsiyetçi küfürler, taciz, tecavüz hepsi kadınlığı alaşağı etmekten büyük bir haz alıyorsa da erkek egemen sistemin dayattığı kadınlık hallerine hapsolarak, susarak, saklayarak, utanarak çözemeyiz bunu. En başta dayatılan kadınlığı sorgulamalı, toplumun belleğinde kök salmış kadın tasavvurunu parçalamalıyız. Susmak yerine devleti ve devletin işkencecilerini teşhir etmek gerekiyor. “İşkenceyi yapan devletin kendisi, kimi kime şikâyet edeceksin” düşüncesi bizi yıldırmanın. Devlet önümüzde bütün kurumlarıyla topyekûn bir güç olmasına karşı onu teşhir etmek, sesimize ses katarak ilerlemek bizi güçlendirecek ve tecavüze uğrayıp saklayan birçok kadını konuşmaya, kendisine ait olmayan bir utancı sırtından indirmeye cesaretlendirecektir.

Cinsel işkenceyle mücadele önce kadın bilincinin kazanılmasıyla başlayacaktır.

Planlı bir kadın çalışması için ısrarlı olalım

Dersim: 12. Munzur Doğa ve Kültür Festivali'nin 4. gününde YDK olarak festival sürecini, festivalde bizim de panelist olduğumuz kadın paneli ve yapacağımız YDK kurultayı ile ilgili bir toplantı gerçekleştirdik. İlk gündemimiz festivaldeki çalışmamız oldu.

Toplantıda festivale katılan YDK'lı kadınların hepsi söz alarak festivaldeki kadın çalışmasını değerlendirdi ve Dersim'de kadınların yaşadıklarını ve köylü kadınlarla ilgili gözlemlerini paylaştı.

“Awaki ma diya kes nevino” şiarıyla düzenlenen festivalle başlamadan örgütlediğimiz köy çalışmalarına bizler **Yeni Demokrat Kadın** olarak köylerdeki kadın çalışmamızı değerlendirdik. Geçtiğimiz yıl yapılan festivalde daha yoğun çalıştığımız ve çeşitli etkinlikler yaptığımız bir süreç olarak değerlendirmiştik.

Bu yıl köy çalışmalarına başlarken bir basın-yayın bir

de kadın komisyonu kurduk. Dönüp baktığımızda çok olumsuz bir tablo olmamakla birlikte komisyonu çok fazla işlevli kılamadığımız gerçeği çıktı karşımıza. Komisyon olarak bazı hedefler koyduğumuzu ancak yaptığımız planlamayı çok fazla gerçekleştiremediğimizi ifade ettik.

Örneğin, gittiğimiz her evde kadınlarla sohbet etme, onlarla tartışma, hem onlardan öğrenme hem gündemlerine kadın sorununu sokmak vb. hedefler koyduk. Ayrıca daha fazla kadınla konuşarak onların dilinden Dersim sorunlarını dinleme ve çeşitli röportajlar gerçekleştirmeyi hedefledik.

Festival süresince kadın çalışmalarımızın genel çalışmalarımızın içinde kaldı ama çok fazla kadınla, biraz gelişigüzel de olsa, tartışmalar yaptık. Hanemize, Dersim kadını kendiyle birlikte tanımayı ve daha sonraki festivalde kadınların kendini ifade edeceği etkinlik-

ler yapmayı ve gelecek festivalde bunları gündemleştirmek gibi bir olumluluğu ekledik. Önümüzdeki yıl merkezi köyler seçerek, bu köylerde kadın sorununa ilişkin paneller örgütlemeyi hedeflerimiz arasına koyduk. Burada ve toplamda eksikliğini gördüğümüz durum, toplam değerlendirme yapmamız ve komisyonun önüne somut bazı hedefler koymamamız oldu.

İkinci gündemimiz Dersim'deki “**Erkek sömürsüyle güçlenen iktidar, devletçi iktidar**” konulu panel oldu. Panelin konusunun çok genel seçildiği ve panele katılan kadınların genelde şehir dışından katılan kadınlar olduğu değerlendirildi. Dersim'de yapılan panellere Dersim'den kadınların katılmadığı ve kendileri ifade edecekleri bir tartışma ortamı bulamadığı değerlendirildi.

Bir sonraki gündemimiz şubat ayında gerçekleştirmeyi düşündüğümüz kurultay ve bu çerçevede alanlardaki YDK çalışmalarımız oldu. Kurultayda tartışacağımız konuların neler olacağı üzerine konuştuk ve daha geniş tartışmalar yapmak için önümüze bir toplantı hedefi koyduk. Şimdiden alanlarda çalışma yürütmemizin önemli olacağı konusunda fikir birliğine ulaştık.

Tecavüzcülerden hesap soracağız

İstanbul: 27 Temmuz günü İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın toplantısı düzenleyen **ESP/Sosyalist Kadın Meclisleri (SKM)** terfiyi protesto etti. İlk olarak Asiye Güzel Zeybek'in tecavüz sırasında ve sonrasında hissettiklerini kaleme aldığı yazı okundu. Ardından söz alan SKM Genel Sözcüsü **Birsen Kaya**, Sedat Selim Ay'ın devletin işkenceci yüzünü temsil eden bir kişi olduğunun altını çizdi. Asiye Güzel Zeybek'in maruz kaldığı tecavüzdü gözaltındayken haberdar olmadıklarını ve Zeybek'in başka bir yerde tutularak yanlarına getirilmediğini söyleyen **Ayşe Yılmaz**'ın ardından **ETHA Editörü Arzu Demir** gözaltında yaşadıklarını anlattı.

Cinsel işkencenin bir devlet politikası olarak uzun yıllarca uygulandığını ve bugün de uygulanmaya devam edildiğini belirten Avukat Eren Keskin ise, “Tecavüz; yalnızca bu suçu işleyen asker, polis, korucu vs.nin değil; onları yargulamayan savcı, hakim ve devletin işlediği ortak suçtur” dedi. Son olarak Av. Gülşeren Yoleri'nin söz aldığı açıklamaya **Yeni Demokrat Kadın**, **EMEP'li Kadınlar**, **Sosyalist Feminist Kolektif**, **SODAP** ve **İşçilerin Sosyalist Partisi** katılarak destek verdi.

Kadınlar Emniyet önünde eylemde

İstanbul: 31 Temmuz günü İstanbul (Vatan) Emniyet Müdürlüğü önünde bir araya gelen **EMEP'li Kadınlar**, **SDP'li Kadınlar**, **İmece Kadın Sendikası**, **Ev İşçileri Dayanışma Sendikası**, **ÖDP'li Kadınlar**, **Sosyalist Kadın Meclisleri (SKM)**, **Yeni Demokrat Kadınlar**, **Sosyalist Feminist Kolektif**, **EHP'li Kadınlar** ve **Halkevi Kadınlar** yaptıkları eylemle Sedat Selim Ay'ın terfisini protesto ettiler.

“**Tecavüzcü, katil, işkenceci İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Sedat Selim Ay görevinden alınsın**” şeklinde pankart açan kadınlar adına **Hülya Osmanağaoğlu** açıklama yaparak, “*Terfi; tecavüze uğrayan kadınlara, çocukları katledilen ailelere bir tehdittir*” dedi. Daha sonra İstanbul Emniyet Müdürlüğü içerisinde kendisi de aralarında Bayram Kartal ve Sedat Selim Ay'ın bulunduğu işkenceci tim tarafından işkence-tacize maruz kalan **Birsen Kaya**, “*Vatan Emniyet Müdürlüğü erkek egemenliğinin, cinsiyetçiliğin timsalidir. İşte burası devletin kara kutusudur*” dedi.

“Devletin mahkemelerinde işimiz yok!”

Dersim: Hozat'ın bir köyünde Dersim'e ve köylülerin yaşadıklarına ilişkin **Yeni Demokrat Kadın** olarak bir röportaj gerçekleştirdik. Konuştuğumuz genç kadının söyledikleri gerçekten öğretici bir yerde durmaktadır. Genç kadın köylünün sorunlarını kendi arasında çözmesi gerektiğini söyleyerek çözümün devletin mahkemelerinde olmadığını vurguladı.

Yeni Demokrat Kadın: Bu köyde ve çevre köylerde neler yaşanmakta, biraz anlatır mısınız?

- Bu köyde birçok haksızlık yaşanmakta. Gerek köylülerin birbirlerine, gerek devletin köylüye yönelik yaptığı haksızlıklar var. Örneğin, bir köy var yukarı tarafta, bir yol yüzünden kavga çıktı. Bir yolu paylaşamadılar. Yolun her iki tarafı aynı kişiye ait. Tüm köy toplanıp bir kişiye karşı oldular, ona çok yüklediler. Bunun gibi çok sorun olmakta, köylüler arasında çeşitli sorunlar yaşanmaktadır.

- Peki siz bu sorunların nasıl çözüleceğini düşünüyorsunuz?

- Özellikle Dersim'de, bilmiyorum belki diğer köylerde de böyledir, köylüler sorunlarını hiç kendileri çözmemiş, sürekli başkalarına, kendi dışında birilerine götürmüşler. Ya sizin çözmenizi istemişler, ya gerillanın çözmesini istemişler. Fakat başkası bu sorunu ne kadar çözebilir? Yani kendi sorunumuzu bizden daha

iyi kim çözebilir ki, dolayısıyla sorunlar çözülemez/çözülememekte. Mesela alışkanlık olmuş “ben uğraşamıyorum siz bu işe bir el atın” gibi şeylerle aslında sorunlarını ertelemiş oluyorlar. Bir yol yüzünden kavga ediyorlar, onu bile çözemiyorlar.

Ama sorunu kendi yöntemlerimizle, köyün içinde çözemez miyiz? Bence gayet iyi çözeriz. Yani düşünürsek neden çözemeyelim ki! Mesela ben bugün bir sorun yaşadım, annemleri ikna edemez miyim, ederim. Yani onlara anlattığımda çözebiliriz ailedeki meseleyi. Köy için de bunlar geçerlidir. **Devlet insanları, kendi sorunlarını çözemeyecek hale getiriyor, sonra kendine muhtaç ediyor, köylü düşüyor devletin mahkemelerine.**

Yani size niye getirelim ya da gerillaya niye götürürelim, elbet altından kalkamıyorsa götürülebilir ama gerillanın birçok işi var. Devrimcilerin, gerillanın işi daha zor, çünkü kişi sorunun çözülmesini beklediğinde, kendi hiçbir şey yapmamış oluyor. Bir de sorun çözülmediğinde kızıyor, anlamıyor. Mahkemelere gideceğimize ya da gerillaya götürüleceğimize kendimiz çözmeye çalışalım önce. Ama en önemlisi de devlete gidiyor insanlar, oysa çözüm bizle birlikte ya da gerilladır. **Devletin mahkemelerinde işimiz yok bizim. Onlar**

çözmüyor, o giden sorun daha da artarak devam ediyor. Başımıza karakol diken devlet değil

Devlet insanları, kendi sorunlarını çözemeyecek hale getiriyor, sonra kendine muhtaç ediyor, köylü düşüyor devletin mahkemelerine. Yani size niye getirelim ya da gerillaya niye götürürelim, elbet altından kalkamıyorsa götürülebilir ama gerillanın birçok işi var. Devrimcilerin, gerillanın işi daha zor, çünkü kişi sorunun çözülmesini beklediğinde, kendi hiçbir şey yapmamış oluyor.

mi? Köylüye işkence eden devlet sorunu nasıl çözsün, niye çözsün?

- Evet, hemen yanınıza karakol kurulmuş durumda, Dersim'in dört bir yanında da karakollar var. Devlet ne yapmak istiyor? Siz bir kadın olarak neler yaşıyorsunuz?

- Bu köyde ve bence birçok köyde benzeri sorunlar var. Yani sadece karakol değil tuvalet, alt yapı sorunu, barajlarla insan-sızlaştırma politikaları devam etmekte. Ama karakol birçok yönden bizi mağdur etmekte. Hareket bile edemiyoruz, karakol tam tepemizde, sağa sola rahat gidemiyoruz. Mesela hayvanlarımızı otlatamıyoruz. **Genelde kadınlar bakıyor hayvanlara, şimdi hayvanımızı otlatamıyoruz. Kadınlar hiç çıkamıyor. Hiç rahat değiliz. Karşı komşuya gideceğiz mesela, akşam hemen karakoldan arıyorlar; “kim o giden, nereye niye gidiyor, o ışık nereden geliyor”** diye soruyorlar, rahatsız oluyoruz.

Bazen hayvanlar kayboluyor, bunlar arıyor **“atların yanında biri vardı, kim geldi, atı kim aldı”** sanki biz onların esiriyiz. Sadece ben değilim bu durumdan rahatsız olan, herkes için geçerli. Tabii kadınlar olarak daha fazla eziliyoruz, etkileniyoruz. Bizim özgürlüğümüz daha fazla kısıtlanmış durumda. **Ben şimdi yalnız yaşıyorum, karanlık çöker çökmez kapıları kapatıyorum, tedirgin oluyorum karakol yüzünden.** Yaptıkları karakol bizi psikolojik olarak çok etkiliyor. Sürekli gözetliyor, köyden çıkamıyorsun bazen.

Melekler ölmeye devam ediyor

H. Merkezi: Ağrı'da eşi ve eşinin ailesi tarafından şiddete uğrayan 24 yaşındaki **Melek Karaaslan** yaşamını yitirdi. Daha önce şiddet gördüğü için ailesine sığınan ve her seferinde şiddet gördüğü eve yeniden gönderilen Melek, yıllar önce hamile olduğu sırada eşi ve eşinin ailesi tarafından fiziki şiddete uğramış, hamile olmasına rağmen sokağa atıldıktan sonra, sokakta ölü doğum gerçekleştirmişti.

Akl ve ruh sağlığını yitiren Melek, tedavi altına alınması gerekirken, yeniden eşinin evine götürülmüş ve şiddet görmeye devam etmişti. Son 3 ayını eşinin evinde tuvalete bağlanmış şekilde geçiren Melek kendisine uzun zamandır ulaşamayan abisi tarafından eşi tarafından eve zincirlenmiş bir halde bulunmuştu.

Hemen hastaneye kaldırılan Melek'in ruh ve beden sağlığının çok ciddi derecede zarar gördüğü tespit edilmiş ve bu yüzden Ankara Dışkapı Yıldırım Beyazıt Hastanesi'ne sevk edilmişti. Son bir haftadır hastanede yoğun bakıma alınan Melek, 26 Temmuz'da yaşamını yitirdi.

Melek'in ölümüne yol açan eşi Ali Karaaslan ve eşinin ailesinden kimse tutuklanmadı. Kimse “suçlanmadı”. Melek çok uzun bir zaman böyle yaşadı. Cenazesi **SES**, Dev-Sağlık İş, **KAMER**, **VAKAD** ve **İHD'li Kadınlar** tarafından karşılandı ve köyünde toprağa verildi.

“Kadınlar politik alanda kendine yer açmalı”

Dersim: Dersim'in özgün sorunlarından ulusal soruna, kültür tartışmalarından kadın sorununa ilişkin pek çok panelin gerçekleştiği 12. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde 27 Temmuz günü Belediye Kütüphane Bahçesi'nde, **“Kadın Sömürüsüyle Güçlenen Erkek, Devletçi İktidar”** konulu panel gerçekleştirildi.

İlk sözü alan **BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel** “KCK operasyonları” adı altında tutuklananların festivale dair mesajlarını okudu. İlk sömürü şeklinin erkeğin kadın üzerinde kurduğu iktidarla başladığını ve bunun ancak kadınların mücadelesiyle sona ereceğini vurgulayan Tuncel ayrıca Dersim'de, Aleviler içinde kadının daha az sömürüldüğü, daha az şiddet gördüğü ya

da toplumsal rolün daha az görüldüğü şeklindeki düşüncenin aslında hiç de gerçekçi olmadığını ifade etti.

Ardından **SKM** adına panele katılan **Beycan Taşkiran** konuşmasını yaptı. Taşkiran, kapitalist düzende kadına düşen role işaret ederek bu düzenin kadını daha fazla sömüren bir yanının olduğunu hatırlatarak, kadın özgürlük mücadelesinin yükselmesi gerektiği vurgusu yaptı.

Yeni Demokrat Kadın (YDK) temsilcisi **Ezgi Duman** konuşmasında, devletin kadın üzerinde kurduğu sömürü düzeni ile kadını toplumsal alandan uzaklaştırmak istediğini, bunun da sistemin kadının özgürleşmesinden olan korkusunun bir göstergesi olduğunu vurguladı ve çözüm noktasının, kadının uzaklaştırıl-

mak istendiği politik alanda daha fazla kendine yer açması ve daha fazla özgün mücadele alanları yaratması, örgütlenmesi olduğuna işaret etti.

EMEP'li Kadınlar adına **Sevda Karaca** tarafından yapılan konuşmada ise, emek sömürüsünün kadın alanında çok daha yoğun olduğu vurgusu yapıldı. Demokratik Kadın Hareketi adına konuşma yapan **Eylem Yıldız** ise, düzenin erkek egemen zihniyeti temel alarak ilerlediğini ifade etti.

Neden "Jinekolojik Şiddet" dedik?

"Jinekolog muayenesi biz kadınlar için bazen gerilim filmlerini aratmaya-cak kıvamda oluyor. Sebepleri sıralamaya kalksak buradan ilk jinekolog koltuğuna yol olur. Neden 'Jinekolojik Şiddet' dedik? Çünkü biz çoğunluğu genç kadınlar olmak üzere jinekolog muayenelerimizden çoğunlukla memnun ayrılmadık. Aktif cinsel hayatımız değil, evli olup olmamız sorgulandı. Sorular standart olmaktan çok uzak, doktorumuzun kendi değer yargılarında biçimlendi. Kimimiz yahut çoğumuz şiddetin en az kaale alınmasını, 'sembolik şiddet'i iliklerine kadar hissetti. Fiziksel şiddet kadar görünmeyen, çok ayırda varılmayan bir şiddetti yaşadığımız, pek de dillendirmediğimiz..."

İşte tam da bu yüzden bizim hikayelerimiz önemli... Kadınların kendi hikayelerini kendi ağzından anlatması... Jinekolog deyince ne geliyor aklınıza, bütün hikayelerinizi duymak istiyoruz, elbette paylaşmak için de."

Bu çalışmayı yürüten iki kadın akademisyen, Galatasaray Üniversitesi Siyaset Bilimi Araştırma Görevlisi Burcu Ertuna ve Ezgi Emre... Hepimizin "jinekolog deyince kabaran duygularımıza tercüman olmak ve bu konuda duyarlılık yaratıp kadın çalışmasını büyütme amacıyla bu önemli çalışma için kolları sıvadılar. Biz de onların bu çalışmalarına cevap veren kadınların yaşadıkları örnekleri sizlerle paylaşıyoruz:

"Bakirelik mevzubahis mi evladım? Cık cık cık, bu yaşta?"

O zaman 21 yaşındaydım. İlk kez jinekologa gidiyordum. Oldukça gergindim. Neden gerildiğim çok açık aslında. İstanbul Beşiktaş'ta özel bir hastaneden randevu almıştım. Doktorum erkek ve 60 yaşlarında idi. İçeri girdim, yaşımı sordu. Ardından da: "Bakirelik mevzubahis mi evladım?" dedi. Beni asıl sinirlendiren "hayır" cevabımı duyduktan sonraki tavır oldu. Milli tepkilerimizden "cık cık cık"ı seçti. Ardından da "Bu yaşta?" diye ekledi. Kistlerim için gittiğim doktor bana adeta ahlak muayenesi de yapıyordu...

Muayenemi yapmadan evvel, gebe olup olmadığımı kontrol etmek istediğini söyledi. Ben de böyle bir şüphem olmadığını, kistlerim için geldiğimi söyledim. Bir sonraki tepkisi beni artık ağlatacak duruma getirdi: "Siz gençsiniz, ne yapacağınız belli olmaz." Hastalara zorla kolesterol testi yapıp yapılmadığını bilmiyorum. Ama ben istemememe rağmen gebe olup olmadığımı kontrol etmesi çok sinirlerimi bozdu.

Dışarı çıkar çıkmaz ağlamaya başladım. O günden sonra 2 sene boyunca bir daha jinekologa gidemedim. Yaşadığımız toplum şartlarında, genel ahlakın bize yaşam alanı bırakmadığı zamanlarda böylesine aşağılanmaya maruz kalmak hiç kolay değil.

Yıl 1999, Diyarbakır

1999'du sanırım, Diyarbakır'da yaşı-

yordum. Bir gün vajinamın dış dudaklarında farklı oluşumlar fark ettim, o zaman papilomlar bu kadar yaygın konuşulmuyordu. Ben ise evliydim ve eşim sürekli seks işçisi kadınlarla birlikte oluyordu. Özel bir hastaneye gittim. Doktor baktı "sen evli misin?" dedi. Hastalığının ne olduğunu bana söylemiyordu. Acele biyopsi gerektiğini belirtti ve cart diye papilomlardan birini uyuşturmadan kesti. Pislik biriymişim ve çok kötü bir hastalığım varmış gibi davranıyordu.

Durumumun vahim olduğunu düşündüm. Ve çok aşağılandığımı... Sonra laboratuvar sonucu geldi. "Siz tıp doktoru musunuz? Nereden mezunsunuz?" gibi sorular sordum, "yurtdışında okudum" dedi. Öyle çok incinmişim ki "Yurtdışı deyince Oxford filan sandım ben de" dedim. Kapıyı çarptım ve çıktım.

Bu çalışmayı duyunca olayı hemen hatırladım ve inanım ki o günkü gibi elim ayağım titredi. Çok kötü bir travmaydı benim için.

Kendimi kadavra gibi hissettim

Özel muayenehanesine gittiğim profesörün yönlendirmesiyle 27 haftalık hamileyken ani bir kanamayla o hastaneye gittim. Durumum ciddiydi. Karından muayeneye ve doktorumun onlara verdiği direktifle hastaneye yatışım gerçekleşti. Sonradan araştırıp öğrendim ki, yerimden bile kıpırdamamam gerekiyor, kimse benimle ilgilenmedi.

Birkaç saat sonra lavaboya gittiğimde oluk oluk kanamaya başladım. Hemen doğumhaneye aldılar. Oradaki genç asistanlar gayet kaba ve merhametsizce "Yat, kanamana bakacağız. Hasta bezin yok mu?" dedi. Hayatımda ilk defa mecburen gitmiş olduğum o kabus yerde koyun gibi çaresizdim.

Hakkımı hiç arayamadım. Bana kadavra muamelesi yaptılar. Altan muayene olmamam gerekirken, iki defa spekulum kullanarak kanamama bakıp acil sezaryene alındım. Neticede ben kurtuldum, ama bebeğim 3 gün sonra vefat etti. Ameliyat sonrası hemşire bakımını da rezaletti. Oraya bir daha gitmek istemiyorum.

(Kaynak: <http://jinekolojiksiddet.wordpress.com/>)

Devletin onaylanamadığı evlilik, evlilik değildir!!!

Devlet, kendi onayından geçmeyen evliliklerin sona ermesinde resmen "nikahsız yaşarken bana mı sordun?" dedi. Yargıtay, resmi nikah olmaksızın 19 yıl evli kaldığı kocasının kendisini terk ederek başka bir kadınla resmi nikahla evlenmesi üzerine açtığı davada 3 çocuk annesi kadının tazminat talebini reddetti.

Davayı Adana'da açan Hülya D'nin tazminat istemi Adana 2. Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından kabul edilmişti. Kararın temyiz edilmesi üzerine Yargıtay 4. Hukuk Dairesi, yerel mahkemenin kararını oy çokluğu ile bozdu.

Davacı ile davalı arasındaki gayri resmi birlikteliğin, Türk Medeni Kanunu anlamında gerçekleşen ve hukuk alanında geçerlilik taşıyan bir evlilik olmadığına vurgulandığı kararda, bu nedenle aralarındaki ilişkinin aile hukuku kurallarına göre değil, borçlar hukukuna ve özellikle de haksız eylem hükümlerine göre değerlendirilmesi gerektiği kaydedildi.

Yargıtay 4. Daire Başkanı ve bir Yargıtay üyesi bu karara katılmazken, Yargıtay üyesi Bilal Köseoğlu bu durumdaki kadınların "cinsel yönden sömürdüklerini ve tazminat almalarının hakları" olduğunu savundu.

Yargıtay 4. Hukuk Dairesi daha önce de resmi nikah yaptırmadan, davetliler huzurunda kendi rızasıyla evlenen 18 yaşından büyük bir kadının, birlikteliğin sona ermesi halinde tazminat talep edemeyeceğine karar vermişti.

PAYLAŞIYORUZ!

Aman şikayetçi olma, üzülürsün!

2 Ağustos akşamı, kendi mahallemde mavi arabalı iki şahıs tarafından tacize uğradım. Önce laf atan şahıslar daha sonra sokakta bulunan BP istasyonuna girerek tekrar döndüler. Yanıma geldiklerinde yanımda bir anda durup laubali bir biçimde "Pardon bir şey sorabilir miyim hanımefendi" deyince ben de elimdeki çanta ile vurmaya başladım kendisine. Arabadan inen şahıs bana hakaret yağdırarak üze-

rime yürüyüp beni darp etti.

Uzun süren tartışma esnasında bana sürekli (küfürlerin dışında) "iyi bir kadın olsan Ramazan'da böyle giyinmezsin" dedi. Etrafta bizi izleyen onca mahalleli sesini çıkarmadı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde kendime geldiğimde karakola gittik bir arkadaşımınla. Karakolda bizi dinleyen grup amiri "bir şey yapamayacağımızı, şahsı tanı-

sam, plakasını almış olsam bile yasal anlamda hiçbir şeyin karşılığının olmadığını, üstelik benim bu olaydan kaynaklı sık sık üzüleceğimi" söyledi.

Benim yaşadığım sadece bir örnekti, bu örnekler ve daha kötülerini her gün her dakika birçok kadın yaşıyor dünyanın her bir köşesinde. Ben anlatmak ve paylaşmak istedim sizinle. Kadın dayanışmasının büyüyeceği inancıyla, sevgiler...

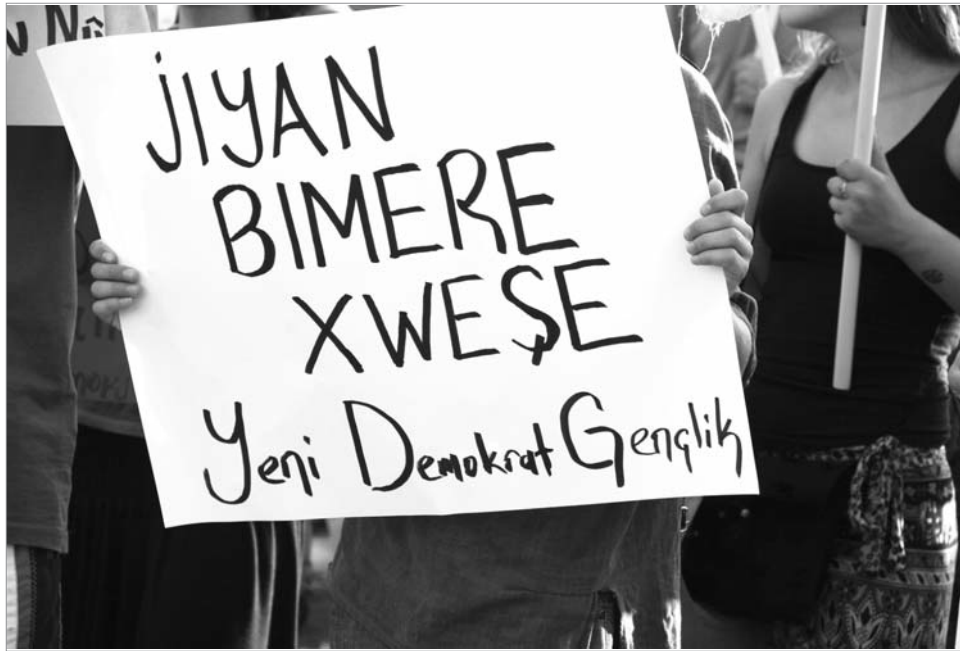
“Tutsak öğrencilerin sesi olacağız”

Dersim: 800’den fazla tutuklu öğrencinin bulunduğu ülkemizde, bir süredir “**Tutsak öğrencilerin sesi, soluğu olacağız**” diyerek kampanya yürüten **Yeni Demokrat Gençlik**, 12. Doğa ve Kültür Festivali’nin 1. gününde yüzlerce kişi ile Seyit Rıza Parkı’na yürüdü. Oldukça coşkulu geçen eylemde kitle, taşıdığı dövizlerle, temsili kelepçe ve parmaklıklarla dikkat çekti. Yürüyüş boyunca halkın alkışlarıyla selamladığı eylemde, polis de çekim yaparak kitleyi taciz etti. Bu duruma tepki gösteren YDG faaliyetçileri ile polisler arasında kısa bir tartışma yaşandı. Tepkiyi gören polisler çekimi bırakarak alandan uzaklaştı. Ajitasyon konuşmalarının da yapıldığı eylemde, polis teşhir edilerek, “*bir ay önce tutuklanan yoldaşlarımızı yalnız bırakmayacağız, tutsak öğrencileri yalnız bırakmayacağız, onların sesi soluğu olacak, Dersim’de, Kürdistan’da faşizme geçit vermeyeceğiz*” denildi.

Seyit Rıza Parkı’na gelen kitle adına burada basın açıklaması yapıldı. Sisteme bir şekilde muhalif olmanın cevabının egemenler cephesinden katliam, kıyım, işkence, fişlenme ve tutuklama terörüyle karşılık bulduğuna dikkat çekilen açıklamada, 5 Haziran tarihinde YDG dergisi ve Özgür Gelecek gazetesi okurları **Cemal Toydemir**, Mert Yazar, **Eray Özdemir**, Kader Fındık, **Candaş Şafak Dönmez**, Yılmaz Karaaslan ve **Serda Göçer**’in tutuklandıkları hatırlatıldı. Basın açıklamasının ardından eylem kitlenin alkışları eşliğinde sloganlarla sonlandırıldı.

Üniversitede “demokratik değişim” mi, saldırı mı?

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan “öğrenci katkı payı” adı verilen üniversite har(a)çlarının 2012-2013 öğrenim döneminde kaldırılacağını açıkladı. Harç miktarları yükseköğretim genel bütçesi içerisinde küçük bir orana (1.1 Milyar TL) sahip olmasına rağmen “**harçları kaldırın**” talimatı, medyada “**üniversiteler parasız oluyor**” manşetleriyle karşılandı.

Son günlerde gündemde önemli bir yer kaplayan konularda birisini de har(a)çlar gerçekten de alınmayacak mı sorusu oluşturuyor. Devletin bir jesti olarak lanse edilen bu durumu yaklaşan seçim maratonunda AKP’nin bir oyunu olarak okumakta fayda var.

Zaten, haksız bir uygulama olan har(a)ç uygulamasının, şimdi bir lütf olarak kaldırılmış gibi gösterilmesi büyük bir sahtekârlık. Her şeyden önce eğitimin temel bir hak olması ve bir kamu hizmeti olarak bedelsiz verilmesi, erişiminin engelsiz olması gerekir. Oysa ülkemizde eğitime ayrılan kaynak bir yana, erişimde engeller diz

boyu. Ortaöğretimde eğitim oranı yüzde 50 iken yükseköğretimde bu oran yüzde 38 oranında. Hiç kimse eğitimin kalite

oranından bahsetme cüretinde bulunmasın, zira eğitimde bilim karşıtı düşüncenin bir devlet geleneği olarak varlığını sürdürdüğü görülüyor.

Büyük bir sahtekarlıkla “eğitimde har(a)ç devri” sona eriyor söylemleri ancak eğitime ayrılan bütçe ve verilen değerle açıklanabilir. 2011 bütçesinin sonuçları, genel bütçeden 48,5 milyar TL dolayındaydı. Bugün 20 milyon dolayında “ör-gün”, 7-8 milyon dolayında da yaygın eğitim alan bir kesimden, toplam nüfusun yüzde 37’sinden bahsediliyorken 2011’de genel bütçeden ilköğretim okulundan öğretmenine ve öğrencisine kadar, yılda 1630 TL harcanırken, yükseköğretim öğrencisine de ortalama 3 bin TL dolayında para harcandı. Eğitime tam destek ifadeleriyle yürütülen propagandaların gerçeği bu. Bir de “**boğazımızdan kesip eğitime katkı sunuyoruz**” şeklindeki mağduriyet retoriği var. Bu ise aymazlığın aynada yansıyan gerçek sureti.

Elbette bu harcamalar devlet bütçesinden yapılıyor. Ama bu da eğitimdeki maddi ihtiyacı karşılamıyor. Kimi politikalar ve eğitim koşulları ile aileler de harcamalara mecbur bırakılıyor. Servisinden kitabına yurt ödemelerinden dershanelere kadar aile bütçesi de tüketiliyor. Yapılmış araştırmalar, devlet bütçesinden harcananın en az yarısı kadar da ailelerin cebinden para çıktığını ortaya koyuyor. Kabaca, milli gelirin yüzde 6’sını bu-

lan Türkiye eğitim harcamaları, 2011’de 46 milyar doları buldu ve bunun 30 milyar doları genel bütçeden kamu harcaması olarak çıkarken en az 16 milyar dolar da ailelerin cebinden çıktı. Zira görüldüğü gibi eğitim, hiç de iddia edildiği gibi bir kamu hizmeti olarak verilmiyor. Öyle ki bu süreç okulların ticarileşmesi yolunda son hıza varılan Bologna süreci ile beraber daha da artacaktır.

Amaç tepkinin pasifizasyonu

Har(a)çları ve özellikle YÖK Disiplin Yönetmeliği’nde yapılacak olan değişikliklerle devlet öğrenci gençlik içinde oluşan tepkileri pasifize etme çabası içine girmiştir. Elbette devletin böylesi bir görünyüye girmesi gerçeklerle örülü bir fotoğraf içinde komik görünüyor. Öyle ki eğitim harcamalarının yüzde 36’sını zaten ailelere yıkılmış durumda. Bir tek harcı kaldırmak, neyi değiştirir ki?

YÖK disiplin yönetmeliğinin değiştirileceği, artık üniversitelerin daha “demokratik” bir yapıya bürüneceği de burjuva kalemler tarafından koparılan yaygaranın başında geliyor. Üniversitelerde demokratik eylemler nedeniyle eğitim hayatına son verilen yüzlerce öğrenci mevcut. Bugün değiştirileceği belirtilen disiplin yönetmeliğinde ise bu zamana kadar yapılan eylemlerden kaynaklı atılan öğrencilerin sadece mağduriyetinden bahsediliyor. Zira kimsenin bu öğrencilerin bu zamana kadar yaşamış olduğu ypranma sürecini hesaba katmaması ve öğrencilere bir tazminat kapısının açılmaması yönetmeliğin hangi boyutlarda, hangi eksende değişeceğinin koordinatlarını bize sunuyor. Ayrıca sayısı 600’ü aşan tutuklu öğrenci gerçeği ile karşı karşıyayız. Bu ise devletin eğitimdeki vizyonunu özetliyor.

Son olarak bugün verilenin yarın kelepçeyle alınacağı ve alındığı gerçeğini unutmamak gerekir. Zira öğrencilik yaşamından sonra iş yaşamına girişte konulan engeller de bitmiyor. İş sahibi olursa dahi dayatılan bir geleceksizlikle karşı karşıyayız. Güncelden bakarak tabloda koca bir geleceksizliğin yattığını görmekte fayda var. Kriz bahaneleri ile yapılan kesintiler ve son olarak kıdem tazminatının gaspı, esnek çalışma vb. bizlere sömürünün bir devlet gerçeği olduğunu hatırlatıyor.

“Atama yoksa isyan var!”

H. Merkezi: Türkiye’nin dört bir yanından gelen KPSS mağdurları 4 Ağustos günü Ankara’da buluştu. Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu’nun (AYÖP) çağrısıyla yapılan mitinge **Eğitim-Sen** de destek verdi.

Kurtuluş Parkı’ndan başlayan yürüyüş Kolej Meydanı’ndan devam edip Sakarya Meydanı’nda son buldu. Yürüyüşte “**Türkiye uyuma, öğretmenine sahip çık**”, “**Kopyacı şifreci AKP**”, “**KPSS iptal Ali Demir istifa**”, “**Atama yoksa isyan var**”, “**KPSS mezara öğretmenler**

okula”, “**Kadrolu, güvenceli çalışma istiyoruz**” sloganları atıldı.

Sakarya Meydanı’nda AYÖP Ankara

Temsilcisi **Hasan Basri Ekici** tarafından yapılan açıklamada KPSS’de yaşanan skandalın sorumlularının hala bulunmadığı ve sınavsız, koşulsuz, kadrolu atama, güvenceli çalışma için mücadele edileceği dile getirildi. Kanser hastası olan ve ataması yapılmadan ölen Şafak Bay’ın annesi Meryem Bay da eylemde söz aldı. Bay, “**Öğretmenlerimizi işsiz bırakanlardan hesap sormak için tüm velileri ve duyarlı insanları bu mücadeleye sahip çıkmaya çağırıyorum**” diye konuştu.

BOZUK DÜZENDE SAĞLAM ÇARK MI? "LAİK DEVLETE HOŞGELDİNİZ!"

Egemenlerin muhalif tüm kesimlere karşı yürüttüğü saldırı furyası ayyuka çıkmış bir vaziyette devam ediyor. Faşist baskı ve terör hususunda emperyalistlere kendisini beğendirmek gayesiyle bütün hünerlerini sergileyen faşist diktatörlük bir yandan cihana "sulh" dersleri verirken bir yandan da "yurtta" dikensiz gül bahçesi yaratmanın derdine düşmüştür. Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesini bastırmak için her türlü baskı ve zoru kullanmakta bir beis görmeyen egemenlerin Alevilere karşı bakışlarında zırnık değişim olmadığı son süreçte iyiden iyiye gün yüzüne çıkıyor.

Ramazan ayının gelişini kendileri cephesinden bir avantaja çeviren egemenler "oruç tutmayan Alevi" avına çıkmışlar, Malatya'da açığa çıktığı üzere yeni katliam provalarını devreye sokmuşlardır. Aslında yaşananın adım adım hazırlanan bir senaryo olduğunu görmek için kahin olmaya gerek yoktur. Burjuva-feodal basında çarşaf çarşaf yazılmak suretiyle başlatılan kirli oyun "bağımsız" yargı ve "her dine eşit mesafeli" Diyanet İşleri Başkanlığı'nın devreye girmesiyle tadından yenmez bir hale büründü! **Yargıtay 7. Hukuk**

Muhalifliğe yatkınlığını süregelen ezilmişliğinden alan Alevilerin devlet cephesinde konduğu yer ezeldendir bellidir. Havada uçan çalıştaylar, hoşgörü mavalları ve nihayetinde Alevi açılımları "devletin kendi Alevisini yaratma" şifresiyle sunduğu yeni asimilasyon metotlarından öteye geçememiştir.

Dairesi, cemevlerinin ibadethane yeri olduğu yönündeki tüzüğünü değiştirmeyen **Çankaya Cemevi Yaptırma Derneği**'nin kapatılması gerektiğine dair karar verdi. Ankara Valiliği İl Dernekleri Müdürlüğü'nün ihbarı üzerine Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nca Çankaya Cemevi Yaptırma Derneği hakkında kapatma davası açıldı. Ankara 16. Asliye Hukuk Mahkemesi davayı reddetti. Savcılığın temyiz başvurusu üzerine dosya Yargıtay 7. Hukuk Dairesi'ne geldi. Daire, yerel mahkemenin kararını yerinde bulmayarak, cami ve mescit dışında bir yerin ibadethane olarak kabul edilmesinin mümkün olmadığı gerekçeyle bozdu. Daire oy çokluğuyla aldığı

kararında; anayasa ile diğer mevzuat hükümlerini hatırlattıktan sonra İslam dininin inançları, ibadet ve ahlak esasları ile ilgili işleri yürütmek, din konusunda toplumu aydınlatmak ve ibadet yerlerini yönetmek üzere, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kurulduğunu belirtti.

Kararda, Çankaya Cemevi Yaptırma Derneği'nin tüzüğünde; "Alevi inançlı yurttaşların inanç ve ibadetlerini yerine getirme merkezleri olan cemevlerini yapmak ve yaptırmaktır" ve "Alevi yurttaşların yaşadığı yerlerde cemevi inşa etmek üzere girişimlerde bulun-

yuz itirazları bu nedenlerle yerinde görüldüğünden kabulü ile hükmün bozulması yönünde oy çokluğu ile karar verildi." Bozma kararı yerel mahkemeye gönderildi. Mahkeme kararında direnirse dosya Yargıtay Hukuk Genel Kurulu'nun gündemine gelecek ve cemevleri konusunda son sözü kurul söyleyecek!

Kurulun bu konuda ne karar vereceğini de tahmin etmek zor olmasa gerek! Cem Vakfı'nın "Sünnilere tanınan din ve vicdan hürriyetinin Alevilere tanınmadığı" gerekçesiyle Diyanet İşleri Başkanlığı'na açtığı dava devam ederken görüş açıklamak suretiyle tartışmaya dahil olan Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yaptığı açıklama ibretliktir diye düşünüyoruz. Başkanlık diyor ki; "Anayasa'da din ve vicdan hürriyeti mezhep ve meşrep, inanç grubu, Sünni/Alevi ayrımı yapılmaksızın tüm vatandaşlar için aynı düzeyde eşitlik sağlanmıştır. Diyanet de, İslam içi grupların hepsine eşit mesafede durur. Diyanet bütçesinde cami arsası satın alınması veya cami yapılması için ödenek bulunmamaktadır. Bu sebeple cemevi için bütçeye ödenek konulamaz. İslam dininin ibadethanesi camidir. **Alevilik de müstakil din olmadığından cemevleri bu anlamda bir ibadethane olarak değerlendirilmez.** Cami tüm Müslümanların ortak mabedidir. Hanefi, Şafii, Caferi gibi mezheplere, Mevlevi, Kadiri, Bektâşi gibi tarikatlara mahsus 'cami' dışında ayrı bir ibadethane mevcut değildir ve tarihte de olmamıştır. Cemevleri caminin muadili ve alternatifi gibi bir ibadethane, cem ayinin de namaz muadili ve alternatifi bir ibadet olarak tanınmaz. Cemevlerini dini ve kültürel tarihimizin ve günümüzün korunması gereken ve bize ait bir zenginlik olarak görüyoruz. Diyanet'e personel almında hiçbir mezhep, görüş ve felsefi kanaat mensubu için lehte veya aleyhte bir ayırım yapılmamaktadır. Diyanet, Sünni bir kuruluş değildir. Ve Sünniliği yaymak, hakim kılmak gibi bir politika da izlememektedir."

Kuruluş amacını "milletin dini inançlarını yaşamasını kolaylaştırmak" olarak tarif eden Diyanet İşleri Başkan-

lığı'nın neye hizmet ettiği ortadadır. Riyakarlık parayla değil ya dürüst davranmalarını bekleyelim! Kuruluşundan bu yana tek dil tek millet teklemesini, tek din sosuyla sulayan faşist diktatörlüğün bu "güzide" kurumu da bu bakış açısının müdafaasını sağlamakla görevlidir. Bir inanış biçiminin "din" olup olmadığına ve hatta dini gerekleri ifade eden ibadetler hakkında bir kıyaslama yapıp birini diğerinden üstün tutma kararını verme hakkını kendinde gören bir kurumun, o kurumu var eden ideolojik bakış açısının apaçık ortada olduğunu söylemek abes değildir! Diyanet İşleri Başkanlığı bu cüretini dini, dili ve ırkı olan faşist diktatörlüğün kodlarından almaktadır.

Muhalifliğe yatkınlığını süregelen ezilmişliğinden alan Alevilerin devlet cephesinde konduğu yer ezeldendir bellidir. Havada uçan çalıştaylar, hoşgörü mavalları ve nihayetinde Alevi açılımları "devletin kendi Alevisini yaratma" şifresiyle sunduğu yeni asimilasyon metotlarından öteye geçememiştir. Nitekim öteye geçirme gibi bir kaygı da egemenler cephesinden yaşanmamaktadır. Malatya'nın Süngü beldesinde Alevi aileye yönelik katliam provasının ardından egemenler cephesinden sergilenen geçiştirme politikaları ve nihayetinde göstermelik bir şekilde tutuklanan davulcu, gelecek günlerin habercisi mahiyetindedir.

Mayasında bulunan imha gayesi bu devletin devreye sokmaktan çekinmeyeceği bir yöntemdir. Yaratılan atmosfer salt bir inanış biçimini engelleme çabasından öte anlamlara mazhurdur. Faşist diktatörlük ses çıkarma yetisine sahip olan tüm kesimlere gözdağı vermek istemektedir. **Malatya'da yaşananların münferit olmadığını, sistematik bir devlet politikasına hizmet ettiğini isklamak büyük bir yanılgıya düşmek olacaktır.** Yapılması gereken süreçlerin ihtiyacına göre yaratılan pembe tabloların nihai anlamda bir işlevi olmadığı görmek, sistemin Kürtlere, Alevilere tüm kesimlere bakış açısında bir değişim olamayacağı ön kabulüyle hareket etmektir.

Diyanet İşleri Başkanlığı yalan söylemektedir. **Bu devletin milleti ve dili olduğu gibi bir de dini vardır!** Bu din de bahsedildiği gibi hoşgörü havzası niteliğinde değildir. Devletin "bağımsız" yargı organları yalan söylemektedir. Alevilerin yoğun olarak yaşadığı yerlere sayısız cami yapılmasından tutalım da ülkenin her yerine atanan binlerce kadrolu imamın ödenekleri bu devlet tarafından karşılanmaktadır!

Bu ezber bildiğimiz doğruları unutmamak, geliştirilen saldırı furyasına karşı direniş mevzilerini ortak paydamızdan doğru oluşturmak, devletin "ötekileri" olarak daha fazla "biz" olmaktan başka çaremiz yoktur!

Suriye Kürtleri Özerklik İlan Etti!

Mart 2011'de Deraa'da ilk kıvılcımı çakılan Esad karşıtı direniş, kısa sürede ülkenin dört bir yanını sardı. Demokrasi, özgürlük ve insanca bir yaşam için sokağa dökülen yığınlara, Esad'ın tavrı babasını aratmayacak cinstendi: **Siddet ve katliam**. Ne var ki rejim karşıtı muhalefet, azgın devlet terörüne karşın yine de gelişti. Ancak bu kez sokaklarda yığınlar halinde Esad'a tepki gösteren Suriye halkı değil rejime karşı silahlanmış direniş örgütleri vardı. Kitlesel muhalefetin zayıfladığı ve silahlı mücadelenin geliştiği bu süreçte direniş, yeni bir forma kavuştu. Yerel-mahalli milis ve güçlerden; ordudan kaçan askerlerin oluşturduğu Hür Suriye Ordusu'na kadar çok sayıda silahlı grup ortaya çıktı. Rejimin tüm vahşetine karşı söz konusu örgütler, etkisini sınırlardan Suriye'nin merkezine doğru adım adım geliştirdi; çok sayıda bölgeyi, birçok sınır kapısını da kontrolü altına aldı. Ülkemiz egemen sınıf medyası tüm direnişi Hür Suriye Ordusu'na mal etse de, rejime karşı mücadele yürüten birbirinden bağımsız çok sayıda İslamcı grup ve sol mahiyette yerel Direniş Komiteleri olduğu biliniyor.

Esad üzerindeki uluslararası ablukanın ağırlığını giderek artırması, emperyalistlerin rejime karşı savaştan örgütlerle kurduğu yakın ilişkiler, sağladığı destekle birlikte; Esad'ın çapı giderek artan katliamları, rejimin zayıflamasını da beraberinde getirdi. 17 Temmuz'da işin içinde İsrail gizli servisi MOS-SAD'ın da olduğu iddia edilen Başbakan Yardımcısı ve Savunma Bakanı Davut Racha, eski istihbarat başkanı ve Beşar Esad'ın eniştesi Asif Şevket, İçişleri Bakanı Muhammed El Şaar, istihbarat teşkilatı şefi Hişam Bahtiyar'ın Şam'da öldürülmesi, Esad karşıtı muhalefet için önemli bir moral üstünlüğü ve yeni bir dönemeç anlamına geliyordu.

Rusya'nın, ABD'yle geçiş hükümeti için görüşmelere başlaması ve Esad dışında bir seçenek konusunda kapıları açık bırakması da Beşar Esad'ın iyice köşeye sıkıştığını gösteriyor. Gelinen noktada rejim, Şam'la Halep'e sıkışmış durumda. Halep'te ise çatışmaların oldukça şiddetli geçtiği ve Esad'ın kenti bombaladığı biliniyor. Ülkeye, binlerce insanın Esad güçleri tarafından katledildiği, mahallelerin ve kentlerin bombardıman altında inlediği bir kaos hakim. Esad'a yakın bazı isimlerin teker

teker gemiyi terk etmesi de, rejimdeki çözümlük hakkında bir ipucu veriyor. Tüm bunlarla birlikte Esad'a karşı direnen örgütlerin emperyalistlerle kurduğu sıcak ilişkiler ve onlardan aldıkları büyük miktarlardaki askeri ve lojistik destek, Esad iktidarı devrilse bile ortaya çıkacak yeni yapının, Suriye halkına refah ve özgürlük getireceği konusundaki soru işaretlerini artırıyor. Son dönemde Hür Suriye Ordusu militanlarının Esad'a yakın Sünni bir aşiretin üyelerini kurşuna dizmesi tepki çekti. Emperyalistlerin Türkiye, Katar ve Suudi Arabistan aracılığıyla fiziki olarak desteklediği muhaliflerin tavrı Esad rejimini aratacak bir görüntü veriyor.

Suriye Ulusal Konseyi'nin Esad sonrası senaryo için **"Suriye Arap Cumhuriyeti"** (24 Temmuz Hürriyet) ifadesini kullanması da Suriye'yi önümüzdeki günlerde etnik düzlemde yeni çatışmaların bekleyebileceğine, gerginliklerin uzun süre daha devam edeceğine işaret ediyor. Bu denklemde kuşkusuz en önemli aktörün **Suriye Kürtleri** olduğu ise bir gerçek. Esad rejimi tarafından kimlik dahi verilmeyen, vatandaş sayılmayan Suriye Kürtleri bugüne kadar gelişen sürece elbette tepkisiz kalmadı. **"Nasıl bir Suriye'nin"** şekilleneceği sorusuna verilecek yanıtta, Suriye Kürtlerinin tavrı büyük önem taşıyor.

Kürt Örgütleri Örgütlenmelerini Geliştirdi

Yaklaşık 600 bin Kürt nüfusun (Kürt dağı-Kobani, Afrin, Haseki, Halep) yaşadığı Suriye'de, özellikle 1920'lerde TC'nin zulmünden kaçan Kürtler adeta "yok". Hiçbir yasal statüsü bulunmayan bu kesim, Esad rejimi tarafından tamamen inkâr edildi, imha ve asimilasyona tabi tutuldu. Ancak Suriye Kürtleri özellikle de 1950'lerden itibaren örgütlenmelerini geliştirmeye başladı. Var olma, varlığını ispatlama, kabul ettirme mücadelesi bugüne değin sürdü. Arap isyanlarının Suriye kıyılarına vurmasıyla birlikte Suriye Kürtleri de talepleri doğrultusunda örgütlenmelerine hız verdi. Ağırlığını Müslüman Kardeşler'in oluşturduğu Suriye Ulusal Konseyi'nin (SUK) Kürtleri yok sayan, inkar eden yaklaşımları karşısında bu çizgiye mesafeli duran ancak doğrudan Esad rejimine yönelik eylemlere yönelmeyen Suriye Kürtleri, bugüne kadar

runda ağır bedeller ödediği ulusal özgürlük mücadelesinde kritik-tarihsel dönemeçlerinden biriyle karşı karşıya olduğunu belirttiler.

"Tüm halklar gibi ulusal özgürlüğü hak edenlerden biri olan Kürt halkının önünde açılan bu tarihsel fırsat-girişimin korunması ve desteklenmesi gerektiği kanaatindeyiz" diyen tutsaklar açıklamalarını "Tüm ezilenleri AKP'nin şoven, yayılmacı, kış-

kendi öz örgütlenmelerini geliştirme yolunu tercih etti. Esad'ın hem muhalefeti parçalamak hem de TC'ye karşılık Kürt kozunu elinde bulundurma hedefi ile Kürtlere yönelik politikasını esnetmesiyle ortaya çıkan fırsatları, Suriye Kürtleri çok iyi değerlendirdi. Süreç içinde Suriye Kürtleri bir yanda SUK'la talepleri etrafında görüşmeleri sürdürürken öte yandan özerklik için tüm güçleriyle çalıştı. Nüfusun nispeten az ve birbirinden kopuk şehirler ve mahallelerde bulunmasının da etkisiyle Suriye Kürtleri temel mücadele hattını, bağımsız bir devlet yerine demokratik, idari özerklik olarak belirledi. Bu ek-sende anadillerinde eğitim veren okullarını, hastanelerini yaşama geçirdi, yerel düzeyde yönetimlerini güçlendirdi, birliğini geliştirdi. Bu kapsamda 12 Kürt örgütünün bulunduğu Kürt Ulusal Konseyi ile ideolojik düzlemde PKK'ye yakın Demokratik Birlik Partisi (PYD) arasında 9-12 Temmuz'da Erbil'de Batı Kürdistan Konseyi kuruldu.

Bu güçler içinde özellikle geçmiş 1950'li yıllara dayanan ve silahlı milis gücüne sahip en kitlesel güç olan PYD en önemli aktör durumunda. Bugüne kadar Suriye Kürtlerinin taleplerini dilendiren PYD temkinli bir politika izleyerek çatışmaların dışında kaldı. Merkezi otoritenin giderek zayıflamasıyla birlikte Suriye Kürtleri nihayet yönetime el koydu.

Suriye Kürtleri Öz Yönetimlerini Kurdu

15 Temmuz günü içerisinde PYD'nin de bulunduğu Batı Kürdistan Halk Meclisi (MGRK) ile Suriye Kürt Ulusal Meclisi (ENKS), bölgenin en büyük Kürt kenti Qamişlo'da **"Kürt Yüksek Heyeti"**nin kurulduğunu ilan etti. Batı Kürdistan Demokratik Toplum Hareketi (TEV-DEM) çatı örgütü olarak, Kürt

kırtma siyasetine karşı Ortadoğu halklarının birleşik, özgür geleceği yanında saf tutmaya çağırıyoruz. Tüm ilerici, demokrat, devrimci güçleri her türlü pratik, politik yol ve araçla Güney Batı Kürdistan halkının statükoyu kırma yönelimini desteklemeye, gerek Esad rejiminin gerekse de faşist TC rejiminin saldırılarına, müdahale girişimlerine karşı çıkmaya çağırıyoruz" diyerek sonlandırdı.

halkının güvenliğini sağlamak üzere ise Halk Savunma Birlikleri (YPG) kuruldu. 19-22 Temmuz'da halk meclisi komiteleri öncülüğünde Kobani, Afrin, Dêrka Hemko ve Amude kentlerinin yönetimleri ele geçirildi. **"Burada olanlar halkımızı korumak için yapılan hareketlerdir. Kimseye karşı değildir"** (25 Temmuz, ANF) sözleriyle süreci yorumlayan PYD lideri **Salih Müslüm**, Suriye Kürtlerinin gelişmeler karşısındaki yaklaşımını da özetliyor. **"Yüksek Kürt Konseyi"** Kürt illerinin nasıl bir modelle yönetileceği ve hangi bayrağı kullanacağını da tartışıyor. TC'nin, **"Esad bu alanları Kürtlere bıraktı"** iddialarının aksine Esad muhafızları, örneğin Qamişlo'da tüm telefon ve internet bağlantılarını keserken, Halep'te üç Kürt gencini öldürdü. YPG'nin ise vakit kaybetmeden misilleme eylemi gerçekleştirdiğini de eklemeli.

Kürt halkının yönetime el koyması dört parçaya yaşayan Kürtlerin mücadelesi açısından tarihsel bir önem taşıyor. Söz konusu bölgede en güçlü örgütün PYD olması ise Türkiye'deki Kürtler ve doğrudan Kürt Ulusal Hareketi açısından da önemli bir kavşak. Söz konusu bölgelerde Kürt örgütleri öz yönetimi korumayı ve Suriye'nin bütünlüğü içinde haklarıyla var olmayı başarabilirse bu durum Kürt Ulusal Hareketi açısından tarihi bir kazanım olacaktır. Zira böylece PKK, Kandil'den farklı olarak Kürtlerin yasal düzlemde bir statü sahibi olmasına önderlik etmiş olacak.

Bu, TC'nin Suriye'de, direnişin başladığı günden bu yana yürüttüğü politikanın iflas etmesi anlamına gelecek. Kuşkusuz bu durum PKK'nin tüm parçalardaki Kürtler üzerindeki etkisini artırması anlamına gelecek. Öte yandan Türkiye Kürdistanı'nda yürüttüğü savaşında Kandil'den sonra ikinci ancak yasal düzlemde "meşru" bir alan yaratmış olacak. Suriye Kürtlerinin öz yönetimlerini kurması Türkiye Kürdistanı'nda, Kürt halkının mücadelesinin yükselmesine vesile olacağı söylenebilir. Suriye Kürtlerinin kazanımlarını kabul etmeyen, Kasımpaşa ağzıyla **"eyvallah demeyen"** TC'nin, doğrudan bir işgalden çok SUK ve Hür Suriye Ordusu üzerinden Kürtlerin öz yönetimlerine saldırması ise çok uzak bir ihtimal değil.

Suriye'nin geleceği henüz belirsizliğini korusa da Suriye Kürtleri öz yönetimlerinden geri adım atmaya niyetli görünmüyor.

TKP/ML ve MLKP dava tutsaklarından açıklama

H. Merkezi: Sincan F Tipi hapisanesinde bulunan TKP/ML ve MLKP dava tutsakları, Suriye Kürdistanı'nda Kürtlerin mücadelesine destek çağrısında bulundu. Tutsaklar; Ortadoğu'nun kadim ve mazlum halklarından Kürt halkının bin yıllardır egemenlere karşı yürüttüğü ve uğ-

Ankara polisi iş başında (!)

Ankara: Ankara'nın Keçiören ilçesinde devrimci, demokrat, yurtsever gençlerin aileleri polisler tarafından aranarak emniyete çağrılıyor. Çağrılanlar arasında okurumuz **Ramazan Cebeci** dışında ÖDP, Gençlik Muhalefeti ve BDP'li gençler bulunuyor. 20 Temmuz Cuma günü okurumuz Cebeci'nin babasının cep telefonu polisler tarafından aranmış ve 23 Temmuz günü emniyette olması söylenmiştir. Okurumuzun babası gelmeyeceğini belirtmesine rağmen polis defalarca aramaya devam etmiştir. Daha sonrasında okurumuzun babası avukatla görüştüğünden sonra emniyete gitmiştir.

Okurumuzun babasının önüne içerisinde çeşitli isimlerin ve eylem fotoğraflarının olduğu kalınca bir dosya konulmuş ve "oğlunuz böyle davranmaya devam ederse alacağız" diye tehdit edilmiştir. Polis okurumuzun "TKP/ML'den yetiştirilip PKK'ya geçtiğini"(!) söylemiş, PKK gençlik örgütlenmesinde faaliyet yürüttüğü söylenerek aileyi korkutmaya çalışmıştır. Ayrıca okurumuzun babasına, **"size psikolojik destekte bulunuruz, oğlunuzla konuşun gelsin Emniyetteki spor ve çeşitli faaliyetlerimize katılın, oğlunuzu el birliği ile bu 'terörist'lerden kurtaralım"** diyerek aileyi ajanlaştırmaya çalıştıklarını açıkça ortaya koymuşlardır.

Devlet bizi ne kadar korkutmaya, sindirmeye çalışırsa çalışsın biz Özgür Gelecek Gazetesi okumaya ve halkın sesi olmaya devam edeceğiz.

(Ankara ÖG okurları)

Malatya'daki devlet gerçeğini tanıyalım!

Doğanşehir'in Sürgü beldesinde bir süredir devam eden faşist baskılar, 28 Temmuz günü Ramazan davulcusu bahane edilerek fiili saldırıya dönüştü. Davulcuyla tartışan **Hasan Hüseyin Evli ve ailesi**ne saldıran bir grup, Kürtler ve Alevilere küfür ederek, tekbir getirerek ve İstiklal marşı okuyarak evin camlarını kırıp, ahırını ateşe verdi. Ertesi gün de 15 evi saran 500 kişilik faşist güruh, camları kırarak, evlerin üzerine ateş açtı, saldırıya uğrayan ailelere devlet yetkilileri **"buradan gidin, engel olamayız"** diyerek kimin yanında yer aldıklarını da açıkça gösterdi.

Ayrıca bu saldırı ile birlikte devlet gerçeği bir kez daha gözler önüne serildi. Alevilere yönelik bu saldırı münferit bir olay olmayıp son süreçte Sivas-Madımak davasının zaman aşımına uğraması ve son olarak da cemevlerinin ibadethane statüsüne alınmaması Alevi toplumunun inanç özgürlüklerinin önüne set çekilmesine paralel sürecin bir kesitidir. Ayrıca hemen her yerde görmeye alışık olduğumuz, Alevilikle bağdaştırılarak yozlaşmanın nemli tahtasında beyaz soykırımın ifadesi olan Kemalizm, cemevlerinin ibadethane statüsüne alınmaması ile bir kez daha gözle görüldü. Öyle ki Yargıtay cemevlerinin ibadethane statüsüne alınmasının Kemalist devlet geleneğine aykırı olduğunu belirterek 677 sayılı Tekke ve Zaviyelerin kapatılmasına ilişkin karar kapsamında böyle bir karar aldı.

Hatırlamak gerekirse Başbakan Erdoğan'ın Sivas davasının zaman aşımından düşürülmesi ve katillerin cezasız bırakılması kararına **"Hayırlı olsun"** demesi, AKP İzmir Milletvekili Ali Aşık'ın **"Orada yargılananların büyük bir kısmı orada yananlar kadar masumdur"** şeklindeki açıklaması katilleri açıktan sahiplenişin yalın ifadeleridir. Ayrıca Erzincan, Adıyaman, Aydın, İzmir ve Antep'te Alevilerin yoğun olarak oturduğu mahallelerde evlerin işaretlenmesi, katliam içerikli yazılamaların yapılması faşist İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin tarafından **"Üç beş çocuğun işi"** şeklindeki bir

açıklamayla geçiştirilirken, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün konuyla ilgili hazırladığı rapor ise **"Küçük yaşta bir çocuk tarafından oyun amaçlı yapılmış olabileceği"** şeklindeydi.

Bugün de yaşanan olay hükümet sözcüsü Bülent Arınç tarafından **"olay büyütüldüğü kadar vahim değildir"** sözleriyle savunuluyor.

Yaşanan saldırının ardından Alevilerin ve toplumun devrimci dinamiklerinin sessiz kalmadığı yapılan kitlesel eylemlerle gösterildi. Türkiye'nin dört bir yanında sokağa dökülen on binlerce kişi faşizme karşı mücadele çağrısını yineledi.

İSTANBUL

* **1 Mayıs Mahallesi:** Saldırı 30 Temmuz günü **Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği**, **Partizan**, **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği**, **DHF**, **Alınteri**, **ESP** ve **2 Eylül Kültür**

tür ve Dayanışma Derneği tarafından örgütlenen eylemle protesto edildi. 18 Mayıs Caddesi'nden Son Durak'a kadar yürüyen binlerce kişi oturma eylemi gerçekleştirdi.

* **Nurtepe:** HDK Kâğıthane Meclisi'nin çağrısıyla Sokullu Caddesi'nde biraraya gelen binlerce kişi **"Malatya Sivas olmayacak"** sloganlarını haykırarak yürüdü. Kitle yolun iki yönünü trafiğe kesti. Eylemde HDK adına yapılan basın açıklamasının ardından mahalleye yığınak yapan polis, kitlenin tepkisi ile karşılaşıncı kitleye panzer ve akreplerle saldırdı. Saldırıya taşlarla karşılık veren kitle, uzun süre ara sokaklarda çatışmayı devam ettirdi. Saldırı sırasında 10 kişi gözaltına alındı.

* **Gülsuyu:** 29 Temmuz gecesi Gülsuyu-Gülensu'da yapılan eylemin ardından daha kitlesel bir eylem yapma kararı alan **ESP**, **Halk Cephesi**, **KÖZ**, **Maltepe Pir Sultan Oluşumu** ve **Partizan**; 30 Temmuz günü gün boyu sokak sokak gezerek akşam yapılacak eyleme çağrı yaptı. Gülsuyu Son Durak'ta **"Katliamcı devlet hesap verecek! Hepimiz Aleviyiz, hepimiz Kürdüz"** pankartı açan kitle, binlerle yürüyüşe geçti. Heykel'e yürünen eylem, yoldan geçen araçlar korna çalarak; alkışlayıp sonra da eyleme katılarak destek verdi. Eylemde kitlenin önü panzer ve çevik kuvvetle kesildi. **"Katil polis Gülsuyu'ndan defol"** sloganları atan kitlenin kararlılığı karşısında çevik kuvvet geri çekilmek zorunda kaldı.

* **Sarıgazi:** 30 Temmuz Pazartesi 5 bin kişi ile yürüyen Sarıgazi halkı, Kaymakamlığın önünde bekleyen kolluk güçlerine **"Katil polis Sarıgazi'den defol"** sloganlarıyla tepki gösterdi. Eylem festival alanında yapılan basın açıklamasının ardından sona erdi.

* **Taksim:** 30 Temmuz'da **PSAKD**, **HDK İstanbul İl Meclisi**, **ESP**, **Partizan**, **DHF**, **SDP**, **Mücadele Birliği** tarafından örgütlenen kitlesel eylemde Taksim Tramvay Durağı'ndan Tünel'e kadar yüründü. Tünelde sona eren yürüyüşün ardından eylem basın açıklamasının okunmasıyla son buldu.

* **Kartal:** İçerisinde Partizan'ın da bulunduğu Kartal Emek ve Demokrasi Güçleri 3 Ağustos günü Ahmet Şimşek Koleji önünden Kartal Meydanı'na bir yürüyüş düzenledi. Eylemde **"Malatya Sivas olmayacak"** pankartı açıldı.

İZMİR

Saldırı İzmir'de Konak Eski Sümerbank önünde gerçekleştirilen bir eylemle protesto edildi. Açıklamanın ardından devrimci ve demokratik kitle örgütleri HDK'nin AKP il binası önünde yapacağı basın açıklamasına destek vermeye gitti. Kitle AKP il binası önüne geldiğinde ise polis barikatıyla karşı karşıya kaldı. Bu durumu protesto eden kitle önce barikata yüklenip sonra oturma eylemine geçti. Burada HDK tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

ANKARA

30 Temmuz günü Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri tarafından örgütlenen eylemde AKP İl binasına yapılan bir yürüyüşle saldırı protesto edildi.

H. Merkezi: Ankara'nın Mamak ilçesine bağlı Ege Mahallesi'nde **Eski**

Mamak'ta yıkıma karşı direniş

Çöplük adıyla bilinen bölge yıkımın hedefi oldu. 27 Temmuz sabahı çevik kuvvet polisleri ve panzerlerle mahalleye girmeye çalışan yıkım ekipleri halkın direnişi ile karşılaştı.

Gaz bombaları ve tazyikli su ile evlerini savunan halka saldıran polis, 15 gecekonduyu yıkmak istedi. Bölge halkı ise 15 gecekonduvan sonra sıranın tüm evlere gelece-

ğini söyleyerek yıkımlara tepki gösterdi. Ara sokaklarda süren çatışmalar NATO yoluna sığırdı.

Halkın yıkımlara karşı direnişi sabah 09.00'dan akşam 16.00'ya kadar devam etti. Halkın tepkisine rağmen polis yıkım yapılacak bölgeyi ablukaya alarak 15 evi yıktı. **"Yol yapımı için boş evleri yıkacağız"** diyen belediye ekipleri halkın eşyalarını dışarı attı.

“İleri demokrasi” ülkesinde katledilen iki devrimci

H. Merkezi: “İleri demokrasi”, devletin AKP eliyle yüzüne takmış olduğu kokmuş bir maskedir. “İleri demokrasi”nin bir ürünü olarak bu devletin sözcüleri her “demokrasi”, “özgürlük”, “kutsal yaşam hakkı” dediğinde sokak ortasında nice Baranlar, Uğurlar; karakol diplerinde nice Ceylanlar, sınırda nice Roboskiler vuruldu. Her “işkenceye sıfır tolerans” dediğinde; sokak ortasında insanlar polis tarafından ölesiye dövüldü, Engin Çeber gibi nice devrimciler gözaltında katledildi, Suzan Zengin ve birçok tutuklu hapishanede uygulanan tecrit ve tırtman koşulları nedeniyle yaşamını yitirdi, gaz bombaları silah olarak kullanılıp eylem yapan halkın üzerine boca edildi ve insanlar katledildi.

Bütün bunlar bir yana devlet; yüzünde duran o kokmuş “ileri demokrasi” maskesini devrimci, demokrat ve yurtseverler söz konusu olduğunda takmaya bile gerek duymadı. “İşkenceye sıfır tolerans” yalanı; devrimci, demokrat ve yurtseverler söz konusu olduğunda “**işkenceye sonsuz tolerans**” gerçeğine dönüşmeye devam etti. Geçtiğimiz günlerde bedenlerini toprağa ama kendilerini sonsuzluğa uğurladığımız iki devrimcinin katledilmesi; bunun en somut örneği olarak karşımıza dikildi.

Ali Çelik işkence ile katledildi

Geçtiğimiz günlerde Dersim Xozat'ta bir köylü tarafından kaza sonucu vurularak yaralanan MKP gerillası **Ali Çelik (Gürkan)**, tedavisi için götürüldüğü sırada Erzincan yolunda yakalanmış; hastanede tedavi görmesi gerekirken işkenceye maruz kalmış ve son olarak da 20 Temmuz günü şehit düşmüştü.

Daha önce Kazan Vadisi'nde, Bêdlis'te gerillaları kimyasal silahlarla, yaralı yakaladığı gerillaları yakarak ya da askeri araçlarla sürükleyerek katleden ve de katlettiği her gerillanın bedenine tanınmayacağı kadar işkence yapmayı sistematik hale getiren devletin gerillaya olan tahammüslüğü, kendini gerilla Gürkan'ın bedenine uyguladığı işkencede bir kez daha açığa çıkarmıştır.

Ali Çelik'in cenazesi, memleketi Xozat'ta toprağa verildi. Halkın sahiplenmesi ile toprağa verilen Çelik'in cenazesine aralarında Partizan'ın da bulunduğu birçok devrimci, demokrat ve yurtsever kurum katıldı.

Cenaze töreninin ardından MKP-SB tarafından Çelik ile ilgili bir açıklama yayımlandı. Açıklamada Ali Çelik'in nasıl yaralandığına dair bilgi verilirken; “*Gürkan (Ali) yoldaşın yaralandıktan sonra tedaviye gönderilmesi anına kadar geçen zaman yaralının niteliğine göre kısa bir zaman olmayıp, geçen bu zaman, yoldaşın sağlığının günbegün kötüleşmesine yol açmıştır. Buna rağmen yoldaşın sağlık durumu ölümcül olmayıp tedavi edilebilir durumdaydı*” denilen açıklamada, “*yoldaşımızı yakalayan düşman, yoldaşın yaralı olmasına bakmaksızın ve yaralı olmasına aldırmadan ağır işkencelere tabi tutmuştur. İşkencenin yapıldığı yüzündeki morluklardan kanıttır. Nitekim, yoldaşın yakalanmadan önce sağlığının ölümcül derecede ağır ol-*

mayıp, bilakis gezebilen durumda olduğuna, yakalanırken yanında bulunan demokrat insanlar da şahittir” denilerek, Çelik'in işkencede katledildiğinin altı çizilmiştir.

Devlet Hasan Selim Gönen'i katledeceğini duyurmuştu

DHKC tarafından polise yönelik eylemlerin gerçekleşmesinin ardından devlet görevlileri, o kokmuş “ileri demokrasi” maskesini takmaya bile gerek görmeden yaptıkları resmi açıklamalarla ve polis birimlerine dağıttıkları devrimcilerin resimleri ile bu eylemleri gerçekleştirdikleri iddiasıyla katledeceğini ilan etmişti.

20 Temmuz günü İstanbul Gazi Mahallesi'nde çıkan bir çatışmada polis ticari araç içerisinde bulunan Sultan Işıklı ve Hasan Selim Gönen'i yaralı olarak yakalamış; ancak hastaneye kaldırılan Gönen'i burada katletmiştir.

Gönen'in katledilmesinin ardından DHKC tarafından bir açıklama yapıldı. Açıklamada gerçekleşen çatışmaya değinilerek, Hasan Selim Gönen'in yaralı yakalandığını belirtmiştir.

Devlet hala işkencecileri koruyor

383. hafta

İstanbul: Cumartesi Anneleri'nin bu haftaki eyleminde 20 Temmuz 1992 tarihinde evinden çıkan ve bir daha kendisinden haber alınmayan Hasan Gülünay'ın akrabası Zeki Eyi, 12 Eylül 1994'te Ankara'da otobüs durağından polis tarafından götürüldükten sonra bir daha kendisinden haber alınmayan Kenan Bilgin'in kardeşi İrfan Bilgin, 21 Mart 1995'te gözaltına alındıktan işkenceyle öldürülen Hasan Ocak'ın kardeşi Ali Ocak konuştu.

İHD yöneticisi Avukat Gülseren Yeleri de Sedat Semih Ay'ın İstanbul Emniyet Genel Müdür Yardımcılığı'na terfi ettirilmesine dikkat çekerek, devletin hala işkencecileri savunmaya devam ettiğini belirtti. Haftanın açıklamasını Canan Kaftancıoğlu yaptı.

384. hafta

Cumartesi Anneleri, bu hafta “Abdurrahim Demir'in failleri nerede?” diye sordu. Daha sonra bu haftaki basın açıklaması için sözü Cumartesi insanlarından Neriman Demir aldı. Demir, toplumun belleğinden silinmek istenen gerçekler için burada olduklarını ve kayıpların akıbetlerinin açıklanması için hükümetin gerekli siyasi iradeyi göstermesini istediklerini ifade etti.

96 SAG ve ÖO şehitleri anıldı

Kartal: TUYAB, 1996 yılında Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi eylemlerinde yaşamını yitiren 12 devrimciyi Sarıgazi Mezarlığı'na gerçekleştirdiği bir yürüyüşle anı.

23 Temmuz günü Sarıgazi Bölge Hastanesi'nde bir araya gelerek Sarıgazi Mezarlığı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştiren TUYAB “**96 süresiz açlık grevi ve ölüm orucu şehitleri ölümsüzdür**” yazılı pankart açtı. Yol boyunca 12 kızıl karanfilin resimlerini taşıyan kitle “**Yaşasın**

ölüm orucu direnişimiz”, “**Devrim şehitleri ölümsüzdür**” vb. sloganlar attı.

Sarıgazi Mezarlığı önünde sona eren yürüyüşün ardından kitle '96

ölüm orucu şehidi **Ali Ayata**'nın mezarı başında bir anma yaptı. Burada gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından TUYAB adına yapılan açıklamada “*Ölümsüzleşen 12 kızıl karanfilimizi bir kez daha saygıyla anıyoruz. 69 gün süren direniş sonucu devlet geri adım attı ve Eskişehir tabutluğu kapatıldı. Direnişte 12 devrimci tutsak şehit düşerken, onlarca tutsak gazi oldu. Ödenen bedellerle bu saldırıda devlet geri adım attı*” denildi.

Loç halkından HES'e geçit yok

H. Merkezi: Daha önce Cide Loç Vadisi'nde yapılması planlanan HES projesi için defalarca kez iptal kararı verilmişti. Kararlara rağmen devam eden HES projesi 27 Temmuz tarihinde tekrar Kastamonu İdare Mahkemesi kararıyla durduruldu.

15 Aralık 2009'da 233 köylünün başlatmış olduğu mücadele sonucu durdurulan projeye ilişkin yapılan açıklamada; “*Loç Vadisi halkı, yaşam alanlarını, suyunu, kültürünü sonuna kadar korumaya yemin etmiştir. Verdiğimiz hukuki mücadele sonuna kadar devam edecek*” denildi.

Tekirdağ'da Haziran ayı hak ihlalleri

Tüm hapishanelerde olduğu gibi Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishane'de de hak gaspları devam ediyor. Tutsaklar gazetemize yazdıkları mektup ile Haziran ayında yaşadıklarını aktardılar:

* **H. Tahsin Akgün**'ün ziyaretçisine, Fikret Kara'nın yolladığı saz verilmedi. Aynı şekilde **Sadık Çelik**'in ziyaretçisinin Fikret Kara'ya kitap ve çorap yatırması engellendi.

* **Coşkun Akdeniz**'e ailesi tarafından yollanan el örmesi yünlü çoraba ilişkin 2. ACM'ye yaptığı itiraz kabul edildi. Söz konusu çorabın incelenmesi yapıldıktan sonra sahibine verilmesi kararı alındı. Çorap şu an incelemede.

* İnfaz Hakimliği 2 mektuba, 3 faksa ilişkin yapılan itirazı reddetti.

Tekirdağ'da pencereler yeniden kaynak yapıldı

H. Merkezi: Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishane'de sohbet alanının pencereleri yeniden kaynak yapıldı. Hatırlanacağı üzere bu pencereler daha önce hapishanede çıkan yangın sırasında tutsaklar boğulma tehlikesi ile karşı karşıya kaldığı için kırılmıştı.

Konu ile ilgili gazetemize mektup yazan Tutsak Partizanlar pencerelerin daha önce de kaynak yapıldığını hatırlatarak; "Bu alanda yaz sıcaklarında yeterli hava sirkülasyonu olmadığı için astım, nefes darlığı gibi rahatsızlıkları bulunan tutsaklar ve ziyaretçiler olumsuz etkilenmektedir. Ancak hapishane yönetimi bu uygulamada ısrar etmektedir" dediler.

"Önderimiz ve halkımız özgürleşene kadar..."

İstanbul: Ülkemiz hapishaneleri özgürlük uğruna mücadele eden insanlarla doludur. Devrimci mücadeleyi göze alan ve bu uğurda bedel ödeyen insanlara devlet, pervasızca saldırmaya devam ediyor. Tecrit içinde tecrit yaşatmaktan tutun da dışarıyı da yarı açık hapishaneye dönüştürmeye kadar.

Faşizmin bir ismi de hapishaneler. Devlet, hapishaneleri gündeminde en üst sırada alarak burada mücadeleyi geriletmeyi ve devrimci ve yurtseverleri yıldırma hedefliyor. Ama bugüne kadar görülmüştür ki zaman zaman kişiler üzerinde başarılı olsa da devrimci, yurtsever tutsaklar karşısında devlet hep aciz kalmıştır.

Bu yerlerden biri de Bakırköy Hapishanesi'dir. Birçok hapishanede olduğu gibi Bakırköy'de de devlet, sistemli bir şekilde hareket ederek tutsaklara saldırmakta, mücadele sonucu kazanılan hakları gasp etmekte ve hasta tutsakları ölüm eşiğine gelmeden bırakmamaktadır. Bakırköy Hapishanesi bize hiç de yabancı değildir. Suzan Zengin ve Hediye Aksoy sürecine yakından tanıyoruz. Bakırköy Hapishanesi önünde her hafta eylem yapan Tutuklu Aileler Derneği (TUAD) Başkan Yardımcısı **Baysal Karademir** ile özelde Bakırköy genelde hapishanelerde yaşananlar üzerine kısa bir röportaj gerçekleştirdik.

- Son zamanlarda hapishanelere devlet nezdinde bir yoğunlaşma var ama aynı zamanda tutsaklar açısından da bir direniş söz konusu...

- 1 yıla yakındır Sayın Abdullah Öcalan'dan hiçbir haber alınmıyor. Ve Bakırköy'de olduğu gibi birçok hapishanede arkadaşlar çeşitli eylemler yapıyor. AKP hükümeti, kendi faşizan hareketlerini Kürt halkı üzerinde uygulamaya çalışıyor. Hem tecriti ağırlaştırıyor hem de Kürt halkına baskı uyguluyor. Roboski'de olsun, Urfa'da hapishanede 13 kişinin katledilmesi olsun; yapılanlar bunlara karşı bir protesto. Hapishanedekiler de kapılara vurarak protesto ediyorlar.

- Bakırköy Hapishanesi'ni seçmenizin nedeni nedir?

- Halkımız burada olduğu için, halkımızla beraber yaptığımız ve kamuoyuna ulaşma amacıyla daha iyi ses getirdiği için. Ama bunu her yerde yapmayı düşünüyoruz ve yapacağız da. Daha önce Tekirdağ'da

yapmıştık, şimdi Kandıra'da düşünüyoruz. Yaptığımız eylem sürekli. Eylemlilik planlarımız değişmediği müddetçe de müzakere Oslo görüşmeleri kabul edilene kadar devam edeceğiz TUAD olarak.

- Bakırköy Hapishanesi'nde şu anda durum nedir?

- Şu anda arkadaşlara saldırıyorlar. Tutuklu arkadaşların özel defterlerine el koyuyorlar, defterlerdeki yazılara propaganda davası açıyor ve arkadaşlara hücre cezası veriliyor. Hasta arkadaşları revire çıkarmıyorlar, elleri kelepçeli muayene edip, rastgele ilaç yazıyorlar. Dışarıdan gelen, mektuplar, kitaplar vs. vermemeye çalışıyorlar. Telefonda görüştürmemeye çalışıyorlar. İçeride yazılan şikâyet dilekçelerini yetkililere vermiyorlar. Ortak alana haftada 10 saat çıkarmaları gerekirken çıkarmıyorlar. 1 saat ya çıkarıyorlar ya da hiç çıkarmıyorlar. Havalandırmalara 12 Eylül tarzıyla çıkıyorlar. İctima şeklinde uygulamaya çalışıyorlar. Şu anda arkadaşlar şiddete maruz kalıyorlar.

- Sizce bu saldırıların amacı ne?

- AKP hükümeti soykırım politikası uyguluyor. Onu halkımız ne kadar boşa çıkarırsa artık hapishanelerdeki arkadaşlarımız üzerine yıkmaya çalışıyor. İnsanları sindirmeye çalışıyor. Ama Kürt halkı direnmiyor. Saldırıları her zaman boşa çıkarmışlardır. İnanıyorum ki bunu da boşa çıkaracaklardır.

- Hapishanedeki yaşam koşullarından biraz bahsedebilir misiniz?

- Sağlıksız, hijyen olmayan bir ortam söz konusu. Mesela yemeklerin içinden bir şeyler çıkıyor. Tüm hapishanelerde böyle durum. Mesela bizim 300'e yakın hasta tutsağımız var. Doktor rapor vermiş, infazının yapılmaması, ceza almaması üzerine, AKP hükümeti ve hapishanedeki faşist anlayışlar infazlarını devam ettiriyor ta ölene kadar. Hiçbir gün kalmadı ki bir ölüm haberi, bir kötü haber almayalım. Hapishane-

Bakırköy'de tecrit eylemi

İstanbul: Mektup yoluyla gazetemize ulaşan Bakırköy Kadın Hapishane'de tutulan tutsak Partizan **Hiyem Yolcu** son süreçte hapishanede yaşananları anlattı. Yolcu, mektubunda "2011 Ağustos ayında Hediye Aksoy'un tedavi koşulları ile ilgili idare ile görüşme yapmak istemiştik. Ancak görüşme için koğuştan alınan arkadaşlarımıza saldırı olmuştu. Biz bu saldırıya karşı koymak isterken hırpalanmıştık. İşte bu olayla ilgili olarak Bakırköy Adliyesi'nde 'görevli memura mukavemetten' hakkımızda

soruşturma başlatılmış. 13 Haziran günü ben, Gülcan Taşkıran ve Hediye Aksoy savcılığa ifade vermek üzere götürüldük. Saldırıya uğradığımız halde yine bizlerin soruşturmalık olması yeni bir durum değildir. Siyasi tutsaklara bu şekilde yaklaşabilmelerinin nedeni mevcut mücadele düzeyi ve kitlelerin sahiplenişinin yetersizliğidir. Bu ve benzeri soruşturma ve davaları duyarlı kamuoyunun aktif bir şekilde takip etmesi, tutsaklara yönelik haksız uygulamalara tepki göstermesi hapishanelerdeki saldırıları azaltacaktır" dedi.

Mektubunda PKK lideri A. Öcalan'a

den gelen ölümler tutsakların hastalıkları, hastaneye götürülmemesi.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Bizler mücadelemizi her zaman sürdüreceğiz. Önderimiz ve halkımız özgürleşene kadar, tutsaklarımızı özgürleşene kadar mücadelemizi yürüteceğiz.

Tecrit işkencesine dur demek elimizde

İstanbul: Tecride Karşı Mücadele Platformu, hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine dikkat çekmek amacıyla Galatasaray Lisesi önünde **28 Temmuz** günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Platform adına yapılan açıklamada, tecridin insanlık suçu olduğu, hapishanelerde ölümlerin devam ettiği, son olarak 11 Temmuz günü Kürkçüler F Tipi Hapishane'de BDP Adana eski il yöneticisi Haki Kuru'nun geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdiği hatırlatıldı.

Açıklamada Tekirdağ F Tipi Hapishane'de yaşanan hak gasplarına dikkat çekilerek şöyle denildi: "Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishane'de hak gasplarını ve insanlık dışı uygulamaları protesto eden görme engelli Gülnaz Akkurt, Adem Kurt, Müslüm Polat ve Zeki Yıldırım, çıkarılan yangın bahane edilerek, hapishane müdürlerinin nezaretinde gardiyanlarca feci şekilde işkenceye maruz kalmışlardır. Bu işkenceye dur demek elimizde."

uygulanan tecridin 1. yılının dolduğuna dikkat çeken Yolcu "3 milyon kişinin imzası ile iradesi olduğunu beyan ettiği Öcalan'ın tecriti Kürt ulusunun tecritidir. Öcalan üzerindeki tecrit derhal sonlandırılıp sağlık, güvenlik ve özgürlük koşulları sağlanmalıdır. Bu savunularla PKK/PJAK'lı siyasi tutsak kadınların 27 Temmuz'da yaptığı 1 günlük açlık grevi, görüşe çıkmama, kapı dövme, slogan atma, sayımı zorlaştırma eylemlerine TKP/ML, TKEP/L, TKİP, MLKP tutsakları olarak destek verdik" dedi.

Almanya İşçi Sınıfın önderi: Ernst Thälmann

"Ernst Thälmann'ın yaşamı gerçek bir devrimcinin ve önderin, devrimci Marksizm'i tümüyle kavrayarak sınıf savaşının ateşinde yoğrulduğunu ortaya koyuyor. Devrimci bir yapıya sahip olmak yeterli değildir. Aynı zamanda, devrimci teori silahını iyi kullanmakta da usta olmalıdır. Teoriyi bilmek de yeterli değildir. Aynı zamanda sağlam bir bolşevik karakter ve uzlaşmazlığa sahip olmak gerekir. ... İşçi sınıfının çıkarlarına gerçek anlamda hizmet edecek her şeyi ne pahasına olursa olsun yapmaya hazır olmalıdır. Proletaryanın çıkarları yanında kişisel yaşantısını ikinci planda tutmayı başarabilmelidir". (G. Dimitrov, Sovyetler Birliği hakkında belge toplayan bir grup Parisli öğrenciye mektup)

Almanya işçi sınıfının ölümsüz önderlerinden Ernst Thälmann (Teddy) Hamburg'da 16 Nisan 1886'da yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Çocukluğu ailesinin Hamburg Eilbek'te sebze, kömür satan ve yük taşıma işleri yapan küçük dükkanında geçti. Küçük yaşlardan itibaren çalışmaya başladı.

Daha 10 yaşında iken, Kasım 1896'da başlayan ve bir yıl süren iş bırakma eylemi yapan liman işçileri ile tanışmıştı. İş bırakma eyleminde işçiler çetin bir mücadele vermişti. Liman işçilerinin sosyal, politik konuşmaları onu derinden etkilemişti. 1904 yılından itibaren bir yük gemisinde kazancı olarak çalışmaya başladı. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na kadar, Hamburglu liman işçilerinin hakları için yoğun bir şekilde mücadele verdi. 1913'ten 1918'e kadar bir çamaşırhanede şoför olarak çalıştı. 1915'te as-

kere alındı ve batı cephesine gönderildi. 15 Mayıs 1903'te Almanya Sosyal Demokrat Partisi'ne üye oldu. Kısa bir süre sonra **Almanya Ticaret, Nakliyeciler ve Karayolu İşçileri Derneği**'ne katıldı. Ekim 1918'de askerden izne geldi ve dört arkadaşı ile birlikte cepheye geri dönmedi. 1918 yılının sonlarında **Bağsız Sosyal Demokrat Parti**'ye (USPD) katıldı.

Hamburg İşçi ve Asker Şurası'nın kuruluşunda yer aldı. 1919 yılının Mart ayında USPD Hamburg başkanı ve Hamburg Belediye Meclisi üyesi oldu. 1920'de Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve Spartakistler grubunun öncülüğünde 1918 sonunda kurulan KPD'ye geçti. Thälmann'ın çabalarıyla Hamburg USPD, Almanya Komünist Partisi (KPD) ile birleşti ve bu birleşme **Almanya Birleşik Komünist Partisi** adı ile de tanındı. Hamburg USPD üyelerinin yüzde 98'i KPD'ye geçti.

Çok geçmeden politik faaliyetleri nedeni ile İşçi Kurumu'ndaki işinden atıldı. Aynı yıl Komintern'in Moskova'daki III. Kongresine, KPD temsilcisi olarak gitti ve orada Lenin'le tanıştı. 18 Haziran 1922'de milliyetçi Consul Organizasyonu militanları evine el bombası attı. Thälmann eve o gün geç gelmişti.

23 Ekim 1923'te başlayan ve 25 Ekim 1923'e kadar süren Hamburg ayaklanmasını örgütleyecek ve doğrudan katılacaktı. Ancak ayaklanma başarısız oldu. Ayaklanmayı analiz edecek ve partinin Bolşevikleşmesi gerekliliğine dikkat çekecekti. 1924'te ise KPD milletvekili oldu. Aynı yıl Komintern'in V. Kongresi'nde Başkanlık Kuruluna ve KPD'nin başkanlığına getirildi.

latti. ÇKP önderliğinde Çin halkı gericiyoz kültüre, düşüncelere, kapitalist yollarına karşı savaş başlattı. Parti içinde ve yönetimde bürokratizme karşı mücadele etti, siyasette doğrudan bir özne olarak kitlelerin inisiyatifini açığa çıkardı. BPKD iktidarın ele geçirilmesinden sonra iki çizgi mücadelesinin sürdüğü kültür alanına yönelik kitlelerin inisiyatifini harekete geçiren tarihteki ilk örnekti.

* **13 Ağustos 1969:** Ereğli Demir-Çelik İşletmeleri işçilerinin 12 Ağustos 1969'da başlayan grevini Bakanlar Ku-

1933 yılında Gestapo tarafından tutuklanmasının ardından uzun süre toplama kamplarında, hücrede tutuldu. 18 Ağustos 1944'te Buchenwald Toplama Kampı'nda Adolf Hitler'in emri ile kurşunlanarak öldürüldü.

Hitler faşizmine karşı mücadele

Thälmann, 1925 yılında Almanya Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde aday oldu. Oyların yüzde 13.2 sini aldı. 1927'de Berlin'de bir mitingde uğradığı saldırıda yaralandı. Neuen Deutschen Bauernzeitung gazetesinin 1931 yılı 4 no'lu sayısına gönderdiği mektupta şunları yazıyordu: "Nasyonal sosyalistlerle, Alman milliyetçisi yalancılar sizlere Young Plan'ının (Versailles anlaşmasına göre Alman İmparatorluğu'nun savaş tazminatı ödemesi ile ilgili son plan) yırtılması, savaş tazminatlarının ödenmemesi ve Halklar Birliği'nden çıkma sözü veriyorlardı; ama mecliste Komünist Partisi'nin, savaş tazminatlarının ödenmemesi ve Halklar Birliği'nden çıkma ile ilgili gensorusunu oylamaya cesaret bile edemediler."

Mektupta milliyetçilikle ilgili kendi düşüncelerini de vurguluyordu: "**Ulusal ve sosyal özgürlük için ileri!**" Bir yıl sonra Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Hindenburg'a karşı Adolf Hitler'in dışında tek aday oldu. KPD'nin sloganı: "Kim Hindenburg'u seçerse, Hitler'i seçmiş olur. Kim Hitler'i seçerse, savaşı seçer" olacaktı.

Kısa bir süre sonra Almanya Sosyal Demokrat Partisi SPD'ye; Nasyonal Sosyalizme karşı tek cephe oluşturmak amacı ile "Antifaşist Eylem" yapma, 1933'te Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi iktidara geldiğinde, Thälmann, Hitler'i düşürmek için genel greve gidilmesi teklifini götürdü; fakat bir sonuç çıkmadı. Hitler'in zorla düşürülmesi amacıyla tüm sol ve liberal partilerin birleşip bir Halk Cephesi oluşturulması için çalıştı. KDP seçimlerde devlet aygıtının faşistleştirilmesi, sokaklarda Naziler tarafından uygulanan kitlesel teröre karşı gündelik mücadelenin anti-faşist eylemlerden oluşmasını, faşist harekete karşı kendini korumayı, Nazi tehlikesini bertaraf edebilmek için militanca bir mücadelelenin gerekliliğini savundu. Alman ideolojisi ve özellikle revizyonist Sosyal Demokrasinin körüklediği yasalara bağlılık alışkanlığına ve Nazilere karşı militanca ve silahlı kitlesel eylemlerin gerekliliği parti tarafından propaganda

rulu bir gün sonra 30 gün erteledi.

* **24 Ağustos 1975:** Alibeyköy'deki Sungurlar Genel Makine Kazan Fabrikası'nda "sendika seçme özgürlüğü olmadığı" gerekçesiyle 18 gündür direnişte bulunan Maden-İş Sendikası'na bağlı 400 işçi direnişe geçti, jandarma saldırdı.

* **20 Ağustos 1981:** Dev-Yol davasından tutuklu bulunan devrimci Mustafa Özenç Adana'da idam edildi. Mustafa Özenç 1959 Samsun doğumluydu.

* **15 Ağustos 1984:** PKK, Hakka-

edildi.

1933'te KPD'nin 5 Mart seçimlerinde uygulanan teröre rağmen kazandığı 81 milletvekilliği geçersiz ilan edildi ve KPD yasaklandı. Bunu izleyen dönemde terör giderek Yahudi nüfusa yöneldi. 1933'te Nazi terörü iyice sertleştiğinde Ernst Thälmann, 3 Mart 1933'te, seçimlerden iki gün önce ve Reichstag (Berlin parlamento binası-Naziler tarafından yakılmıştır) Yangını'ndan birkaç gün sonra, Berlin'de tutuklandı.

Thälmann dışarı ile irtibatının önlenmesi amacıyla, çok sıkı korunan tek kişilik bir hücreye (tecrit) kondu. Dava dosyası hiç açıklanmadı. Naziler, rejimin Georgi Dimitrov'a karşı yürüttüğü Reichstag Yangını davasında başarısızlığa uğramasının ardından ikinci bir başarısızlık daha istemiyordu.

Tutuklandığı süreye kadar, Weimar Cumhuriyeti'nde 1925 yılı ile 1933 yılları arasında Almanya Komünist Partisi (KPD) başkanlığı yaptı. 1933 yılında Gestapo tarafından tutuklanmasının ardından uzun süre toplama kamplarında, hücrede tutuldu. 18 Ağustos 1944'te Buchenwald Toplama Kampı'nda Adolf Hitler'in emri ile kurşuna dizilerek öldürüldü.

1933'te başlayan İspanya İç Savaşında XI. Uluslararası Tugay ve bu tugaya bağlı bir tabur **Ernst Thälmann Taburu** olarak adlandırıldı. KPD önderi için uluslararası komünist hareketin yürüttüğü "**Ernst Thälmann'a özgürlük**" kampanyası sonuç vermedi.

Yaşamının 11 yılını Nazi toplama kamplarında ağır işkence ve tecrit altında geçiren Ernst Thälmann, mücadeleden asla vazgeçmedi. Bulabildiği her fırsatı partisiyle iletişim kurmak, siyasi sürece dahil olmak ve partinin politikalarını öğrenmek için harcadı. Nazi zulmü altında zindanlarda direnişin bir simgesi haline geldi. Dünyanın dört bir yanında onun için komünist partiler harekete geçti. Dünyayı tehdit eden Hitler faşizminin boyun eğdiremediği, teslim alamadığı, diz çöktüremediği bir önder olarak işçi sınıfına ve devrimcilere ilham kaynağı oldu. (Kaynak: tr.wikipedia.org/wiki/Ernst_Thälmann)

Tarihten kısa kısa...

* **23 Ağustos 1305:** Cesur Yürek filmine konu olan İskoç yurtsever Sir William Wallace Londra'da işkenceyle öldürüldü.

* **22 Ağustos 1876:** Feshane işçileri greve gitti.

* **19 Ağustos 1936:** Faşistler İspanyol şair Federico Garcia Lorca'yı kurşuna dizdi.

* **13 Ağustos 1966:** Başkan Mao Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni baş-

ri'ye bağlı Eruh ve Şemdinli ilçelerinde jandarma karakolları ve resmi dairelere saldırarak silahlı mücadeleyi başlattı. 15 Ağustos atılımı Kürt ulusunun imha inkar ve asimilasyona karşı çığ gibi büyüyecek mücadelesinin ilk adımıydı.

* **8 Ağustos 1991:** İzmir'de binlerce Metaş işçisi aileleriyle birlikte yürüdü. En büyük demir-çelik fabrikalarından biri olan Metaş, 16 aydır kapalıydı.

* **10 Ağustos 1992:** Özgür Gündem gazetesi köşe yazarı Hüseyin Deniz Ceylanpınar'da devlet güçleri tarafından öldürüldü.

Evrensel Bakış "Amerikan Ordusu Dönüşümden Geçiyor"

ABD Genel Kurmay Başkanı General Raymond T. Odierna'nın "Amerikan Ordusu Dönüşümden Geçiyor" makalesi-Turquie Diplomatique'nin 42. sayısında yayımlandı. Makale ABD'nin politikalarındaki Asya-Pasifik hattını birinci sıraya yerleştirmesini ABD ordusu açısından değerlendiriyor. Makalede gözümüze çarpan noktaları şöyle sıralayabiliriz...

Birinci olarak, ekonomik krizin etkisini artırması sonucu ABD ordusunun daraltılması gündemde... ABD askeri alana en fazla yatırım yapan emperyalist ülkelerden biri olarak bu durumdan kesinlikle rahatsız ancak yapacağı başka bir şey de yok. Raymond'un açıklamasına göre ordunun yaklaşık 80.000 kişi civarında bir azalmaya gitmesi bekleniyor. Ancak bu azalma ABD'nin muharip gücünde bir azalma anlamını taşıyor. Aksine ABD emperyalizmi operasyonel güçlerinin kapasitesini artırmayı hedefliyor. Genel Kurmay Başkanı'nın açıklaması konvansiyonel ve özel operasyon güçleri arasında koordinasyonun geliştirilmesi gerektiğini açıklıyor. Bu noktada ABD ordusunun kullandığı kavramlar olarak "derinlik" ve "çok yönlülük" karşımıza çıkıyor. ABD ordusunun "derinlik" kavramıyla, emperyalist çıkarlarına tehdit olabilecek bir dizi gelişmeye yanıt verebilecek kapasiteye erişmesi kastediliyor.

Bu anlamda ABD'nin çıkarlarına karşı duran bir dizi toplumsal hareket ve farklı emperyalist grupların oluşturacağı tehlikenin "bertaraf" edilmesi hedefleniyor. "Çok yönlülük" kavramını ise Raymond şöyle açıklıyor: "Ulusal güvenlik liderlerimize sorunlarımızı çözmeleri için hem kapasite hem de öldürücülük sağlayan bir dizi seçenek sağlamalıyız". ABD ordusu, "sivil" yöneticilerine kolaylık sağlayabilecek askeri ve sivil ilişkileri geliştirmeyi hedefliyor. Zaten genelde bunun yapıldığından bahsedilebilir. Bunun bir yönüyle de doğru olduğu kabul edilebilir, ancak bahsedilen bölgenin Asya-Pasifik olması, dünyanın en büyük kara ordularının bu bölgede bulunması, ülke siyasetlerinde orduların oldukça belirleyici bir pozisyonda olması, ABD açısından askeri ve sivil ilişkileri politikacılarından ayrı olarak askeri kanadının da geliştirilmesini önemli hale getiriyor.

İkinci olarak, ABD'nin küresel hegemonyasının zayıfladığını görebiliyoruz. Bush döneminin bütün doktrinleri neredeyse terk edilmiş durumda. Bunun nedenini sadece Bush'un yerine Obama'nın geçmesi olarak okumak doğru olmayacaktır. Aksine ABD burjuvazisinin önceliklerinin değişmesi olarak görmek daha doğru bir yaklaşım olacaktır. Hatırlayalım ABD Bush döneminde "önleyici savaş/müdahale" doktrinine sarılırken pratik tutumu Irak örneğinde görüldüğü gibi tek taraflı hareket etme üzerine kuruluydu. Aradan 10 yıl bile geçmeden doktrin iflas ederek yerini "ortak operasyonlar" dönemi almıştır. Genel Kurmay Başkanı Raymond, "tüm operasyonların ortak, hükümetler-arası, araçlar-arası ve çok-uluslu bir ortamda gerçekleşmesi gerektiğine" (...) inanıyoruz" diyerek hegemonya zayıflamasının kabul edildiğini ve emperyalistler arası çelişkilerin daha fazla keskinleşeceğini, kamplaşmanın artacağını söyleyebiliriz.

Üçüncü olarak NATO'nun çok daha fazla işlevselleşeceği, Türkiye gibi ordularıyla öne çıkan ülkelerin daha fazla kullanılacağı anlaşılıyor. ABD'nin Avrupa'da tuttuğu acil müdahale gücünü NATO tugaı olarak görevlendirme düşüncesi Türkiye gibi ülkelerin daha fazla savaş mevzilerine sürülmesi anlamını taşıyor.

Dördüncü olarak öne çıkan nokta Asya-Pasifik'e öncelik verileceği ama Ortadoğu'nun da ikinci sırada yer alacağı görülüyor. Ve bu bölgelerin şekillendirilmesi hedefleniyor. Türkiye'nin rolü de en fazla bu noktada açığa çıkıyor. Türkiye, ABD ve ABD'nin diğer yarı-sömürgeleri ile birlikte Ortadoğu'da ABD'nin çıkarlarını korumak adına daha fazla sorumluluk yüklenecek.

Beşinci olarak ABD, en deneyimli savaş gücünü kaşla göz arasında Asya-Pasifik'e kaydırmış durumdadır. Çin'in gelişiminin durdurulması için girişilen bu mücadele nasıl sonuçlanır şu andan bilemeyiz ama emperyalistler birbirleriyle dalaşırken, halklara verdikleri tek gelecek ise geleceksizliktir. Emperyalistlerin içerisine girdiği sürecin tek anlamı dünya halklarının daha fazla ayaklanacağıdır.

Londra 2012 Olimpiyatları Başladı

27 Temmuz-12 Ağustos arasında sürecek olan olimpiyatlar, İngiltere'de başladı. Gündemde olimpiyatlar olmasından kaynaklı genel anlamda spor-siyaset ilişkisine bir kez daha göz atmanın faydalı olacağını düşünüyoruz.

Spor turnuvaları kapitalist emperyalist sistemde tek başına bir müsabakayı ifade etmez, çoğu zaman (ya da her zaman) çok daha fazlasını ifade eder. "Futbol sadece futbol değildir" sözü bunu çok iyi özetler. Elbette spor müsabakalarının her zaman için ekonomik bir getirisi vardır ve bunun sonucu olarak da egemenler ekonomik çıkarları için de bu organizasyonları düzenlerler. Örneğin 2002 Dünya Kupası'nın sadece televizyon hakları 1.2 milyar İsviçre Frangına mal olurken, elbette elde edilen gelir bundan çok daha fazladır. Ancak yazımızda ekonomik yönden ziyade, egemenler açısından sporun diğer amaçları üzerinde duracağız.

Spor hem ulusal kimliğin inşası hem de propaganda aracıdır

Egemenler her zaman, sporun halk kitleleri üzerindeki etkilerini kendi amaçları için değerlendirmeye çalışırlar/çalışmıştır. Ulusal kültürlerin gelişmediği yerlerde spor ulusal kimliğin inşasında değerlendirilmiştir.

Spor aynı zamanda, egemenlerin propaganda alanı olarak da "hizmet" etmiştir. Leni Riefenshtahl'ın 1936 Berlin Olimpiyatları sonrası, faşist Almanya'nın propagandasını yapmak üzere çektiği "Olympia" filmi bunun ilk örneklerindedir. Filmin en önemli sahnelerinin Hitler'in ödül törenlerindeki gövde gösterilerinden oluşması ve filmin Venedik Film Festivali'nden ödül alması, spor ve sanatın nasıl bir işleve sahip olduğuna dair bize fikir verir.

Yumuşak Güç (Soft-Power) aracı olarak spor

Emperyalistler arası çelişkiler her konuda kendisini gösterir. Emperyalist devletler milyar dolarları bulan yatırımları bu alana boş yere yapmıyorlar. Geniş halk kitleleri üzerinde ideolojik etkilerini artırmak için bu tarz "yatırımlar" oldukça önemlidir. Kamuoyunda burjuva "aydınlar" bilhassa emperyalistlerin halk kitleleri üzerindeki etkisini artırması için uğraşır dururlar. "Yumuşak Gücü" ABD'de Clinton

yönetiminde Ulusal İstihbarat Konseyi Başkanlığı ve Savunma Bakan Yardımcılığı yapan Joseph S. Nye JR şöyle tanımlıyor: "yumuşak güç ise kaynağını büyük oranda o ülkenin kültürü, değerleri ve politikalarının meşruiyetinden alır".(*) Emperyalistlerin yarı-sömürge ülkelerindeki halk kitlelerini etkileyebilmek, kendilerine özendirebilmek için ekonomik ve askeri güçten çok daha fazlasına ihtiyaçları vardır. Ve emperyalist güçler bu alana yaptıklarının da karşılığını almışlardır.

1896-2010 tarihleri arasında en fazla madalya alan ülkelere bir bakalım: Amerika (2551), Rusya-SSCB (1204), Almanya (1099), İngiltere (737), Fransa (730). Bu ülkelerin aynı zamanda dünya siyasi arenasında en fazla sözü geçen ülkelerden olması tesadüf olabilir mi?

Bir başka kıyaslama da ABD-Çin rekabeti açısından yapılabilir. 2008 Pekin olimpiyatlarında kazanılan madalya sayısına baktığımızda Amerika'nın 110,

Çin'in ise 100 madalya alması aradaki rekabetin emperyalistler arası dalaşın yansıması olduğunu net bir şekilde gösteriyor.

Bu arada Londra Olimpiyatlarında Çin'in başarısı, özellikle de yüzmede Çinli 16 yaşındaki kadın yüzücünün erkekleri geride bırakarak dünya rekoru kırması, tartışmalara neden oldu. Çin'in, sporcuları kölece çalıştırdığından dem vuruldu.

Kitleleri düzen içinde tutmanın en kolay yolu

Spor sadece emperyalistler arasındaki dalaşı göstermez, egemenler açısından bir başka "kullanım değeri" halk kitlelerinin düzenlerine yedeklenmesidir. 1978 Dünya Kupası'na ev sahipliği yapan Arjantin'in başındaki darbeci General Forge Rafael Videla'nın, halkın ilgisini ülkedeki

işkencelerden, gözaltında kayıplardan futbola çekmek için propaganda faaliyetlerine hız vermesi bir örnek olarak karşımızda durur. İşin daha "ilginç" tarafı da başarılı olmasıdır. Gerçekten de '78 Dünya Kupası'nı Arjantin kazandığında bütün ülke "tek vücut" olarak bunu kutlamıştır.

Spor siyaset bağlantısı üzerine o kadar çok örnek vardır ki... Berlusconi'nin 1986'da AC Milan'ın başına geçmesi ve oradan başbakanlığa ulaşması, Arjantin'de Juan Domingo Peron'un Racing kulübüne yatırım yapması ve hala Racing taraftarların takımın sahaya çıkarken Peron Marşı'nı okuması, 1994 yılında multi milyoner Mauricio Macri'nin Boca Juniors'u satın alması ve ardından vali adaylığına yükselmesi, UEFA kupasını alan Galatasaray'ın Diyarbakır'da maçlar oynaması gibi örnekler egemenlerin kitleleri düzenlerine yedeklemek için sporu (elbette ki en fazla futbolu) kullandıklarına dair örneklerdir.

* Bakınız: www.ekopolitik.org/public/news.aspx?id=5488&pid=905

İrlanda'da cumhuriyetçiler "Yeni IRA"yı kurdular

Kuzey İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadele eden 4 örgütten 3'ünün birleştiği açıklandı. Oluşan **Yeni IRA**; Gerçek IRA, **Geçici IRA** ve Uyuşturucuya Karşı Cumhuriyetçi Eylem örgütlerinden oluşuyor. Birleşmenin en dikkat çekici noktası ise, oluşan "Yeni IRA"nın bünyesinde birkaç yüz kişilik silahlı gücün olmasıdır.

Yeni oluşumun "Silahlı Konsey"inin yaptığı açık-

lamada şöyle deniyor: "Kapsamlı istişarelerin ardından, İngiliz devletinin silahlı kuvvetlerine karşı silahlı eylemlere katılmış İrlanda cumhuriyetçileri ve bir takım örgütler, birleşik bir yapı içinde, tek bir önderlik altında, İrlanda Cumhuriyet Ordusu (IRA) tüzüğüne bağlı olarak bir araya gelmiştir."

Yeni IRA, 1916 Bildirgesi'ndeki temel noktaların gerçekleştirilmesine bağlı kalacağını açıkladı. Örgüt silahlı mücadele yürütmesinin nedenini şöyle açıkladı: "İngiltere'nin, İrlanda halkının ulusal kendi kaderini tayin ve bağımsızlık gibi temel haklarını inkârından kaynaklanmaktadır."

Gerçekleri Araştırma Komisyonu: Hindistan katliamı yaptı!

28 Haziran 2012 tarihinde 23 Adivasi Chattisgarh eyaletinde Hindistan devletinin Yeşil Av Operasyonu sırasında öldürülmüştü. Bu operasyon Eylül 2009'da Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'e yönelik olarak başlatılmış ve bu dönemde binlerce insan işkenceden geçirilmiş, katledilmiş ve yerlerinden zorla göç ettirilmiştir.

Katliam öncesinde köylüler, toprakların kullanımı ve dağıtımına karar alacakları ve muson yağmurları öncesinde her yıl düzenlenen tohum festivali üzerine tartışma yürütecekleri bir toplantı almışlardı. Bu toplantı sırasında gece geç saatlerde "güvenlik" güçleri tarafından etrafları sarıldı ve köylülerin üzerine ateş açıldı. Bu saldırı sırasında 23 köylü yaşamını yitirdi. Konu ile ilgili örgütlenen Gerçekleri Araştırma Komisyonu'ndan Mumbai'den film yapımcısı **Kamal K. M'**nin yazdığı makale 24 Temmuz'da yayımlandı ve katliamın ayrıntıları da ortaya çıkmış oldu.

Hindistan'da kabile halkına yönelik devlet katliamı üzerine rapor:

"Köylüleri kordon altına aldı- lar ve rastgele ateşe başladılar"

Dandakaranya; Chattisgarh, Orissa, Maharashtra ve Andhra Pradesh eyaletlerinin içinden geçerek uzayıp giden ormanlık bir alandır. Sanskritçeden serbest çeviriyle kelime anlamı "Cezalandırma Cangılı"dır.

Chattisgarh bölgesindeki Bijapur'da bulunan Kottaguda köyüne girdiğinizde ilk izlenim dinginliktir. Evler bir saldırıya karşı katı bir şekilde durur.

On gün sonra katliamın herhangi bir izine rastlayamadık

Bizler Hindistan'ın farklı yerlerinden, farklı mesleklerle ve farklı eğitim durumlarına sahip 30 kişilik bir gruptuk. Grupta daha önce benzer araştırma komisyonlarında bulunmuş **Avukat Tharakam**, Prasanth Halder, **V.S Krishna**, Avukat Raghunath, **C. Chandrasekhar**, R. Shiva Shankar ve **Ashish Gupta** gibi isimler vardı. Bunlardan bazıları **Demokratik Haklar Örgütleri Koordinasyonu** şemsiyesi altındaki çeşitli insan hakları örgütlerinin üyesiydiler. Biz avukatlar, öğretmenler, devlet memurları, öğrenciler, eski sendika aktivistleri ve medya çalışanları olarak tek bir amaç için birleştik: 28 Haziran gecesi tam olarak ne olduğuna dair gerçeği ortaya çıkarmak.

Köye girdiğimizde ağır bir hava vardı. Orada gördüğümüz tek insanlar çalılıklar arasındaki ağır silahlı paramiliter güçlerdi. Bunlar ya COBRA'nın (elit bir militer birim) güçlerindendi ya da CRPF (Merkezi Yedek Askeri Güç)...

Beej Pondum'da yaklaşan tohum festivalini tartışmak üzere bir toplantı vardı. Islak bir muson akşamıydı... Saat 22.00'de KOBRA güçleri ve CRPF köylüleri kordon altına aldı ve rastgele bir şekilde ve hiçbir uyarı yapmaksızın ateş açmaya başladı.

İlk saldırı batıdan geldi ve amında üç Adivasi öldürüldü. Bunun hemen ardından diğer üç yönden de ateş edilmeye başladı. Dehşet içindeki köylüler koşmaya başladı; bazıları saklanmaya çalışırken bazıları kendi köylerine kaçtı. Ne var ki, mermiler bir 30 dakika daha yağmaya devam etti. Ardından, sanki ölüleri araştırmak için CRPF güçleri bölgeyi aydınlatan iki işaret fişeği attı. Sonra ruhsuzca yavaş bir şekilde olay yerine gittiler ve bıraktıkları cesetleri topladılar.

Ulusal medya usulünce olayı hükümet versiyonuyla bildirdi. Fakat ertesi sabah öldürülenlerin gerçekte köylüler olduğu yavaş yavaş ortaya çıktı. Bu gerçekte bir katliamdı. Rastgele öldürdükleri kurbanların kabile köylüleri olduğu açıktı. Bazı gazete ve TV kanalları hatalarını düzelttiler ve gerçeği ifade ettiler. Bazıları ise hala düzeltmediler.(...)

Bu bölgedeki kabileler geçmişte de çeşitli saldırganların ellerinde şiddete maruz kalmışlardı. Feodal lordlar, iktidar hırsıyla tecavüz ve soygunla köylüleri terörize ettiler. Aynı şekilde post-sanayileşmiş hükümet, kabile bölgesindeki halkın refahını görmezden geldi. Bu adaletsizliğe karşı reaksiyon olarak, Maoistler halkı bu saldırganlıktan kurtarmak için devrimciler olarak ortaya çıktılar.

2005 Haziranı'nın başında, Chattisgarh hükümeti, kabilelerin birbirine kışkırtıldığı, Raj'dan (İngiliz sömürge yönetimi) öğrendikleri böl ve yönet politikasını uyguladıkları **Salwa Judum** başlığıyla suç çeteleri hareketini destekledi. Eski Birleşik Dantewada bölgesindeki Adivasiler, Chattisgarh Eyalet Hükümetinden silah ve eğitim desteği aldılar. Maoistleri destekleyen kabileleri büyük bir cinnetle terörize ettiler. 600'den fazla köyü yaktılar, 100'den fazla Adivasiyi öldürdüler ve birçok cinsel şiddet olayı

yaşandı. Binlerce Adivasi kamplarda yaşamaya zorlandı, 70 binden fazla kabile üyesi, Dantewada ile uzun bir sınırı olan Andhra Pradesh'e sürüldü.

Andhra Pradesh'in farklı bölümlerinden biraraya gelen Maoistler, onlara davetsiz misafirlerden nasıl korunacaklarını öğrettiler, çiftçilik tekniklerini organize ettiler, kadınlarını güçlendirdiler ve onlara giyinmeyi öğrettiler. Bir bütün olarak ele alındığında, Dantewada ormanlarının kabileleri kendilerini Maoistlerle güvende hissettiler.

O korkunç 28 Haziran gecesinde olan da köydeki halkın çeşitli sorunlarını tartışacakları rutin bir toplantıdan başka bir şey değildi. Başbakanın im ettiği gibi kimse Hindistan hükümetine karşı bir hareket içinde değildi.

Gerçekleri Araştırma Komisyonumuz Sarkeguda ve Kottaguda arasındaki serbest bölgeye girdiğinde kederli bir şarkı söylendiğini duyabiliyorduk. Köyün kadınları bir evin çevresinde toplanmıştı. Bizi gören ilk kadın ağlamaya başladı, kadınlar sanki taziyyeye gelmiş uzak akrabalarını görmüş gibiydiler.

Köy halkı etrafımızda toplanmaya başladı. Erkekler, kadınlar, çocuklar her birinin hikayesi vardı, hepsini birden dinlemek imkansızdı. Oğullarını kaybetmiş olan anneler teselsiz bir şekilde ağlıyor, dullar ve çocuklar umutsuz bir şekilde bakıyordu. Birçok kişi ölmüş olan akrabalarının fotoğraflarını gösterdi bize, onları bir yiğitlik nişanı gibi taşıyorlardı. Birçoğunun gösterecek bu tür bir şeyi bile yoktu.

Birçok mağdur yaralarını ve vücutlarına girmiş mermileri gösterdiler. Köylülere rastgele saçılan mermiler yakındaki ağaçlara saplanmış olarak bulundu. Herkes konuştu ve biz de olayın gerçeklerini birleştirmeye başladık. 29 Haziran sabahı, CRPF, etraftaki sessizliği kontrol etmek için evinden dışarı çıkan son kurbanı öldürmüştü. Ardından CRPF'nin adamları iki kadını yakındaki tarlalara sürükledi ve üzerlerindeki elbiseleri yırttı. Başka üç kadın da tacize uğradı, dövüldü ve tecavüzle tehdit edildi.(...)

Şimdi CRPF ölenlerden üçünün Maoist olduğunu ve Chattisgarh eyaletindeki birçok polis merkezinde onlara karşı birçok ciddi şiddet suçlaması yer aldığı söylüyor. Gerçekte ise bu cinayetler tamamen keyfidir. CRPF şimdi de şaşkınlıkla yaptıklarına kanıt bulmak zorundadır. Eğer onların söylediklerine bir kıymet biçilecekse, şu açıktır ki ilk intiba yargısız infazla öldürme yönündedir.

Ulusal İnsan Hakları Komisyonu resmi bir gerçekleri araştırma komisyonu ile birlikte köylüleri ziyaret etmeyi ve o gece neler olduğuna dair gerçeğin peşine düşmeyi düşünmemiştir. Komisyon 12 gün sonra CRPF Genel Müdüründen bir rapor rica etmiştir. Bunun nasıl bir rapor olacağını herkes tahayyül edebilir.

Dandakaranya ormanlarında her zaman mevcut olan tek şey şiddet hükümetidir.

Açlık Yemen'de

Dünyanın gözleri Suriye'de. Ne Yemen'i gören var ne de Yemen'de açlıktan ölümü soluyan yüzlerce çocuğu... Kameralara, kucağında, takati kalmamış, zor nefes alan çocuğu ile bir annenin hüznü yakarışları yansıyor o kadar.

Açlığı veya açlık sorununu anlatmak için kapitalizmi ve onun nedeni olduğu sonuçları anlatmak gerekir. Açlık sorunuyla ilgili her şey kapitalizmde ve onun ekonomi yasalarında gizlidir.

Dünya zenginliğinin yüzde 90'ının, dünya nüfusunun yüzde 10'unu oluşturan burjuvazinin elinde olmasını sağlayan odur.

2011 yılında dolar milyonerlerinin sayısını 10.9 milyon kişiye çıkaran, milyonerlerin toplam servetini 42,7 trilyon dolara yükselten de odur.

Emperyalist ülkelerde, pazarda satılabilecek görsellikte olmadığı için yılda yaklaşık 220 milyon ton yiyeceğin, dünya çapında ise 1 milyar 500 milyon ton yiyeceğin çöpe atılmasının nedeni odur.

Dünya gıda kontrolününün, sayısı 10'u geçmeyen çok uluslu şirketin denetiminde olmasına olanak sağlayan odur.

Sadece Bill Gates'in bir yıllık gelirinin (50 milyar doların üzerinde) 14 Afrika ülkesinden fazla olmasını sağlayan odur.

Emperyalist ülkelerin silah ticaretine ayırdıkları sermaye miktarının yaklaşık 30 milyar dolar olmasını sağlayan odur.

Son 50 yılda dünyada kişi başına üretilen gıda miktarı sürekli artarken, açlık çeken insan sayısının azalmamasının nedeni odur.

Bir yanda 1 milyarın üzerinde insan açlık çekerken, diğer yanda 1 milyar 120 milyon insanın obez yaşamasını sağlayan odur.

Dünya genelinde her gün kronik açlık ve bu açlığın yarattığı sağlık sorunlarından dolayı ölenlerin sayısının ortalama 50 bin olmasının nedeni de odur.

İşte bu kapitalizmdir. Kapitalist özel mülkiyet, aşırı üretim ve aşırı kâr hırsıdır. İşte bu insanlığı açlıktan öldüren kapitalist sistemin ta kendisidir.

Açlık bugün Yemen'de. Yarın Somali'de, Kenya'da, Etiyopya'da, Asya'da, Latin Amerika'da... Her yerde ve her daim...

"... Bir öyle şaşılabilir dünya ki burası/balıklar kahve içerken/çocuklar süt bulamıyor/İnsanları sözle besliyorlar/Domuzları patatesle..."(Nazım Hikmet)

“Devrimci kararlılığımızı eleştiri ateşinde sınıdık, zaaf lar özeleştiri ateşine verildi!” (3)

- Geçen yıl şehit düşen Yurdal Yıldırım ve Mazlum Erenci hakkında ne söyleyebilirsiniz? HPG güçleri ile aynı çatışmada şehit vermenin önemi sizce nedir?

- Her ikisi için de birçok şey anlatılabilir. Ve kuşkusuz anlatılacaktır. Yurdal yoldaş genç yaşında gerillaya katılan, savaşın uzun yılları içinde pişmiş, aldığı birçok görev ile deneyim sahibi olmuş bir gerillaydı. Mazlum daha çok genç yaşta faşizmin gerçekliğiyle tanışmış, ulusal bilincin ayırıcılığına varmış ve tavrını gerilla savaşından yana belirlemiştir. Zulüm ve sömürü karşısında her ikisi de genç yaşta savaşmayı seçmişlerdi. **İki farklı örgüt saflarında ancak ortak bir tavır alarak...** Şehit düşmeleri de yaşamları kadar değerli ve öğreticidir. Her ikisi de düşman karşısındaki direnişleriyle ölümü ayaklar altına almış ve yücelmişlerdir.

Halkın saflarında ortak bir düşmana karşı ayrı da olsa savaşan ve bedel ödeyen her örgüt bizim için değerlidir. Ödenen bedeli halkımızın ödediği bir bedel olarak anlar ve sahipleniriz. Partimizin anlayışı budur. Ancak ortak bir görev sırasında birlikte şehit vermek çok daha başka bir şey. Bu bir kan bağıdır. Ve manevi değeri tartışmasız bir ağırlığa sahiptir.

Partimiz diğer devrimci örgütlerle birlikte birçok ortak direnişe katılmış ve bedeller ödemiştir. Bu anlamda bize yabancı olan bir şey değil. Ancak PKK ile biz daha yakın denebilecek zamana kadar birbirine yabancı iki örgüttük. Dahası tarihte karşı karşıya geldiğimiz dönemler dahi olmuştur. Ancak bugün birbirimizi daha fazla tanımaya, anla-

maya ve savaşımızda daha fazla ortak nokta yakalamaya çalışıyoruz. Bu dayanışmanın ortak düşmana karşı daha güçlü bir savaş vermek için gerekli olduğunu düşünüyoruz. Dahası Partimizin Kürt ulusal mücadelesini daha iyi anlaması ve üzerine düşen görevlerin ayırıcılığına varıp yerine getirmesi için de bu gereklidir.

İşte onların şehitliği bahsini ettiğimiz gerçekliğin içinde anlaşılıp anlamlandırılmalıdır. Onların şehitliği dayanışma ruhunu perçinlemiş ve düşmana karşı kinimizi ortaklaştırıp daha da bilemiştir.

- HPG ile ortak yürütülen çalışmalar ve askeri eylemler bazı kesimler tarafından farklı biçimde yorumlanıyor. Bu konuda söyleyebileceğiniz bir şey var mı?

- Bahsettiğiniz “farklı biçimde yorumlamaların” önyargı ve küçümsemenin ürünü olduğunu düşünüyoruz. Bu ikisi kötü alışkanlıklardır. Gerçekliğin nesnel bir şekilde değerlendirilmesini engeller ve devrimci bir bakış açısının oluşmasının önüne geçerler. Böyle düşünüyoruz ve bundan dolayı bu çeşit “farklı yorumlara” değer vermiyoruz. Ancak yine de bunların yarattığı bir güvensizlik var. Bunu gidermek gerekir. Ancak doğru bir bakış açısına sahip olduğunda pratik doğru değerlendirilebilir. Güveni yaratacak olan budur.

HPG güçleri ile birçok ortak çalışma yürütüyoruz, eylemler yapıyoruz ve bildiği gibi birlikte şehit verdik. Bunların önemine daha önce de değinmiştik. Ancak bu bütün faaliyetimizin sadece bir kısmıdır. Yoksa bütün faaliyeti ortak bir şekilde yürütmüyoruz. Ki bunun imkânı da zaten bulunmuyor.

Çünkü iki ayrı örgütüz, ideolojimiz, siyasetimiz, hedeflerimiz farklıdır ve bu genel anlamda bir ayrılmaya yol açıyor. Ancak biz bütün bunlar içinde ortak noktaların yakalanması gerektiğini düşünüyoruz. Çünkü söylediğimiz gibi bu ortak düşmana karşı daha da güçlü bir savaş yürütmek için ve partimizin Kürt ulusal mücadelesini daha iyi anlaması ve görevlerini yerine getirmesi için bu gereklidir. **Elbette bu ortaklaşmanın her iki örgüt açısından da kendi bağımsız siyasetlerini engellemeyecek şekilde, karşılıklı öğrenerek ve ortaya çıkan eksiklik ve hataları tartışıp aşarak, güçlü bir dayanışma yaratacağı açıktır.** Partimizin anlayışı budur, bunu yaşama geçirmek bizim görevimizdir. Eğer farklılıklardan bahsedilecekse, temelde ideolojik bir ayrım vardır ki bu bizi sadece ulusal hareketten değil, diğer bütün devrimci örgütlerden ayırır.

Partimiz TKP/ML, proletaryanın partisidir ve MLM ideolojiye sahiptir. Sınıfımızı başka herhangi bir sınıfa, ideolojimizi başka herhangi bir ideolojiye değiştirmeyiz. Bunlar bizim ayrıcalığımızdır. Bu kibirlilik olarak anlaşılmasın, vurgulamayı gerekli görüyoruz. Ülke gerçekliğine bakış açımız, bundan doğan stratejik yönelimimiz farklıdır. Kitlelere bakış açımız farklıdır. Gerilla savaşımızın niteliği, siyaseti ve görevleri farklıdır. Askeri şekilleniş ve görevler farklıdır. Bu farklar daha nice alt başlıkta ayrıştırılabilir. Ve biliyoruz ki her fark bir çelişkidir.

Ancak diğer yandan halk saflarında olan ve ortak bir düşmana karşı savaşan güçlerle farklılıklarımızın yanında

Halkın saflarında ortak bir düşmana karşı ayrı da olsa savaşan ve bedel ödeyen her örgüt bizim için değerlidir. Ödenen bedeli halkımızın ödediği bir bedel olarak anlar ve sahipleniriz. Partimizin anlayışı budur.

ortak bir zemine sahibiz ve bu ortak noktaları çoğaltmak ve güçlendirmek istiyoruz. Bunun devrimimizin çıkarına olduğunu düşünüyoruz. Bu bir görevdir. Elbette bu görevi yerine getirmek için kendi ideolojimize ve siyasetimize güvenmek ve tam da bu noktalarda güçlü durmak gerektiğinin de bilincindeyiz. Farklı ve ortak yanların ne kadar bilincinde olursak o derece güçlü bir dayanışma örebiliriz.

HPG ile ilişkilerimize yön veren bu anlayıştır. Öte yandan başka bir örgütle ortaklaşabilmek, sadece kendi farklı yönlerinizi değil, o örgütün farklı yönlerinin de ayırıcılığına olmayı ve buna uygun bir duyarlılığa sahip olmayı gerektirir. Bu duyarlılığa sahibiz ve HPG güçlerinden de gördüğümüz budur. Arkadaşlar, Dersim’de gerilla savaşını tekrar başlatmamızda bize birçok katkı sundular. Mütevazî öğretmenlerimiz oldular ve örnek bir dayanışma tavrı gösterdiler. Bunlar azımsanacak ya da küçümsemecek şeyler değildir.

Dahası bugün sadece HPG güçleri ile değil, gerilla savaşını yürüten devrimci bir örgüt olarak MKP-HKO ile de daha fazla ortaklaşmayı önemsiyoruz. Dersim’de TC devletine karşı savaşan üç örgütün, daha güçlü bir dayanışmaya ve ortaklaşmaya sahip olması hem düşmanımızı zayıflatacak hem de halkın savaşa sunduğu katılım ve desteğin artması yönünde güven verecektir. Partimizin meseleye bakış açısı budur.

Diğer yandan mevcut pratik üzerinden değerlendirdiğimizde bu yönlü görevlerimizi bütünlüklü olarak yerine getirdiğimizi düşünmüyoruz. Önümüzdeki süreçte bu yönlü daha sağlam adımlar atmak hedefimizdir.

Meselenin bir diğer yanı, bizim için

esas olan, **kendi gücüne dayanmak, kitlelere güvenmek ve partimizin önderliği konusunda** net bir anlayışa sahip olmaktır. Soruna yaklaşımın ideolojik zemininde bunlar vardır ve bugün doğru bir zeminde olduğumuzu düşünüyoruz. Ortaya çıkan hata ve eksikler de bu zemine sahip olduğumuz müddetçe giderilebilir.

Yine bu soruyla ilgili olarak eğer değişmek gerekirse bugün gerilla faaliyetini sürdürdüğümüz mntıkların sadece birinde HPG ile ortak çalışmalar içindeyiz. Yine MKP güçleri ile temasımız da sadece bir noktadadır. Bunun dışındaki faaliyet alanlarında ise ortak hareket etmiyoruz. Dersim'de gerilla savaşını tekrar başlattığımızda her iki örgütten de yardım aldık. Dayanışmanın güçlü örneklerini gördük. Bunları önemsiyoruz. Ancak bugün faaliyetimiz gelişmiştir ve kendi ayakları üzerinde hareket etmektedir. Halk savaşı stratejisinin daha güçlü bir şekilde kavranması, bunun bugünkü politik ve askeri görevlerinin kavranıp yerine getirilmesi anlayışına sahibiz. Ve gerek diğer örgütlerle olan ortak çalışmalarımıza gerekse kitle çalışması ve askeri faaliyetimize yön veren esas olarak bu anlayıştır.

- Partiniz bu yıl 40. yılını kutluyor. Gerilla cephesinden 40. yıl nasıl karşılamayı düşünüyorsunuz?

- 40 yıl çok önemli bir süre ve içinde önemli tarihsel deneyimleri barındırıyor. Partimiz, önder yoldaşın da vurguladığı gibi Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olarak doğdu ve 1972'de Türkiye topraklarında proletaryanın sancağı olarak göndere çekildi. Bu 40 yıl içinde, sınıf mücadelesinin nice çalkantısı içinde, partimiz ideolojik olarak daha da bilendi ve keskinleşti. Geçen bunca zaman içinde kavganın kıyısında köşesinde değil, tam ortasında yer aldı. Düşmanın zihnine kazınan hamleler yaptı, önemli darbeler aldı. Bu mücadele içinde yüzlerce yoldaşı şehit verdik, onlarla bay-

rağımız daha da kızıştı ve geride kalanlar olarak o bayrağı daha da sıkı kavradık. 40 yıl boyunca ne biz halkımızın ve düşmanımızın gündeminden çıktık ve ne de sınıf mücadelesini gündemimizden çıkardık. Kan can bedeli bir mücadeleyle yüce değerler yarattık. Başarısızlıklarımız dahi bize sundukları öğreticilikle ölçülmez değerlerdir.

40. yıl gerilla için öncelikle bu tarihsel deneyimin daha güçlü önemsenmesi ve kuşanılması anlamına geliyor. Bunun hiç de basit bir görev olmadığını bilincindeyiz. Dahası bunun sadece basit tarihsel olayları bilerek değil, bugüne ve geleceğe ışık tutabildiği takdirde mümkün olduğu bizim açımızdan nettir.

Bu anlamıyla öncelikle partili düzeyin yükseltilmesi, parti çizgimizin gerilla cephesinde güçlü bir şekilde yaşam bulması bizim açımızdan sürecin merkezindedir. Bu ise partimizin ideolojik rehberliğinin savaş alanında kurumsallaşması ve özümsemesi ile mümkün olacaktır. MLM ideolojisini ve onun yöntemini, diyalektik materyalizmi üst düzeyde kavramak. Söylediğimiz gibi kış boyunca çalışmalarımızın merkezine bunu aldık ve önümüzdeki süreçte 40. yıla hazırlığımızın en önemli ayağı da budur. Ve halk savaşımızın **üç sacayağı** yani parti önderliğinde güçlü bir savaş örgütünün, doğru bir kitle çizgisinin ve güçlü bir askeri pratiğin giderek daha üst boyutta inşa edilmesi bu şekilde mümkün olacaktır.

Bütün bunlar içinde askeri pratiğin esas halka olduğunu düşünüyoruz. Ve esas olarak buna yükleneceğiz. 40. yılda silah seslerimiz, düşman siperlerinde yankılanacaktır. Partimizin, partimize gönül vermiş olan kitlemizin bizden bunu beklediğinin bilincindeyiz ve söylemek gerekir ki bunun ağırlığını hissediyoruz. Önümüzdeki dönemde bu beklentiye de karşılayacak adımlar atacağız. Yoğunlaşmamız bunun üzerinedir ancak vurgulamak gerekir ki soruna eylem yapma sorunu olarak bakmıyoruz. Halk savaşı bir politik ikti-

dar mücadelesidir. Halk iktidarının kurulması hedefiyle yaşam bulur. Bu içinde olduğumuz aşamanın dışında böyledir. Ve savaşın yükseltilmesi, gereğine uygun sürdürülmesi, bunun bir gereğidir. Yapacağımız şey de budur. Bu gerekliliğe yaşam vereceğiz. Yeni bir ülkeyi halk savaşı ile kuracağız!

- Gazetemiz aracılığıyla halkımıza bir çağrınız var mı?

- Halkımızı, partimiz önderliğinde, halk savaşı saflarında örgütlenmeye ve savaşılmaya çağırıyoruz. Sömürücü zorbalardan, emperyalizmin sadık uşaklarının iktidarını yerle bir etmek için savaşılmaya çağırıyoruz. Bu sistemin değişmesi iyi niyetle, düzenlemelerle, reformizmle mümkün değildir ve demokrasi vs. bu sistemin sahiplerinin ağzında en aşağılık yalana dönüşmektedir. Bu yalanı onların ağzına tıkmak ise ancak devrimci savaşın güçlenmesi ile mümkün olacaktır. Halkımız, kendi iktidarını kurmak için partimiz önderliğinde silaha sıkıca sarılmalıdır. Zira bunun dışında başka kurtuluş yolu yoktur. Sadece boş hayaller vardır.

Kadınları, 2 Şubat şehitlerinin dağlarda yaktığı meşaleyle taşınmaları ve sa-

vaşmaları için dağlara çağırıyoruz. Halk savaşının siperlerini doldurmak, kadının gerçek kurtuluşunu devrimle sağlamak için bundan başka yol yoktur. Özgürleşmek, bu sistemde savaşla mümkündür. Ve devrim özgürleşen kadının ellerinde yoğrulacaktır.

Gençleri dağlara, savaşılmaya çağırıyoruz. Geleceği kazanmak, onu çalanları, karartanları yere sermek için halk ordusu saflarında savaşılmaktan başka yol yoktur. Bu sistem, halk gençliğinin zihnini uyuşturmaktan, yozlaştırmaktan, işsizliğe, geleceksizliğe mahkum etmekten başka gençliğe ne vaat ediyor? Gelecek üniversite kapılarında, umut iş bulma ilanlarında değil, Proletarya Partisi önderliğinde, Halk Savaşındadır. Halk gençliğini, yarını kazanmak için tüfeği omzuna asmaya çağırıyoruz.

Ve son olarak şehit ailelerine seslenmek istiyoruz. Çocuklarını, yakınlarını bu davaya bedel olarak verenler, herkesten fazla onların kavgasına sahip çıkmalıdır ve çıkacaktır. Şehitlerimizin özlemi, bu savaşın daha da büyümesi, kızıl bayrağımızın yükselmesidir. Onları evlatlarının bayrağını devralmaya çağırıyoruz! **(Devam edecek)**

Halk savaşı stratejisinin daha güçlü bir şekilde kavranması, bunun bugünkü politik ve askeri görevlerinin kavranıp yerine getirilmesi anlayışına sahibiz. Ve gerek diğer örgütlerle olan ortak çalışmalarımıza gerekse kitle çalışması ve askeri faaliyetimize yön veren esas olarak bu anlayıştır.

Askeri pratiğin esas halka olduğunu düşünüyoruz. Ve esas olarak buna yükleneceğiz. 40. yılda silah seslerimiz, düşman siperlerinde yankılanacaktır. Partimizin, partimize gönül vermiş olan kitlemizin bizden bunu beklediğinin bilincindeyiz ve söylemek gerekir ki bunun ağırlığını hissediyoruz.

Ordu Mesudiye Şehitleri: 16 Ağustos 1993'te Ordu'nun Mesudiye ilçesi Topçam nahiyesinde Ortaalan köyü mezrasında konaklayan gerilla birliğinin ihbar sonucu TC güçleriyle girdiği çatışmada **Nurgül Bölükbaş** ve **Muzaffer Kahraman** şehit düştü.

Nurgül ve Muzaffer'e...

Gerillalar için oldukça sıkıntılı günlerdi. Tokat'tan Ordu Mesudiye civarına geçtikleri günden itibaren başlarını ihbarlardan alamıyorlardı. Yıldız (Nurgül Bölükbaş) o günlerde farklı duygular yaşıyordu. Kendisi de Ordulu olduğu için memleketinde olmanın sevinci içindeydi. Fatsalhydi. Ailesiyle düşünsel açıdan epeyce mesafeliydi. Onları gerici olarak niteliyordu. Elinde silahıyla omuz omuza verdiği kadınlı erkekli yoldaşlarıyla bir gerilla olarak onların karşısına çıkmayı çok istiyordu. O yüzden heyecanlanıyordu.

Bölgenin iklim şartları onu zorluyordu. Kalıcı olan romatizmal bir hastalığı vardı. Ama Nurgül aldırış etmiyordu. Hemşireydi. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Hemşirelik Meslek Yüksekokulu mezunuydu. Bir süre de Sivas Devlet Hastanesi'nde çalışmıştı. Gerilla birliğinin sağhıkçısıydı. '93 Nisan sonlarında gerillaya katılmıştı. Amasya'ya bağlı Çengelkaya Jandarma Karakolu'na yapılan baskın eyleminde yer almıştı. İlk defa orada silahın ateşlemişti. Güçlü bir iradeye sahipti.

Onunla birlikte yine memleketinde olmanın güzel duygularını yaşayan diğer bir gerilla da **Muzaffer Kahraman**'dı. 1973 Ordu Gürgentepe doğumluydu. Gürgentepe çok uzak değildi. '91-92 yıllarında köylerine gelen silahlı Parti-

zanlarla tanışmış, onlardan çok etkilenmişti. O ilk izlenimleri yaşadığı zamanlarda, gerillaların kasabalarındaki bir halk düşmanını ölümlerle cezalandırmaları ve o eylemin yarattığı etki, kendisini daha derin duygulara götürmüştü. Ailesi yoksuldu. O yüzden dönem dönem İstanbul'a gidiyor, inşaatlarda çalışıyordu. Bütün çabasına rağmen yaşamın sıkıntıları bitmiyordu... *Gerilla zamanlarıydı.*

Daha önce de tanıdığı ve hayallerini süsleyen Partizanlarla yanyanıydı. Ama bir şeyi daha görüyordu; ilk kez tanıştığı o kişiler birkaç yılda çok değişmişlerdi. Daha da gelişmişlerdi. Muzaffer pratikçiydi. Kendini görevlere öneriyor, büyük bir istekle en iyisini yapmak için azami çaba sarf ediyordu. '93 Ağustos'unun sıcak günleriydi. Gerillalar ilk defa böylesine sık ihbarla karşılaşılıyordu. Gerillanın ilk defa gittiği her yeni alanda böyle şeyler yaşanabiliyordu. Bunun normal karşılanabilecek bir boyutu vardı. Kitle gerçekliği belirli düzeyde biliniyordu.

Özellikle milliyetçi duyguların güçlü olduğu muhafazakâr bir tablo vardı. 12 Eylül öncesinin ve birkaç yıl sonrasında da devam eden kitle gerçekliği değişmişti. Kolay değildi. Özellikle devletin devrimciler aleyhine yaptığı anti-propagandanın, yıldırma siyasetinin ve devrimcilere yönelik özel ele alınan güven kırma tutumunun etkileri görülüyordu.

Elbette ki tamamı öyle değildi. Gerillalar gerçekliği görüyorlardı. Girdikleri köylerde yaylalarda hem tabloyu anlatıyorlar hem nedenlerini kavratmaya uğraşıyorlardı.

16 Ağustos'ta Mesudiye'nin Topçam kasabasına bağlı Ortaalan köyü yakınlarındaydı gerillalar. Birlik kalabalıktı. Mezra küçüktü. Evler birbirinden uzaktı. Havanın kararmasına doğru gerillalar kendilerine yakın olan bir eve giriyorlardı. Aldıkları bilgilere göre üç evin kardeş evleri olduğu öğreniliyor. Üç ayrı grup şeklinde evlere yerleşiyorlar. Gerillalar köye girdiklerinde en alttaki evden

birisi kaçıyor. Mezraya yakın olan bir karakolun da olduğu Topçam kasabasına ihbara gidiyor. Gerillalar ise durumu bilmiyorlar.

Nurgül'ün de içinde bulunduğu grup ortadaki evdeydi. Orada bir hasta vardı. Nurgül hastayla ilgileniyordu. Hemşire olduğunu söylemesine karşın özellikle de kadınlara onu doktor gibi karşılıyordu.

Nurgül de elinden geldiğince yardımcı oluyordu. Gittiği evde de güzel ilişkiler kurup ilgilendiği insanlarda iyi izlenim bırakmıştı. Üst evdekiler bir süre sonra köye bir aracı geldiğini fark ediyorlar. Araç dikkat çekici, şüpheli hareketlerde bulununca gerillalar da harekete geçiyorlar. Acilen aşağıdakileri uyarmak gerekiyordu. Aşağıdakileri uyarmak için Muzaffer, Nurgül ve evin kızı yola çıkıyorlar. Üçü hızlıca mezra yoluna ilerliyorlar. Tehlikenin gelen araçtan öte çok daha önceden yakınlarına kadar geldiğini bilmiyorlar, kestiremiyorlar. İlk ateşte Nurgül ve Muzaffer şehit düşüyor. Evin kızı ise yaralanıyor. 16 Ağustos 1993 gecesi yaşananlar belki de göze alınan devasa bir savaşın içinde çok küçük bir parçaydı. Nurgül ve Muzaffer yazgılarına isyan etmişlerdi. Yaşanabilecek bir dünyanın düşüne adlanmışlardı. (**Düşleri Gerçeğe Dönüştürmek İçin.../Umut Yayıncılık kitabından kısaltılarak alınmıştır.**)

Şehitler mezarları başında anıldı

12. Munzur Doğa ve Kültür Festivali kapsamında Partizan kitlesi şehit düşen devrimcileri unutmadı ve hem şehitlerin mezarlarını hem de ailelerini ziyaret etti. **"Armenak Bakirciyan savaş andımızdır!"**

Nazımiye: Festivalin ilk gününde Partizan, 13 Mayıs 1980'de Karakoçan'da katledilen Armenak Bakirciyan'ın Nazımiye ilçesine bağlı Xarık (Aşağı Doluca) köyünde bulunan mezarını ziyaret ederek bir anma gerçekleştirdi.

Festival alanından Armenak'ın mezarına yürüyüş geçiren Partizanlar **"Armenak Bakirciyan yoldaş ölümsüzdür"** yazılı pankart açarak çeşitli sloganlar attılar. Anmaya yöre halkı da katıldı.

Ama etkinliğinde ilk olarak Armenak şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından Partizan adına yapılan konuşmada **"Armenak yoldaş halkların kardeşliğinin yaratılması ve yaşatılmasında önemli bir değer-**

dir ve yoldaşın bize olan çağrısı savaştır" denildi.

Yapılan anmanın ardından Partizan kitlesi konser alanına doğru sloganlar eşliğinde yürüyüş yaptı.

"Ali'nin mücadelesi mücadelemizdir"

Hozat: Festivalin 3. gününde Hozat'ta Yeni Demokrasi Aileleri Birliği (YDAB) tarafından geçtiğimiz günlerde yaralı yakalandıktan sonra, tedavisi engellenerek, işkence ile katledilen Ali Çelik'in mezarına bir yürüyüş gerçekleştirildi. Sloganlar eşliğinde Ali Çelik'in mezarı başına gelindiğinde YDAB adına bir açıklama yapıldı. Açıklamada Ali Çelik'in tedavisinin engellenerek katledildiği vurgulandı. Partizan'ın da kitlesel katılım sağladığı eylem **"Ali Çelik ölümsüzdür"** sloganıyla son buldu.

Anmaya katılan Partizan kitlesi, Hozat'ta mahalle dağıtımlarının yanı sıra esnafa da gazete dağıtımını yaptı. Dağıtım sırasında Ali Çelik'in ailesini de ziyaret eden Partizan; **"Ali'nin mücadelesi mücadelemizdir, acınız acımızdır"** dedi.

Kavgada ölümsüzleşenler

Katip Saltan: Almanya'da işçi olarak çalışan Katip Saltan, yurtdışına gittikten bir süre sonra Partizan faaliyetine katılır. Saltan, 19 Ağustos 1980'de faşistlerce alçakça katledilir. Cenazesi görkemli bir yürüyüşle Türkiye'ye uğurlanır.

Özcan Eşigüzel: Karşılı olan Özcan Eşigüzel, 1980'de lise yıllarında Edirne Uzunköprü'de şehit düştü.

Hüseyin Doğan: 1944 yılında Dersim'in Pülümür ilçesinde dünyaya gelen Doğan, ekonomik nedenlerden dolayı 1972 yılında işçi olarak Almanya'ya gider. 1976'da Türkiyelilerin ilk örgütlenmelerinden biri olan ATİF saflarında örgütlenir. Aynı zamanda Ulm'de aynı amaçlar için mücadele yürüten Ulm Halk Ocağı'nın da kurucularındandır. 16 Ağustos 1982'de şehitler kervanına katılmıştır.

Hüseyin Kılıç: Faşist TC'ye askerlik yapmayı reddederek halk ordusu saflarında mücadeleyi tercih eden Kılıç, 1964 yılında Dersim'in Zağge köyünde dünyaya geldi. Örgütlü bir sempatizan olarak silahlı grubuyla birlikte 20 Ağustos 1983 gecesi Pülümür'ün Sampaşa Karaderbent köyüne giderler. Kılıç burada bir kaza sonucu yaralanır. Sağlık ocağına götürülen Kılıç, ihbar üzerine yakalanarak yaklaşık 15 saat sonra 21 Ağustos 1983'te işkenceyle katledilir.

Tuncer Mengücek: 4 Ağustos 1985 tarihinde İstanbul'da çalıştığı inşaatın 8. katından düşerek yaşamını yitiren Tuncer Mengücek Kars'ın Büyükcatak köyünde yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelir. Öğrencilik yıllarında Devrimci Halkın Birliği saflarında mücadeleye atıldı. 1979'da DHB'nin Kaypakka-ya'nın düşüncelerini ret ettiğini kavrayarak Partizan saflarındaki yerini aldı. Defalarca gözaltına alındı. Her seferinde işkencehanelerden zaferle çıktı. Cuntayla birlikte partisiyle bağı koşturdu. Buna rağmen bulunduğu her alanda devrimin propagandasını yapıyordu. Askere gitmek zorunda kaldı. Terhis olduktan sonra yeniden bağ kurabildi.

Hasan Ataç: 1960'ta Dersim'de dünyaya geldi. Çok genç yaşta tanıştığı devrimcilerle. Tutuklu olduğu dönemde ser verip sır vermeme geleneğine bağlı kaldı. 13 Ağustos 1985'te İstanbul'da çatışmada şehit düştü.

Kepir Çatışması: 23 Ağustos 1992'de on kişilik bir gerilla birliği Ovacık'ın Kepir Yaylası mevkiinde bir ihbar sonucu pusuya düşürülür. Çatışma 12 saat sürer. Çatışmada Yıldız Ayriç, İmam Cem İştmez, Akın Uzun ve komutan Dursun Erkul şehit düşer.

Dursun Erkul: Dursun Erkul gerillanın Cemil'i idi. Tecrübeli ve militandı. 1980 öncesinde mücadeleye katılan Erkul, 1957'de Dersim'de doğmuş, ailecek taşındıkları Ankara'da büyümüştür. 1990'da gerillaya katıldı.

Yıldız Ayriç: 1968 Dersim merkez Çerme köyünde doğan Yıldız Ayriç (Eylem) yiğit bir gerillaydı. Cenazesi Dersim'in Birma köyünde top- rağa verildi. Cenaze töreninin olduğu gün Dersim, Mazgirt, Hozat ve köylerinde bir günlük kepenk kapatma eylemi gerçekleştirildi.

Akın Uzun (Ünal): 1965 Rize doğumlu Uzun, komsomol saflarındayken gerillaya katılır.

İmam Cem İştmez: 1973 Elazığ doğumlu Cem İştmez (Mete) aslen Dersim Ovacıkıdır. Konfeksiyon işçisi iken gerillaya katılır.

Gazel Meral: 1971 Dersim Ovacık Burnak köyü doğumlu Gazel Meral çatışmada yaralı olarak düşmanın eline düşmüş, işkence sonucu katledilmiştir.

FARKLILIKLARI KAVRAMAK (2)

FARKLILIKLAR, GÜÇLÜ BİRLİKTELİKLERİN KAYNAĞIDIR

Aslında, farklı olan, aynı zamanda farklı bir bilgidir, özelliktir, düşüncedir, davranıştır. Yani hayatın içinde olan ve bir şekilde kendine yaşam alanı bulan insana veya yaşama dair bir yansımadır. Her insan, içinde bulunduğu ekonomik-sosyal-siyasal-kültürel yani maddi-manevi koşulların ürünü olarak şekillenir. Algıları, kavrayışı ve buna bağlı olarak düşünceleri, düşünce yapısı, davranış biçimleri, ilgileri, duyarlılıkları, zayıf ve güçlü yönleri vs. kişiye has birçok özellik somutluk kazanır. Yani her insan irili-ufaklı farklı özellikleriyle toplumsal dokunun bir ürünü, parçası ve bir şekilde öznesidir. Farklılıkları kendi gerçekliği içinde doğru bir şekilde ele almak aynı zamanda tarihsel/sorumluluklarımızın da bir gereğidir. Çünkü devrim ya da devrimci mücadele, bir yanıyla farklılıklarla hesaplaşmaktır, farklılıkları ortak amaç yönünde uyumlu bir sese dönüştürebilmektir. Güçlü birliktelikleri yaratabilmenin dinamikleri olarak ele alıp onları devrimci mücadelenin yatağında birleştirebilmektir.

Tam da bu noktada farklılık algısı önem kazanır. Çünkü nasıl kavradığımız aynı zamanda hangi amaç doğrultusunda kavramaya çalıştığımızla paralellik gösterir. Amaçtan uzaklaşarak pratikleşen her anlayış, kendi sorunlu gerçekliğinin ürünlerini doğurur. **Kavganın; durmak bilmeyen bir kavrayış, donanım, düşünsel zenginlik, yerine göre katılık, yerine göre esneklik ya da bu iki ucun iç içe geçmişliğine gebe bir gerçeklik olduğunu bilerek, sürekli ileriye doğru ve yoğun bir çaba, özveri gerektirdiğini biliyoruz.** Durmak bilmeyen bu dinamik seyir, kavganın öznelere için aynı zamanda muazzam bir sınav özelliği

de taşır. Ya değiştirme gücünü yaratacak büyük özveriden vazgeçilir ya da gerçek bir adanmışlık ruhuyla zoru başarmanın adı olarak o büyük kıvanca doğru yol alınır. Bunu belirleyecek olan da yine kavganın iradesine hayat veren öznelere yani insanlardır.

Değişmek ve değiştirebilmek iç içedir. **İnsanlar, amaçlarıyla örtüşen farklılaşmaları benimserler. Bu benimseyiş değişimin de önünü açar.** Değişimiyle, amaçları arasındaki bağı kurabilenler özgüven duygusu içinde seyrin güçlü bir dinamiği haline gelirler. Bu özgüven aynı zamanda daha yapıcı bir tutuma da kaynaklık eder. Ve attığı adımları amaçlarıyla bütünleştirebilen bir kişi gerçekliğine ulaşılır.

Bir yanıyla amacını kavrayabilen bir misyon ya da kişilik, farklılıklardan doğru bir temelde beslenebilir. Farklılıkları kavrayışı, onunla ilişkileri güçlü birlikteliklerin kaynağı haline gelebilir.

Farklılık algısı doğru bir temele oturduğu sürece daha güçlü bir irade de yaratılır. Çünkü, farklılıkların anlaşılması, tanınması, bilinmesi aynı zamanda kişinin düşünce dünyasını etkiler. Yeni arayışlarla iç içe geçen bir mücadele seyri başlar.

FARKLILIKLAR HAREKETLENDİRİR!

Bütün mesele, farklı olanın dışlanması gibi bir yaklaşım tarzının genel bir davranış biçimine dönüşmesindedir. Bu düşünüşten uzak durulmalıdır. **Farklılıkların aynı zamanda güçlü birlikteliklerin nedeni ya da bir etkeni olması için temel yaklaşım; gittikçe büyüyen, daha da nitelikli hale gelebilen bir birliktelik, ortaklık, paylaşımcı ilişkiler zemini üzerinde, farklılıkları, devrimci dönüşüm süreci içerisinde ele alabilmek ve işleyebilmektir.** Çünkü farklı

olanı ya da farklılığı asgari ölçülerde içermeyen bir anlayış egemen olursa, kaba dışlayıcı tutum öne çıkar ve güçlü birliktelik zemini aşımaya başlar.

Farklı olanın özelliklerini bilmek insanın ufkunu açar. Farklı düşünceyle etkileşim içinde olmanın yarattığı arayışlara kapı aralanır. Bu da rutinliğe olumlu bir hareketlilik zemini sunar. **Önemli olan, bu ortamı doğru bir şekilde yaratabilmektir. Öğrenme tutkusuyula yaklaşılabilmeyi becerebilmektir.**

Farklı olan kendi gerçekliği içinde doğru biçimde kavranabilirse mevcut zemini olumlu yönde etkiler. İlişkiler, sadece ve sadece ayrılaşma eksenli bir düşünceye koşullanmamış olur. Yapıcı tartışmalar temelinde birbirini anlayan ya da anlamaya çalışan bir ilişki ortamı da ancak böyle sağlanabilir. Farklı özelliklerin yoğunluğuna rağmen gerekli olan devrimci olgunluk da bu şekilde hayat bulabilir.

Devrimci düşünüşte olguya objektif yaklaşmak esastır. Subjektif beklenti, önyargılı tutum, aceleci ve yüzeysel yaklaşım, kişisel zayıflığın yön verdiği dışlayıcı davranış, anlamaktan, kavramaktan uzak katılık gibi sorunlara neden olabilecek özelliklerle, düşünce biçimleriyle mevcut gerçekliğe, olguya yaklaşmak sıkıntılı ilişkiler yaratmak anlamına gelir. Bu da hedeflenen güçlü birliktelik ortamını ta başından sakatlar. **Oysa sadece kendi gerçekliğinin bilincine vararak ortaya konulabilecek doğru tutumlar bile koşulsuz bir birliktelik ortamı sağlamaya neden olur.** Yeter ki, farklı olanı kendi bütünselliği içinde özümseme çabasından uzak durulmasın.

Unutulmamalıdır ki, her insan farklılıklarıyla yaşamın bir parçasıdır. İnsanı anlamak, yaşamın bir yönünü ya da gerçekliğini anlamaktır aynı zamanda. **Anlaşılabilen her şeyle daha gerçekçi bir ilişki kurulabilir.** Niyetlerden uzaklaşıldıkça gerçekliğe daha yakın durulur. Bu da amaçlanan doğru düşünceyi yakala-

Bütün mesele, farklı olanın dışlanması gibi bir yaklaşım tarzının genel bir davranış biçimine dönüşmesindedir. Bu düşünüşten uzak durulmalıdır.

maktır. Doğru düşünce yöntemiyle, tarzıyla olaylara, olgulara yaklaşanlar kendilerinden daha emin olurlar. Özgüven duygusuyla, düşünsel zenginliğe kaygısızca kapı açarlar. Bu da gelişim unsurlarına hayat verir. Farklılıklar, ancak böylesi bir temel üzerinde güçlü birlikteliklerin kaynağı haline gelebilir.

Esas olan ve her zaman öne çıkarılması gereken nokta, amaçtaki birliktir. Amaçlar çerçevesinde bir araya gelen ve farklılıklar yığını olan bileşenleri, amaca giden yolda uyumlu yürütebilmek kapsamlı ve derinlikli olarak ideolojik-politik bir kavrayışı zorunlu kılar.

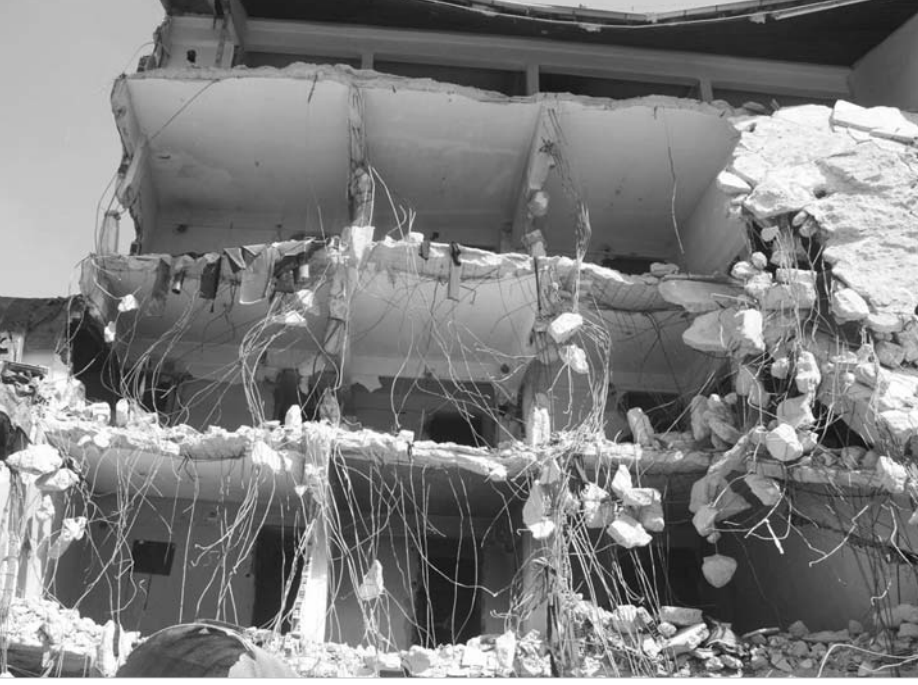
Mevcut düzene başkaldıran kitle gerçekliği alabildiğine renklidir. Farklı nedenlere rağmen aynı amaç yolunda buluşabilmek mümkündür. Önemli olan artık daha sağlam ve istikrarlı biçimde yol alabilmektir. Bunun koşullarını var edebilmektir. Yani, renkli gerçekliği ak ve karadan oluşan teklife mahkum etmemek gerekir. Aksi halde kişi gerçekliğinin öznelik dinamikleri köreltilir. Bu da daha zayıf, kırılabilir bir "birliktelik" anlamına gelir. Ve güçlü birlikteliklere ulaşabilme hedefi de bulanıklaşır. Onun için, farklılığın kendisini tanımasına, görmesine ve değişimin, dönüşümün düşünsel gücüne erişebilmesine imkan vermek gerekir. Asıl birliktelik o zaman yaşamsal hale gelebilir. **(Devam edecek)**

Değişimiyle, amaçları arasındaki bağı kurabilenler özgüven duygusu içinde seyrin güçlü bir dinamiği haline gelirler. Bu özgüven aynı zamanda daha yapıcı bir tutuma da kaynaklık eder.

“Kentsel dönüşüm” saldırısına karşı örgütlenerek mücadeleyi yükseltelim! (3)

“Kentsel dönüşüm”ün öyküsü; tosuncukların kesesi dola, ensesi kalınlaşa, gecekondular yokları ayazda, açıkta kala!

“Kentsel dönüşüm” piyasaya sürüldüğü günden itibaren işçi ve emekçileri bekleyen geleceksizliğin, talanın, rantın ve sömürünün adı olageldi. Ege-menlerin kulağa hoş gelen bu icadının büyük bir hikmetle çalıştırmaya başladığı konut sayacı, işçi ve emekçileri molozlardan kalkan tozu izlemeye, ardı sıra toplu kafeslere icabet etmeye çağırıyor. Hem de “işgalci” ilanı vererek, “görüntü kirlisi” gecekonduların sakınlarının yaşamlarını inşaat molozlarına mezar yapacağını sanarak “davet” ediyorlar. Güzel düşler kurdurmak, toprağa yakın yaşayanları gökyüzüne yakınlaştırmak istiyorlar. Bulutlara dokunacak kadar yükselen asansörlerle seyahate, havuzların mavisinde kulaç atmaya, şatafatlı bir hayata çağırıyorlar. TV ekranlarından yaşayacağımız evlerin maketlerinin döndüğü reklamlarla başımızı döndürüyorlar. Hayatımızın geri kalanını konfor içinde yaşayacağımız evlerin güzelliklerini anlatmakla bitiremiyorlar. İzbe ve rutubet yatağı gecekonduların, değil depremde, olası her afette yerle bir olacağı, rüzgârda savrulup karton gibi dağılacağı dillere pelesenk edilirse sine tekrarlanıyor. Değme gecekonduda ölümü beklemektense, yaşamayı hem de konfor ve rahat içinde olanın düşünür kurdurmaya sevk ediyorlar maketlerin seyrine daldırarak.

Bu büyümlü rüyaya inananların düşü, elinden alınan gelecekleri çadırlarda sürmeye, toprağa daha yakın yaşamaya başladıklarında bozuluyor. Bir de yalan ve vaatlerle halkı aldatmaya soyunanlara başından mesafe alarak parolasını direnişe, ortak mücadeleye ayarlayanlar var. Ötesi berisi demeden düş kuranlarla, inanmayanların yaşadıkları ve yaşayacakları mağduriyet, büyük ölçekte parçalı ve nihayetinde bu düzende “barınamayan”ların birlikte ve ortak direnişiyle, mücadelesiyle önlenebilecektir.

Anadolu’dan sırtladıkları göçlerini gecekondularını elbirliğiyle yaptıkları kenar mahallelere indirdiklerinde barınma sorunlarına kendileri çare bulmuşlardı oysaki. Değil bir briket vaat eden, elbirliği ve dayanışmayla yapılan gecekondular defalarca yıkılmış, panzerler altında bedenler ezilmiş, direnenlerin üzerine ölüm kusulmuştu. Gecekondular mahalleleri umudun ve yaşamın çoğaldığı, yoksulluğun kucağında büyüyenler tarafından daha yaşanılabilir yerler haline getirilmişti zamanla...

Kentin göbeğinde gecekondular mahallelerinin iki dirhem bir çekirdek kaldığını fark eden para muzdaripleri pastayı yeniden paylaşımına sokmuş ve “kentsel dönüşüm”e itibarlı bir öykü yazmaya karar vermişler. 10 yıllık serüvenin başına da TOKİ’nin tosuncuğunu getirdikleri Çevre ve Şehircilik

Bakanlığı’nı oluşturarak hem de seçim kaybetme pahasına anlı şanlı bir bahis açmışlar. Yoksulların gecekondularını, depremin afatla sarsacağı ülkenin yüzde 92’sini inşaat sahasına dönüştürecek büyük bir kumar oyununa girmişler.

Milyonlarcasının yıkılacağı evlerde yaşayanların, inşaat sektörünün canlandırılması için ktır ktır kesilecek ormanların, yağmalanan doğanın, kumun, çimentonun, inşaat şantiyelerinde istihdam yalanıyla güvencesiz çalıştırılan, ölümü dert sayılmayan mevsimlik işçilerin “harcandığı” kumarda kasalar, keseler, cepler doldurulacak, işçi ve emekçiler kışın, soğuğun ayazında kalacak. Umulandan, temenniden uzak dolaysızca yaşanan ne yazık ki bu olacak... Yalana, talana dayanarak finans ve eğlence merkezi haline getirmek istedikleri şehirlerde bizleri bekleyen ise sefalet sarmalı içinde para babaları için inşa edilen sitelerde kapıcılık, bahçıvanlık ve hizmetçilik olacaktır. Dolan kesenin sıcaklığıyla ensesi kalınlaşanların bir de soğuğun ayazında kavrulacak gecekonduların öyküsüdür doğrudan anlattığımız.

Kollarımızı koynumuza bağlayıp beklemek değil elbette ki yapacağımız. Kurduklarımızı yıkanlara karşı mücadelede biriktirdiğimiz deneyimler bizlere ilham, birleşmek ve örgütlenmek ise bu düzende barınamayanların “ya bir yol bulmasına, ya bir yol açmasına” ışık tutacaktır. Kentsel dönüşümün hedefindeki halkın müdahil edilmediği her türlü planın, projenin reddi üzerine örülecek bir tutumla direniş ve mücadele bizlere yol açacak-

tır. Halkın iradi katılımı ve ihtiyaçları temelinde planlama; barınma sorununa “çözüm” arayışta tek referans kaynağımız olmalıdır. Geçmişten günümüze direniş ve mücadele üzerine oturan kazanımlar deneyimlerle sabitken barınma sorununun çözümü halkın doğrudan katılımı ve ihtiyaçları temelinde planlanmasıyla mümkün olmuştur. Bunun en somut örneği dozerlerden önce müteahhillerin sinsi ve kuyruklu yalanlarının sokulmaya çalışıldığı, yıkımın hedefindeki **1 Mayıs Mahallesi**’dir. Tüm olanaksızlıklara ve faşizmin değme baskısına rağmen halkın doğrudan katılımı ve ihtiyaçları doğrultusunda barınma ve diğer sorunlar “çözülmeye” çalışılmıştır. Halkın birlikte hareketi ve örgütlü duruşu sayesinde mevcut kazanımlar “yasallaştırılarak” güvence altına alınabilir, başka bir yerde yaşama seçeneği ve gerekçesi bulunmayan halkın doğrudan katılımı ve ihtiyaçları planlı bir şekilde daha yaşanılabilir mahallelerin yaratılmasının önünü açabilir. Bir de duyurmadan edemeyeceğimiz gecekonduların birleşerek, örgütlenerek dahası politik iktidar mücadelesine katılarak sorunlarımıza çözüm üretmeyi vaat eden yıkımlara karşı “kampanyamız” başlamış bulunmaktadır. Mücadelemizden, gecekondular direnişlerinde yitirdiğimiz değerli yoldaşlarımızdan ve halkımızdan aldığımız güçle işçi ve emekçileri **“yıkımlara karşı birleşelim, örgütlenelim”** kampanyamıza güç katmaya, örgütlenmeye ve mücadeleye çağırıyoruz! **(Bitti)**

Halkın birlikte hareketi ve örgütlü duruşu sayesinde mevcut kazanımlar “yasallaştırılarak” güvence altına alınabilir, başka bir yerde yaşama seçeneği ve gerekçesi bulunmayan halkın doğrudan katılımı ve ihtiyaçları planlı bir şekilde daha yaşanılabilir mahallelerin yaratılmasının önünü açabilir.

Tozkoparan halkı barınma hakkına sahip çıkıyor

“Kentsel dönüşüm” adıyla başlatılan, aslında özü itibarıyla rantal dönüşüm olan, halkın barınma hakkına yönelik saldırılar, özellikle Wan depreminin ardından çıkartılan Afet Yasası ile yasal bir hatta çekildi. Bu saldırılara karşı örülen direnişlerden birisi de Güngören’e bağlı Tozkoparan semtinde sürüyor. Üç yıl önce sancılı bir süreçten geçerek kurulan Tozkoparan Derneği (TOZDER) bu konuda faaliyet yürütüyor. Biz de Özgür Gelecek Gazetesi olarak semtte başlatılmak istenen yıkımlar, yaşanan süreç ve derneğin çalışmalarına ilişkin Dernek Yönetim Kurulu Başkanı **Ömer Kiriş** ile röportaj yaptık.

“İrademiz bulunmayan projeyi kabul etmiyoruz!”

- **Öncelikle bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz. Özellikle afet yasasından sonra yıkımlara daha fazla ağırlık verildi. Barınma hakkının gasp edildiği bölgelerden biri de Tozkoparan. TOZDER hakkında kısaca bilgi verebilir misiniz?**

- Tozkoparan 1960’lı yılların ortalarından sonra kurulan bir mahalle. Özellikle dar gelirliler, evleri yıkılan aileler için Rus mimari yapıları referans alınarak 584 dönüm arazi üzerine yapılan bir semt. Her ne kadar kuşak değişimi yaşansa da bölgede eski Tozkoparanlılar dediğimiz aileler var. Burada kişi başına

10 metrekare boş arazi düşüyor ve gecekondulaşmayı önleme adına oluşturulan bir bölge olarak yapıldığı için tüm evlerin imarı ve tapusu mevcut.

2006 yılında TOKİ buranın Kentsel Dönüşüm alanı olduğunu belirterek çeşitli ölçümler yapmaya başladı. Biz durumu anlayana kadar Güngören Belediyesi ile TOKİ arasında protokol imzalanmış, projeler çizilmiş. Ancak daha sonra bu plan, Büyükşehir Belediyesi tarafından iptal ediliyor ve daha sonra davalık olan proje Damıstay 6. Dairesi tarafından iptal ediliyor. Biz de bu iptalin dernek olarak peşindeyiz.

Ayrıca bilirkişi raporunda buraya kentsel dönüşüm adı altında rezidansların, iş sahalarının kurulacağı ancak buranın gecekondulu önleme bölgesi olması nedeniyle böyle bir şeyin yapılamayacağı yönünde bir açıklama da var. Bu durumda süreç lehimize ancak TOKİ’nin elbet bir B planı var, biz de buna karşı hazırlanıyoruz.

- Bölgede kentsel dönüşüme ağırlık verilmesinin nedeni nedir?

- Asıl nedenlerinden birisi bölgesel yapısı. Tozkoparan çevresinde oldukça fazla iş sahası var. Oldukça merkezi bir konuma sahip.

- TOZDER’in çalışmaları nasıl başladı?

- Bizim çalışmalarımız oldukça sancılı başladı. Özellikle bazı kişiler “burası PKK yuvası, buralara girmeyin, bun-

larla sohbet etmeyin” şeklinde anti-propaganda yaptı. Tabii daha sonra çıkarttığımız dergiler ve insanlarla kurduğumuz ilişkiler neticesinde, şu an ilişkilerimiz oldukça iyi boyutta. Ayrıca derneğimizin halk pazarı içinde kurulmuş olması ve burada yapmış olduğumuz etkinliklerden kaynaklı esnaf da bu durumdan faydalanıyor.

- Sizce bölgede yapılacak olan yıkımların siyasal bir yanı var mı?

- Elbette var. Ben bu durumu şöyle değerlendiriyorum. Özellikle 1980 döneminden bugüne, burada gecekondudan çok site de olsa halkın burada bir bütünleşmesi söz konusu ve burada hemen her evin bir başka evde anahtar var. Sosyal paylaşım oldukça iyi bir pozisyonda. Yıkımlarla birlikte bu paylaşım son bulacak, daha büyük siteler oluşturularak insanların birbirleri ile iletişimi koparılacak. Bugün dikkat ederseniz büyük sitelerde; kendi marketi, oyun parkı, spor alanı olan yerlerde yaşayan çocuklar; “anne sokak çocukları geliyor” şeklinde bağırıyor. Bu insanın kendi benliğinin yok olması an-

lamına geliyor ve bunun için bu oldukça büyük bir yozlaştırma projesidir.

- Bölgede çeteleşme uyuşturucu fuhuş gibi örgütlenmeler var mı?

- 2007 yılında eskinin TOKİ Başkanı günün şehircilik bakanı olan Erdoğan Bayraktar bir açıklama yapmıştı; “gecekondulu bölgelerine kentsel dönüşüm şart. Buralarda uyuşturucu, fuhuş var” demişti. Benim annem yıllarca bu açıklama nedeniyle “fuhuş zanlısı” olarak yaşadı. Bu bir hakarettir. Bu bölgelere fuhuş, uyuşturucu sokuluyorsa bu bilinçli bir politikadır. Benim eşim, kız kardeşim bugün burada yaşıyorlar. Ama biz kendimizi biliyoruz ve onları da biliyoruz. Bir uyuşturucu ya da fuhuş varsa sayın Bayraktar bu sizin eserinizdir. Uyuşturucu, fuhuş, çeteleşme varsa bunlar sizin bölgenizde vardır. Biz kendimizi çok iyi biliyoruz.

Kampanya çalışmalarımız devam ediyor

“Talanın, rantın, sömürünün adı: ‘Kentsel Dönüşüm’. Barınma hakkı, yıkımlara karşı birleşelim, örgütlenelim” şiarıyla Partizan tarafından İstanbul merkezli başlatılan kampanya çerçevesinde birçok emekçi semtte çalışmalar yapıldı.

Gülsuyu

İlk olarak Partizan imzalı afişlerimizi yaptık. Afiş çalışmalarımızı sürdürdüğümüz esnada mahalle halkıyla birebir yıkımlar, yozlaşma ve çeteleşme üzerine sohbet-tartışma, gerçekleştirdik. Mahallenin yanbaşında yükselen sitelerin duvarına afiş yaptığımız

mız esnada özel güvenlikçilerin müdahalesiyle karşılaştık. Yıkımlara karşı çalışma yürüttüğümüzü söyleyerek afişlerimizi yapmaya devam ettik. Afiş

“Talanın, rantın, sömürünün adı: ‘Kentsel Dönüşüm’. Barınma hakkı, yıkımlara karşı birleşelim, örgütlenelim”

çalışmamız esnasında polis de akrep denilen araçla sürekli olarak bizlere “refakat” etti.

Yıkım afişlerinin yanı sıra “Çeteler devletin beslemesi, polisin işbirlikçisidir”, “Yıkımlara, yozlaşmaya ve çeteleşmeye karşı örgütlenelim”

Partizan imzalı afişlerimizi de yoğun şekilde yaptık.

Şkitelli

Mahallemizde Partizan imzalı afişlerimizin beraberinde “Talanın, rantın, sömürünün adı Kentsel Dönüşüm” yazılı stickerlar da yapıştırıldı. Çalışmalar esnasında halkımız bize ilgi gösterdi ve kentsel dönüşümle ilgili sorular sordu. Yaptığımız sohbetlerde, “kentsel dönüşümün” özünde rant yaratmak, emekçileri borçlandırarak geleceksiz bırakmak olduğu üzerinde durduk.

Esenyurt

Kampanyamız çerçevesinde; **20-21-24 Temmuz** tarihlerinde **Avcılar Yeşilkent, Esenyurt Örnek, Köyiçi, Depo, İncirtepe** ve Kıraç mahallerinde afişler asıldı. Halka, “kentsel dönüşüm”ün bir yalan olduğu, özünde rant yaratmak, emekçileri borçlandırarak geleceksiz bırakmak olduğu ifade edildi. Bunun doğrudan barınma hakkına bir saldırı olduğu vurgusu yapıldı.

1 Mayıs Mahallesi

Kampanya kapsamında ilk olarak Huzur Sitesi ve Parseller’de afişlerimizi asmakla başladık çalışmalarımıza. Afiş çalışmalarımız sürerken, zabıta tarafından engellenmek istendik. Huzur Sitesi ve Parseller’de mahalle halkıyla “kentsel dönüşüm”le ilgili sohbetler gerçekleştirdik. Kampanyamızı anlattık.

Gazi Mahallesi

Mahallenin çeşitli bölgelerine özellikle yıkım tehlikesi olan Sekizevler ve Baraj üstü alanlarında afiş çalışması gerçekleştirdik. Afiş çalışmalarımızın bitiminde faşizmin tahammülsüzlüğüne tanık olduk. Yaptığımız afişlerin yırtıldığını fark ettik. Yırtılan afişlerimizin yerine tekrar afişlerimizi asarak çalışmalarımızı sonlandırdık.

Devrimci Sanatın “Sınırları” Ve Bandista

Bu yazı Kültür-Sanat’a olan bakış açımızın sorgulanması, tartışılması ve gelişmesi için yazılmıştır. Yazılanlar birçok okuyucuyla aynı hatta olmayacaktır. Birçoğumuza ters düşecektir. Bu nedenle yazı ancak devamlılığı sağlanabilen yazılar haline gelebildiğinde yararlı olacak ve tartışılmaya devam edecektir.

Egemen sınıfların ezilen sınıflara karşı uyguladığı baskı, şiddet ve resmi ideolojiyi “benimsetme” çabaları kuşkusuz ki hayatımızın her alanında kendini belli eder. Halkımız büyük bir kuşatmayla karşı karşıyadır. Bu kuşatma kendini kültür-sanat alanında da göstermektedir.

Sınıf mücadelesindeki ısrar ve bu kuşatmayı yerle bir etme çabası her gün, her an devam etmekte, bu mücadele nihayetinde devrimci bir yaşamda hayat bularak halkın karşıt cephesini oluşturmaktadır. Egemen sınıflara karşı verilen bu devrimci mücadele doğallığında yaşamın birçok yerinde çok çeşitli mücadeleleri gerektirmektedir. Bunlardan birisi de yozlaştırılmaya çalışılan kültür-sanat anlayışıdır.

Kültür-sanat konusunda devrimcilerin bir düşünüş tarzı, bir “devrimci sanat” anlayışı oturtabildiğini söyleyemeyiz. Hala birçok konu muallakta kalmakta, birçok konu sorgulanmadan es geçilmektedir.

Kültür-sanat anlayışımızın net olamamasından kaynaklı alışlagelmişin dışında ürünler gördüğümüzde yalpalamakta, ürünün ne derece “devrimci” ne derece “lumpen” ne derece “halka hitaben” olduğunu saptayamamaktayız. Bu noktada son dönemde birçok yerde gördüğümüz, çoğumuzun dinlediği bir müzik grubu çıkıyor karşımıza: **Bandista**.

Devrimci Yaşam ve Devrimci Sanat Arasındaki İlişki

Konunun geniş çaplı birçok tartışmayı beraberinde getireceğinden kaynaklı öncelikli olarak kavramları netleştirmek gerekir.

“Devrimci sanat yapmak için devrimci mi olmak gerekir?” sorusu esasında karmaşık bir sorudur. Bunun nedeni; devrimci olmayan unsurlar dahi dönemsel olarak devrimci pratikler izleyebilirler. Fakat bu durum o yapının devrimci olduğu anlamına gelmez. Konuyu somutlamak adına şöyle bir örnek verelim: 25 yılı aşkın bir süredir sanat yaşamına devam eden, dünyada üyeleri en çok tutuklanan, baskıya maruz kalan bir grup; Grup Yorum. Hem ürettikleriyle, hem de bu süreç içerisinde hayatı sanata, sanatı hayata uyarlama noktasında oldukça tutarlı davranan bir grup. Sayısız bedeller ödemiş, yeri geldiğinde militan eylemler örgütlemiş ve halkımızın bağrına bastığı bir gruptur Grup

Yorum. Gençler Grup Yorum’un şarkılarıyla büyümüş, birçokları devrimci mayayı belki de ilk kez Grup Yorum’dan almışlardır. Bandista ise Grup Yorum gibi devrimci bir örgüt üzerinden şekillenmemiştir. Grup üyelerinin belli bir anlayışı olsa da grubun bir devrimci örgütle “sınırlı” kalmadığı aşikârdır. Fakat Bandista, kendi çizgisini kitlesel, takvimsel eylemlerden, sokaklardan kurabilmiştir. İzlenen

esrik sever evi. Bu evde geçmiş hüznü değil hüsni kabulle, bu evde gelecek yokla değil beklenir telaşla. Bu ev tenha bu ev dar-maduman kanma yalan, gözyaşları ağıtlar destanlar epik tasalar, bu evde yasalar değil ses verir yoldaş mai-son'lar!"

"... Bandista'dan çıkan ses ne bizden menkul ne de bizimle mevcuttur... Devrimciliğimiz, devrim yapmak arzusundan değil bizzat devrim olma pratiğinden müteşekkildir."

pratik yapıcı, yaratıcı, bütünleştirici, mücadeleyi harmanlayan bir hattadır.

Bandista'nın Devrimci Sanat İçerisindeki Duruşu

Gözden kaçırılmaması gereken bir diğer nokta da, sanatı yapanların kendilerini nasıl bir yerde konumladıklarına dikkat etmektir. “Bandista devrim için mi müzik yapıyor, devrime katkı sunabiliyor mu?” sorusuna vereceğimiz cevaplar kuşkusuz ki çok subjektif olacaktır. Yazının amacı da Bandista’yı bir yere koymak değil, Bandista örneğinden genel olarak kültür-sanat anlayışımızı sorgulamamızdır.

Bandista'nın kendisini nasıl anlattığına bakalım:

"...Bandista evi şenlik kıyamet bir eylem bandosu şimdi ses vermekte ska, balkan, vertov, reggae, eşitlik, özgürlük, cango, votka, adalet, kökler sularından... Bandista evinde geceler gündüz gündüzler denktir geceye, bu evde güneş batsa da dinlenir ev hece heceye. Bu evin odaları geniş uzun dar hayal; bu evde mebzul miktar kapılar kilitsiz gıcırda... Bu evin sakinleri kara kırmızı mor renkleri, yeşil sarı turuncu ve nar, bu ev binbir bedenle var. Bu ev döker alınteri, bu ev rahim yangın yeri; söndürür kandilleri nice

“Alışılmışın Dışında Olmak” Halktan Kopuk Olmak Mıdır?

Bandista’dan alıntı yaptığımız açıklamaların bir kısmından şunu anlayabiliyoruz: Bandista halkımızın ve devrimcilerin aşına olduğu müziği yapmıyor. Enstrümanları gitar, akordeon, melodika, trompet çeşitli çalgıları içermekle beraber bağlama gibi “benimsenmiş” bir çalgıyı barındırmıyor. Oysa bugüne kadar marşlarımız ağırlıklı olarak bağlama ile çalınmış, söylenmiştir. Dolayısıyla Bandista’nın muhalif, ilerici, hatta devrimci müzik içerisinde “zor bir yola” girdiğini söylememiz pek de yanlış olmaz.

Müziklerine baktığımızda reggae, ska, balkan gibi esintilerin çokça yer aldığı söyleyebiliriz. Bu müzik türleri Türkiye halkı için “yabancı” olsa da dünya halkları içerisinde yer edinmiş, sahiplenilmiş türlerdir. Bu noktada değişik esintilere açık olamamak, farklı türlere sırt çevirmekten kaynaklı Bandista’nın aslında belli bir “çevre”ye hitap etmediğini söylemek doğru olur. Fakat yıllardır devrimci yaşamın içinde olan ve bir şekilde “gelenek”ten etkilenen devrimcilerin ve bağlamayla,

Bandista’nın çoğu etkinliğe ve eyleme katılması aslında Bandista ve Bandista gibi “farklı” gruplara olan ihtiyacı gösteriyor bizlere. Belli ki bu türden zevk alan, bu türü benimseyen ve hayranlıkla dinleyen çok geniş bir çevre var.

deyişlerle, türkülerle büyümüş olan halkımızın bu esintiye kulak kabartıp Bandista’yı benimsemelerini de bekleyemeyiz. İşte tam da burada derin bir çelişki çıkıyor karşımıza.

Bandista’nın çoğu etkinliğe ve eyleme katılması aslında Bandista ve Bandista gibi “farklı” gruplara olan ihtiyacı gösteriyor bizlere. Belli ki bu türden zevk alan, bu türü benimseyen ve hayranlıkla dinleyen çok geniş bir çevre var. Aslında iyi ki de var. İhtiyacın olduğu yerde sanat durmamalı, bir ok gibi fırlamalı ve her yere, herkese anlatmalı kendini. Belki bu süreçte ezilen sınıfların geniş kesimlerinde yer edinemeyecek Bandista. Belki dilden dile dolaşmayacak müzikleri. Fakat halk gençliği ve ağırlıklı öğrenci gençlik üzerinde bir etki yarattığı aşikâr.

Yazıdan çıkılan sonuçla; muhalif, ilerici ya da devrimci bir hatta sanat yapmak için halk kesimlerinin tümüne hitap etmek gibi bir gereklilik yoktur. Kendisinden etkilenen kesimlere kendini nasıl anlattığı ve nasıl bir tutarlılık izlediği önemlidir. Bandista’nın izlediği yol da budur. Grup var olduğundan bugüne bir yol izlemektedir ve karşılığında halk gençliğinin, öğrenci gençliğin, anaların, kadınların, emekçilerin ilgisi sonucunda bu yol daha ileriye doğru emin adımlarla ilerlemektedir.

(Bir ÖG okuru) (Devam edecek)

Dêrsimde bendu nêwazeme

FESTİVALDE 1. GÜN: "Tutsak Öğrencilere Özgürlük"

12. Munzur Doğa ve Kültür Festivali'nin ilk gününde yoldaşlarımızla bir araya gelerek bir toplantı yaptık ve 2 gruba ayrıldık. Bir grup Ovacık-Mercan'a giderken, bir grup da merkezde kalarak gazete dağıtımını gerçekleştirdi. Gazetemizin yeni sayını kitlelere taşırken aynı zamanda yayınlarımız üzerine sohbetler gerçekleştirerek, Yeni Demokrat Gençlik'in "Tutsak Öğrencilere Özgürlük" yürüyüşü ve festivale katılım için çağrı yaptık.

Akşam saatlerinde de **Grup İsyan Ateşi** ile birlikte stadyumda gerçekleşen konserde yerimizi aldık.

FESTİVALDE 2. GÜN: "Kalacak yeriniz yoksa bizde kalın..."

PERTEK: Düzenlenen kahvaltının ardından günü örgütlemek ve daha sistemli bir çalışma yürütmek için bir araya gelerek kısa bir toplantı aldık. Toplantının ardından Pertek'te iki gruba ayrılarak mahallelerde sloganlar eşliğinde gazete dağıtımını gerçekleştirdik. Gazetemizi kitlelere taşırken zaman darlığımızın olmasından kaynaklı kısa sohbetler gerçekleştirmek zorunda kaldık. Ve sohbet ettiğimiz herkesi Partizan standına davet ettik.

Dağıtımın ardından Pertek Belediyesi Çınar Altı Çay Bahçesi'nde gerçekleştirilen; "**Birleşik mücadele ve Kürt sorunu**" başlıklı panele katıldık. Panelde **EMEP, ÖDP, ESP, DHF** ve **Partizan** temsilcileri birer konuşma yaparak Kürt meselesi ve "yeni" anayasa üzerine düşüncelerini aktardılar. Pertek'teki festival etkinlikleri konserlerle sona erdi.

OVACIK: Umut Yayıncılık olarak Ovacık'taydık ve yayınlarımızı Ovacık halkına ulaştırma imkânı bulduk. İlk

olarak katıldığımız Mercan şenliğinde gazetemizin dağıtımını yaparken, halkın en çok konuştuğu sorun Mercan üzerinde yapılan baraj sonrası Mercan suyunun eski halinden eser kalmadığıydı. Etkinlikte Grup Yorum ve yerel bir müzik grubu sahne aldı. Ovacık merkezde açtığımız stantta halkın sahiplenmesiyle karşılaştık. **Ali** ve **Mehmet Demirdağ**, **Tuncay Çarıkçıoğlu** ve **Yusuf Ayata** yoldaşların ailelerinin de standımıza yaptıkları ziyaret ve yapılan sohbetler standımıza olan ilgiyi artırdı. Sanatçı dostlarımız **Pınar Aydınlar** ve **Mehmet Ekici** de standımızı ziyaret etti. Gazetemizi ve yayınlarımızı alan insanların sık sık "**Kalacak yeriniz yoksa bizde kalabilirsiniz**" cümleleri ya da sürekli bir şeyler ikram etmek istemeleri bizlere sahiplenişin en güzel örneklerini yaşattı.

Cevzlidere'de siyanürlü altın aramaya karşı eylem

Cevzlidere köyünde siyanürlü altın aranmasına karşı gerçekleştirilen yürüyüş ve panele katıldık. Köylerinden sürgün edilen ve panele katılan köylüler bugün köyelerine tekrar dönmek istiyorlar. Üstelik boşaltılan köylerinde rahat çalışma alanı bulan siyanürlü altın aramalarına da son verilmesini istiyorlar. Aslında Yargıtay'ın durdurulması yönünde karar aldığı siyanürlü altın aramacılığı, durdurma kararına rağmen hala sürdürülüyor.

Gözelerde şenlik

Festival kapsamında gazetemizin dağıtımını yaptığımız bir başka alan da Munzur gözelerinde yapılan şenlikti. Çok sayıda gazeteyi halkımızla buluşturduğumuz şenliğe kitlenin ilgisi dikkat çekiciydi.

FESTİVALDE 3. GÜN: "Toprağına geri dön"

HOZAT: Sabah kahvaltısı ile başlayan Hozat festivali, yürüyüşler, panel ve konserlerle devam etti. Kahvaltının ardından ilk olarak Yeni Demokrasi Aileleri Birliği (YDAB) geçtiğimiz günlerde yaralı yakalandıktan sonra, tedavisi engellenerek, işkence ile katledilen **Ali Çelik**'in mezarına bir yürüyüş gerçekleştirdi. Partizan olarak biz de bu eyleme katıldık ve ardından Çelik'in ailesini ziyaret ettik.

"İn Deresi'nde HES istemiyoruz"

DEDEF, Hozat Dayanışma Derneği önünden konser alanına kadar sessiz bir yürüyüş yaptı. Daha sonra aynı yerde toplanan ve "**İn Deresi'nde HES istemiyoruz**" yazılı pankart açan İn Deresi köylüleri bir yürüyüş yaparak konser alanında basın açıklaması yaptı. İn Deresi köylüleri, yaptıkları basın açıklama-

sında "**Dersim genelinde yapılmak istenen ve yapılan barajlar bize 38 soykırımın devam ettiğini gösteriyor. Bizler İn Deresi köylüleri ve Hozat halkı olarak bu durum karşısında sessiz kalmayacağız**" dediler. Ardından **Munzur Çevre Derneği** adına yapılan konuşmada "**İn Deresi köylülerinin mücadelesi de Peri Suyu halkının direnişi de ortaktır, aynı zihniyete karşı mücadeledir**" denildi.

Yapılan basın açıklamasının ardından halk oyunları gösterisi yapıldı. Yapı-

önemli konulardan biri de Hozat esnafının ve belediyesinin göç ettirilmiş Dersim halkına çağrısı olan "Toprağına geri dön" çağrısı oldu.

MAZGİRT: Öncelikle Partizan tutsak yakını 2 aileyi ziyaret etme kararı aldık. İlk gittiğimiz aile, Partizan'ı tanıyan ve sahiplenilen bir aileydi. Daha sonra Yeni Demokrat Gençlik dergisi okuru olan ve geçtiğimiz günlerde Dersim'de tutuklanarak Malatya Hapishanesi'ne konulan yoldaşlardan birinin ailesini ziyarete gittik. Ailenin yanından ayrıldıktan sonra konser alanına giderek, burada standımızı açtık ve mahallelerde gazete dağıtımını gerçekleştirdik.

Köyde 2 cenazenin olması ve bu yüzden evlerde insanların yok denecek az bulunması gazete dağıtımımızı etkilese de; daha öncesinde köy çalışması kapsamında gittiğimiz için kapılarını çaldığımız ve geçen sayıyı ulaştırdığımız ailelerle tekrar karşılaştık. Etkinlik sonuna kadar standımıza gelen birçok insanla; Dersim, gençlik, ulusal hareket ve kadın sorunu üzerine sohbetler gerçekleştirdik.

FESTİVALDE 4. GÜN: "Dêrsimde bendu nêwazeme"

12. Munzur Doğa ve Kültür Festivali'nin son gününde her sene olduğu gibi Dersim'de HES'lerle, barajlarla, siyanürlü altın aramacılığıyla yok edilmeye çalışılan doğaya, yozlaştırılmak istenen kültüre sahip çıkmak için kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Binlerce kişi Seyit Rıza

Parkı'nda bir araya gelerek Dersim'in sorunlarının tartışıldığı bir forum düzenledi. Forumda şehit anaları, köylüler, gençler, başka şehirden gelenler ve devrimci, demokrat kurumların temsilcileri söz alarak tartışmalara dahil oldu. Forumun ardından Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nin (YÇKM) hazırladığı halk oyunları gösterisi ilgiyle izlendi. Ardından gerçekleştirilen tiyatro oyununda Dersim'de yapılan barajların ve siyanürlü altın aramasının Dersim topraklarında yarattığı, yaratacağı olumsuz sonuçlar etkili bir şekilde işlendi.

Partizan standına ilgi yoğundu

Hozat halkı ve İn Deresi köylüleri standımıza yoğun ilgi gösterdi. Tarlasında yetiştirdikleri çeşitli ürünleri Partizan standına gönderen İn Deresi köylülerinin yanı sıra köy çalışması sırasında ziyaret edilen köylülerin birçoğu da standımızı ziyaret ederek başarılar diledi. Ayrıca geçtiğimiz yıllarda şehit düşen TİKKO gerillalarını tanıdığını söyleyen birçok Hozat köylüsü, **Nurşen Aslan**, **Yurdal Yıldırım** ve **Gülizar Özkan**'la olan çeşitli anılarını anlattılar. Şehitlerin adını anarken gözleri parlayan, sesi buğulanan köylüler "**Devrim şehitleri ölümsüzdür, TİKKO gerillaları onurumuzdur**" dediler.

Hozat festivalinde dikkat çeken

lan gösterilerin ardından başlayan konserde, Grup Yorum, **Grup İsyan Ateşi**, Grup Munzur vd. sanatçılar sahne aldı.

Tiyatronun ardından kitle büyük bir coşkuyla yürüyüşe geçti. "**Munzur özgür olacak**", "**İşgalci Limak Peri'den defol**", "**Dersim'de baraj istemiyoruz**", "**Katil devlet hesap verecek**" vb. sloganlarının sık sık haykırıldığı yürüyüşte "**Dêrsimde bendu nêwazeme**" dövizleri taşındı.

12. Munzur Doğa ve Kültür Festivali'nin ardından...

Peri suyunda direniş!

Dersim: Dersim'in Nazımiye ilçesine bağlı olan Xarık'te (Aşağı Doluca) yapılmak istenen baraja karşı 1 yılı aşkın bir süredir direnişte olan yöre halkı, çevreciler ve devrimci kurumlar, 12. Munzur Doğa ve Kültür Festivali kapsamında yapılmak istenen Pembelik Barajı'na karşı bir eylem örgütledi.

Danıştay'ın yürütmeyi durdurmasına karşı baraj yapımına devam eden LİMAK şirketine tepki gösteren yüzlerce kişi 25 Temmuz günü Paş Köprüsü'nde biraraya gelerek baraj şantiyesinde doğru yürüyüşe geçti. Sloganlarla şantiye alanına gelindiğinde şirkete giren tüm yolların kumlarla ve tel örgülerle kapalı olduğunu gören kitle, tel örgülerini keserek inşaat alanına doğru yürüyüşe devam etti.

Uzun namlulu silahlarla kitlenin önünü kesen özel güvenlik kitlenin üzerine ateş edince kitle, kurşunlara taşlarla karşılık verdi. Şantiye girişine kadar devam eden çatışmalarda kitle kolluk güçlerini şantiye çıkışına kadar kovaladı. Şantiye girişinde sona eren çatışmaların ardından kitle adına burada açıklama yapıldı.

Açıklamanın ardından kolluk güçlerinin tacizleri devam etti. Kitle üzerine uzun namlulu silahlarını doğrultan kolluk güçleri ile kitle arasında tekrar çatışma çıktı. Şantiye içine taşan çatışmada kitle, inisiyatifini eline alarak büyük bir öfkeyle şantiye alanını ateşe verdi. "Baraj güvenliğini sağlaması" için inşa edilen karakoldan da sürekli olarak kitleye ateş edildi. Köylülere Nazımiye halkına da seslenen konuşmalarda "LİMAK şirketinin oyununa gelmeyin, bir torba çimento bir kepçe kum için Peri Suyunu egemenlere kapırmayın" denildi. Kitle daha sonra sloganlar eşliğinde festivalin yapılacağı alana gitti.

Peri eylemine katılanlara tutuklama tehdidi!

Yaşanan olayın ardından Peri Özgür Köylü Hareketi'nden **Özkan Aslan**'ın tutuklanması ve 4 köylünün gözaltına alınmasına ilişkin bir basın

Bu yıl 12.si düzenlenen Munzur Doğa ve Kültür Festivali 25 Temmuz Nazımiye etkinlikleri ile başlayarak 29 Temmuz günü merkezde yapılan etkinlikle sonlandırıldı. İlçe festivalleri ile birlikte 4 gün süren festival gerek içeriği gerekse de kitlede yarattığı etki bakımından değerlendirilmesi gereken bir noktada durmaktadır.

Bizler açısından bilindiği gibi festivalin esas kitle çalışmasını ve genel çalışmalarımızın ana ayağını öncesinde yürütülen köy çalışmaları oluşturmaktadır. Kitlelere, bölgeye yönelik devlet politikalarının teşhiri ve kendi politikalarımızı anlatabildiğimiz, tartışabildiğimiz çalışmalar bunlar. Örgütlenme çalışmalarının bir parçası olarak ele aldığımız köy çalışmaları bizler açısından daha fazla önemsenmesi ve zenginleştirilmesi gereken bir yerde durmaktadır.

Yürütülen bu çalışmanın sonucunu özellikle ilçe festivallerinde köylülerin standımızı ziyaret etmesi, olanakları da-

hilinde katkı sunma çabalarında görmek mümkün.

Bölgede kitlenin yaşadığı sorunların anlaşılması, bizlerden beklentinin kavranması anlamında da önemli bir yerde duruyor köy çalışmaları. Bu çalışmalardan çıkarılması gereken önemli sonuçlardan biri de kitlelerle düzenli ve sistemli ilişkilerin kurulması ve sürdürülmesinin önemi. Bu hem kitlenin bizden talebi olması hem de örgütlenme faaliyetinin düzenli ve sistemli bir şekilde gelişmesi açısından gerekli. Kitlenin festivalden festivale değil sürekli ve düzenli olarak ilişkilenebilmesi örgütlenme açısından oldukça önemli bir yerde durmaktadır.

Son festivali, kitlenin festivali algılayışı ve bizlere yansması bakımından da değerlendirmek gerekir. Çünkü önümüzdeki yıl yeniden örgütlenecek olan festivale bizlerin nasıl yaklaşacağı ve nasıl ele

açıklaması gerçekleştirildi. Dersim Munzur Çevre Derneği tarafından Sanat Sokakı'ndan Seyit Rıza Parkına bir yürüyüş gerçekleştirildi. **Dersim-Munzur Kültür ve Çevre Derneği** "Peri suyu özgür akacak! Toprağımıza suyumuzla sahip çıkalım" yazılı pankart açtı. Eyleme **Partizan,**

alacağı bu yıl çıkaracağımız sonuçlar üzerinden olacaktır. Her festival sonrası vurgulanan kitlenin azalan ilgisi, bu yıl kendisini daha açık bir şekilde göstermiştir. İlçe etkinliklerinin merkeze göre daha kalabalık geçmesi ve coşkulu olması kitlenin niteliği ile direkt ilintili bir sorundur. Gerilla mücadelesinin ilçelerde daha fazla gündemde olması, devrimciler ve özeldede İbrahim Kaypakkaya'ya yaklaşımdaki bariz fark buralarda çok daha net görülmektedir.

Festival programı dahilinde oluşturulmaya çalışılan politik gündemler bakımından bir güncelleme çabası söz konusu

rara düşmek zorundadır. İstanbul'da düzenlenen çeşitli mahalle festivalleri de bu bakımdan incelenmesi ve değerlendirilmesi gereken bir noktada durmaktadır.

Bu festival bakımından vurgulanması gereken diğer bir önemli nokta sistemin yozlaştırma politikalarının etkisidir. Özellikle genç nüfus üzerinde etkisi görülen bu politikanın boşa çıkarılması anlamında ne kadar yoğun bir çabaya ihtiyaç olduğu kendisini bir kez daha göstermiştir. Yozlaştırma sorununu bölge açısından birahanelerde kadının fuhuş amaçlı çalıştırılmasına indirgemenin çok daha kapsamlı ele almanın ihtiyacı orta-

dadır. Bizler açısından bu müdahalenin somut yansıması veya pratikteki adı ise örgütlenme çalışmalarının yoğunlaştırılmasıdır. Örgütsüz genç nüfusun farklı arayış ve yönelimleri bu zeminde değerlendirilmelidir.

Ayrı bir önem vererek ele aldığımız festivale damga vurmak sadece görsel propaganda ile değil, alandaki bir bütün duruşumuz

ve çalışmalara yaklaşımımız, disiplin ve kitleyle iletişimimize kadar bir dizi noktada olmak zorundadır. Bu noktalarda esas olarak olumlu bir yerde duran pratiğimizin zenginleştirilmesine ve daha sağlıklı ve doğru bir zemine oturtulmasına ihtiyaç vardır. Dört günlük kolektif bir çalışma anlamına gelen faaliyetin içinde hem genel toplam hem de her bir militan açısından kendini ve yetmezliklerini görmek bakımından önemli dersler bulunmaktadır.

40 yıllık mücadele tarihimizin önemli bir yerinde duran Dersim sadece dün değil bugün de aynı önemi ve değeri koruyor ve mücadelenin ileri doğru her hamlesinde de bu önemi koruyacak. Geleneğin ve değerlerin taşınmasının yegane yolu değerlerin ışığıyla bugünü örgütleyebilmekten geçiyor. 4 güne ve bugünlerdeki çalışmalara sıkıştırılmayacak çalışmalardaki olumluluk ve olumsuzluklar bizimdir. Bu anlamıyla genel tablonun olumluluk ve olumsuzlarında kendi payımızı bulup çıkarmak ve müdahale etmek önemlidir.

Sorunları tek başına bir kuruma ya da kişilere indirgemenin mevcut olumsuzlukların giderilmesi için ortak iradenin oluşturulması bir zorunluluktur. Çıkarığımız derslerin ışığında 13. Munzur Doğa ve Kültür Festivali'ni örgütlemeye göreviyle yüzyüze olduğumuzu unutmamalıyız.

ESP, DHF, DEDEF, Halk Cephesi vd. kurumlar da destek verdi.

Yürüyüş boyunca "Derelerin isyanı katilleri boğacak", "Peri özgür akacak", "Tutsak köylüler serbest bırakılsın" vb. sloganları haykıran kitle adına dernek başkanı **Yusuf Topçu** açıklama yaptı. Dersim'in sürekli saldırılara maruz kaldığını ve sermaye sahiplerinin büyük bir iştahla kuşatma altına alınmaya çalışıldığı dile getiren Topçu, barajla-

rın ikinci 38 olduğunu ve bin yıllık kültürümüzün tahrip edildiğine ve Peri Vadisi'ndeki etkinlikte halkın üzerine kurşun yağdırıldığına dikkat çekti.

Açıklamada etkinliğe giden onlarca insanın kimlikleri alınarak kayıt işlemi yapan karakolun bu bilgilerden 150 kişi hakkında soruşturma açacağı duyumu aldıklarını belirten Topçu, bu yöntemlerle mücadeleyi sindiremeyeceklerini söyledi.